

CANDY MOORE

*Atracție
magică*

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Un zbârnâit strident o trezi brusc pe Candice din somn. Un zgomot foarte pătrunzător, obsedant și... cu atât mai neavenit cu cât nu se mai odihnise practic de mai bine de o săptămână! Nedezmetică încă, tânăra femeie se ridică într-un cot și ascultă cu atenție. Nu, nu era nici o îndoială: era vorba de o bormașină.

Cu un gest mânios, își vârî capul sub pernă, în speranța că va adormi din nou. În zadar, însă! Cum să speri să te destinzi într-un asemenea vacarm? Abia deschizând un ochi, Candice se uită la ceas: șase și jumătate. Omul ăla e nebun, se gândi ea, suspinând cu un aer obosit. Trăiesc sub același acoperiș cu un nebun!

Într-adevăr, două locuințe separate fuseseră amenajate în imensul imobil construit în stil victorian care o adăpostea. Și nu împărțea cu acest fanatic al reparațiilor nimic altceva decât peretele despărțitor. Dacă acesta va mai rezista! Căci, judecând după zgomotul infernal, vecinul ei era de bună seamă ocupat să-l găurească peste tot!

Candice se uită din nou în trecut la ceas și, ca în fiecare dimineață, cochetă puțin cu ideea de a mai lenevi în pat. Ce bine ar fi să mai doarmă câteva minute...

Din păcate, nu era cu putință. Trucul ăsta nu mai era la ordinea zilei... Dacă la moartea soțului ei, survenită cu trei ani în urmă, Candice se refugiase în somn, acum învățase și din asta ceva. Nu există salvare în fugă și, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să dai piept cu realitatea.

La asta se gândea tânara femeie când zgomote de pași răsunară deasupra capului ei. Nu-i trebui mai mult ca să se trezească de-a binelea: zgomotele veneau chiar din pod, din podul ei!

Ridicându-se în capul oaselor, Candice fixă tavanul camerei cu un aer neliniștit. Și la fiecare pas pe care-l făcea, grinzile plafonului ros de carii trosneau și mai amenințător. Panicată, tânăra femeie își ținu răsuflarea. Un singur gest nefericit de-ar face, și l-ar vedea aterizând în patul ei.

De data asta, chiar se întrecuse cu gluma! Sări din pat și dădu buzna pe hol.

Dar acolo, ca prin magie, ceea ce văzu îi risipi mânia. În zorii acelei zile, imensul plafon sub formă de dom încastrat în tavan scânteia cu puzderie de luminițe. Ce minunăție... Se va sătura oare vreodată să privească un asemenea spectacol? De altfel, în mare parte, pentru acest plafon cumpărase această locuință. Chiar și atunci când vremea era închisă, plafonul trimitea o lumină blândă și aurie, iar atmosfera acelei magnifice construcții devenea astfel și mai primitoare.

Cu zâmbetul pe buze, Candice își dădu părul bălai pe spate pentru ca fața să-i fie mângâiată de soare! Nu mică îi fu

mirarea când în lumina orbitoare a soarelui se decupă silueta unui bărbat. Luată prin surprindere, femeia rămase pironită locului în timp ce bărbatul, cu un pas vioi, dispăru din fața ei.

Indignarea puse stăpânire pe ea! Cu ce drept își permitea individul ăsta să se plimbe pe acoperișul ei? Numai atunci își dădu seama că era goală pușcă!

Cu obraji în flăcări, Candice se refugie în baie, renunțând la dorința de a mai cere socoteală vecinului ei. Hotărât lucru, ziua începea foarte prost. Să fie trezită cu noaptea-n cap, era deja destul de enervant. Că vecinul ei pusese stăpânire pe pod, era și mai și. Dar venind s-o spioneze în acest mod, sărise calul. Dacă el credea c-o să scape atât de ieftin, avea ac de jocul lui!

Pînă acum, nu avusese ocazia să-l întâlnească. Abia dacă îl zărise, dar îi identificase cele două mașini, un Porsche roșu strălucitor și o camionetă veche. La drept vorbind, se mutase de puțin timp și Candice hotărâse că sosise vremea să-l invite să bea ceva pentru a face cunoștință. Cel puțin, acestea îi erau intențiile până în acea dimineață. Dar, judecând după felul în care el se comportase, această intenție avea puțini șorți de izbândă.

Ca de obicei, Candice intră să-și facă duș cu puțină teamă. Avea ea motivele ei! De-abia deschis, robinetul de apă caldă scoase un zgomot sinistru, iar țevile de la canalizare zbârnâiră la fel de neliniștitor. Din fericire, nici de data asta nu explodă nimic.

Nimic nu te lăsa, din păcate, să ghicești care era durata amânării. Întreaga instalație era veche și trebuia să fie cel

puțin revizuită, dacă nu chiar înlocuită. Pentru moment însă, nici nu se punea o astfel de problemă. Numai perspectiva de a face cheltuieli suplimentare era de-ajuns să-i dea frisoane lui Candice. Așteptând zile mai bune, era mai bine să-și facă duș cu apă caldută. Ba mai mult, trebuia să se grăbească, dacă nu voia să-și termine baia cu apă rece!

Nelipsindu-i experiența, tânăra femeie își termină toaleta la timp. După ce își șterse energic trupul cu un prosop, își puse pe ea o pereche de blugi și o cămașă de lână albastru-deschis, iar părul și-l strânse într-o coadă în creștetul capului. Astfel aranjată, găsi dintr-o dată viața mult mai frumoasă... De aceea, se îndreptă cu inima ușoară ca un fulg spre scara interioară.

Totuși, nici nu apucă să facă trei pași, că o trosnitură puternică se auzi în spatele zidului despărțitor.

—Ah! Nu se poate, îndurare! bombăni ea cu voce tare.

Unde mai pui că spera să aibă câteva momente numai pentru ea înainte de trezirea fiului ei. Dar acum, nu mai era cu putință așa ceva. Ar fi un miracol dacă Tyler ar mai putea dormi pe un asemenea vacarm!

Și totuși așa trebuia, altfel... fără voia ei, Candice scoase un oftat sfâșietor. Numai gândindu-se la ce avea de făcut în acea zi și se simțea îngrozită!

Trecuseră deja două luni de când muncea pe brânci să-și lanseze gama de sosuri și compoturi botezată *Turtă Dulce*. Iar greutățile ei erau departe de a se sfârși. Desigur, cu multe sacrificii și perseverență, reușise să pătrundă timid pe piața restaurantelor de lux. Și dacă *Turtă Dulce* era încă departe de

a fi o întreprindere înfloritoare, primele rezultate îi dădeau speranțe. Dar nimic nu era câștigat dinainte...

Fără zgomot, Candice deschise ușor ușa camerei fiului ei. Din fericire, Tyler dormea în continuare și un zâmbet i se putea citi pe nutrișoara lui plină de pete roșii. Cufundat în somn, părea un înger. Și văzându-l așa, îi era greu să crezi că peste o oră sau două toată casa va fi plină de strigătele și de jocurile lui.

Chipul tinerei femei se umbri ușor când sărută obrăjorul lui dolofan. Bietul Tyler...

Pentru el aceste ultime luni trebuie să fi fost și mai grele. Văzută prin ochii unui copil de patru ani, viața lor n-avea fără doar și poate nimic atrăgător... Într-adevăr, îi consacra foarte puțin timp. Și cum putea fi altfel de vreme ce lucra între douăsprezece și paisprezece ore pe zi?

Această perioadă era fără doar și poate necesară. Candice spera că va fi provizorie. Dacă *Turtă Dulce* s-ar dezvolta, ar fi în măsură să angajeze pe cineva și ar putea astfel să petreacă mai mult timp cu fiul ei. Dar cum să faci un băiețel de patru ani să înțeleagă și să accepte toate astea? Până una alta, el trebuia să se mulțumească de voie de nevoie să-și vadă mama cu nervii întinși la maximum, prost dispusă și nedorind aproape deloc să se joace cu el.

—Iartă-mă, Tyler, se surprinse ea murmurând. Totul va fi mai bine peste șase luni, îți promit.

Iar acestea nu erau vorbe-n vânt. Din două una: după această dată, va fi ori succesul total, ori falimentul. Numai viitorul va spune...

În timp ce închidea ușa la loc și se îndrepta spre scară, un pârlit asurzitor o țintui locului. Asta era culmea! Oare căror activități periculoase se consacra vecinul ei? Despre orice ar fi fost vorba, începea să aibă în privința lui gânduri ucigașe. Cu puțin noroc, ar putea să beneficieze de circumstanțe atenuante!

Hotărâtă să-i explice pe loc vecinului ei regulile elementare ale bunei creșteri, Candice coborî în grabă scările. Pe la jumătatea drumului, auzi căzând primele cărămizi. Trei zgomote surde urmate de o ploaie de tencuială și o înjurătură foarte sănătoasă. Mai întâi, Candice zâmbi batjocoritor. Cine știe... poate că această problemă pune capăt lucrărilor vecinului ei, puțin cam matinale după gustul ei.

Și atunci, văzu cărămizile despre care era vorba. Erau în număr de trei și se odihneau, pline de tencuială, pe parchetul din salon. Dar mai mult decât cărămizile, îi atrase atenția gaura din mijlocul zidului proaspăt zugrăvit. Tânăra femeie îl fixă cu o privire năucită. Nu, nu era posibil, visa fără doar și poate! Nu-și petrecuse oare toată săptămâna la părinții ei, în timp ce zugravii lucrau la ea în casă? Dacă n-ar fi fost atât de uluită, ar fi plâns. Și surprizele erau departe de a se fi sfârșit! Sub privirea ei năucită, o mână apără în spărtură.

Împinsă parcă de un reflex necontrolat, tânăra femeie înaintă și o prinse, furioasă.

– Netrebnice! Ce-ai făcut? Uită-te la dezastrul ăsta!

Judecând după zvâcnirea bruscă a încheieturii mâinii pe care o scutura cu furie, proprietarul ei nu se așteptase la o

reacție atât de rapidă.. Totuși, nu-i trebui mult timp să-și regăsească puterea, constată Candice în timp ce o mână viguroasă îi prinse brațul.

– Dar ești nebun! Dă-mi drumul imediat! urlă ea.

Nici un răspuns. Buimăcită, Candice își aplecă privirea și distinsese pieptul unui bărbat superb bronzat pe care străluceau câteva picături de sudoare. Apoi, în deschizătura găurii din care mai cădea un praf fin, alburii apărură doi ochi de un albastru celest. Candice văzu cum pe fața lui se citea când mirarea, când amuzamentul. Și, după o scurtă perioadă de tăcere, o voce baritonă, nu lipsită de umor se ridică în sfârșit din spatele zidului:

– Haideti! Nici chiar așa! Se pare că iar am făcut-o de oaie. Asta era tot ceea ce găsea să spună?

– Vedeți în ce stare mi-ați adus zidul? Dar mă veți lăsa în pace până la urmă, nu?

Pentru că, după toate aparențele, interlocutorul ei n-avea nici cea mai mică intenție să-i dea drumul, Candice se eliberă cu o mișcare bruscă, din strânsoarea lui. Cu o mișcare puțin prea bruscă, de altfel! Dezechilibrat, vecinul ei se izbi de zid cu toată greutatea corpului. Șocul fu atât de mare încât toată încăperea se clătină și în clipa următoare se produse catastrofa...

Sub privirea îngrozită a femeii, peretele se crăpă din loc în loc și o cascadă de cărămizi se prăbuși la podea într-un vârtej alb și oclu.

În spărtura aceea uriașă, se desprinse o siluetă acoperită de praf.

Vecinul ei, la fel de uluit ca ea, privi dărmăturile năucit. Apoi își duse mâna la obraz, unde un firicel de sânge începu să curgă. După care, în pofida tuturor așteptărilor, chipul îi fu traversat de un zâmbet larg.

– Bună ziua! exclamă el, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ce... ce oroare! Ce... ce ați făcut cu zidul meu... abia reuși să pronunțe tânăra femeie.

O sclipire malițioasă se putea citi în ochii intrusului.

– Toată pățania asta pică bine, chiar voiam să vă întâlnesc, imaginați-vă! Mă gândisem să mă invit singur la dumneavoastră, să bem ceva...

– Să bem ceva? repetă Candice fără să înțeleagă.

Neplăcut surprinsă, îl privi cu atenție pe bărbatul care-i ținea piept, privind-o neîncrezător. Dungile de praf de culoarea ocrului evocau oarecum picturile de război ale unui indian. Dar cine era individul ăsta, la drept vorbind? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul își șterse mâna pe blugii spălăciți, înainte să i-o întindă.

– Dar am uitat să mă prezint: Marc d'Angelo. Iar dumneavoastră nu puteți fi decât Candice MacKenzie.

Tânăra femeie se mărgini să-i arunce o privire furioasă, apoi îi răspunse cu un calm care o surprinse și pe ea.

– Veți repara imediat ceea ce ați stricat, domnule d'Angelo. Am o întâlnire la ora zece și vreau ca până la întoarcerea mea această gaură să fie acoperită și văruită din nou.

Cu un zâmbet imperceptibil, Marc își trecu mâna prin părul negru ca smoala.

– Imposibil. Pe de o parte, nu poți să zidești pe tencuială proaspătă, iar pe de altă parte e nevoie de o zi întreagă pentru a pune totul în ordine. Gândiți-vă și dumneavoastră puțin, spuse el, desprinzând cu ușurință o cărămidă. Aproape că e suficient să privești acest zid pentru ca el să cadă! E în mod sigur munca unui amator. Din două una: fie celui care a făcut asta prea puțin îi păsa de ce o să iasă, fie era cel mai prost dintre constructori!

Și, ca pentru a-și confirma spusele, smulse o a doua cărămidă care avu aceeași destinație ca și prima: grămada de moloz.

– Lucrurile trebuie făcute măcar corect. Dacă ne mulțumim să îngrămădim cărămizi la voia întâmplării, acest zid se va prăbuși din nou. Și cine știe... de data asta, cineva ar putea fi grav rănit.

– Cunosce pe cineva care riscă să fie rănit mai devreme decât crede dacă nu acoperă imediat această gaură! i-o întoarse Candice pe un ton sever.

Măsură întinderea dezastrului cu o privire disperată.

– Așa deci, nu v-a ajuns că ați trezit pe toată lumea cu noaptea-n cap! Vă dați seama că mi-ați distrus și salonul?

– Hei, stați așa! Dacă n-ați fi avut o reacție atât de bruscă mai devreme, toate astea nu s-ar fi întâmplat. În plus, am început lucrările după ora șase.

Cum îndrăznește să-i vorbească astfel? Simți cum o cuprinde indignarea.

– Asta nu e o scuză! Nu v-a trecut oare prin cap că lucrările pe care le faceți ar putea să-i deranjeze pe vecinii dumneavoastră?

La aceste cuvinte, buna dispoziție a interlocutorului său se transformă în nerăbdare.

– Ba da, tocmai la asta m-am gândit! Și chiar din această pricină m-am trezit toată săptămâna la cinci dimineata pentru a lucra fără încetare până la miezul nopții ca să mă ocup de ceea ce era mai greu, în timp ce dumneavoastră și fiul dumneavoastră erați plecați la părinți. Și urma să vă întoarceți abia mâine!

Ce tupeu! Iată că acum, ajunsese nici mai mult nici mai puțin s-o acuze pe ea. Dar mai ales, de unde știa toate astea? În fața unei asemenea rele voințe era mai bine să fie diplomată, nu se știe niciodată... Așa încât, Candice se mulțumi să întrebe:

– Veți repara sau nu ceea ce ați stricat?

– Încetîșor, haideți, fără grabă. Fiecare lucru la vremea lui!

Din nou, gura i se lărgi într-un zâmbet luminos. O gură extrem de frumos desenată, o gură făcută pentru rîs și pentru... sărutări. Totuși, momentul era mai degrabă prost ales pentru a-și lăsa gândurile să hoinărească astfel, își reproșă ea.

– Vă înșelați dacă priviți lucrurile astfel, domnule d'Angelo. Dacă doriți să evitați problemele, ați face mai bine să vă puneți pe treabă de acum.

Din păcate, remarca ei nu avu efectul scontat. Indiferent la amenințările ei, Marc își încrucișă brațele și dădu din cap cu un aer condescendent. O umbră de ironie se putea citi în imenșii lui ochi albaștri. Nepăsarea lui nu-i pică bine lui Candice.

– Patru ore, șopti ea scrîșnind din dinți. Atât vă dau să ștergeți orice urmă a acestei catastrofe.

După acest ultimatum fără drept de apel, făcu cale-ntoarsă și se îndepărtă pășind trufaș în direcția bucătăriei.

De-abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs, Marc o privea îndepărtându-se în timp ce-și atigea ușor și cu un aer absent obrazul rănit. Nu s-ar zice că acestei femei îi lipsește personalitatea! se gândi el. Reacția ei în acea situație îi amintea vag de pisica lui, bătrâna Bub. Ghearele ei erau la fel de ascuțite. Cu o diferență, totuși... puseurile de mânie ale lui Bub erau mult mai credibile... în timp ce, adineauri, preț de o secundă, crezuse că citește în ochii căprui ai lui Candice MacKenzie un cu totul alt sentiment decât animozitatea...

Lui Marc nu-i trebui mult timp să-și dea seama de felul ridicol în care arăta. Plin de praf de sus până jos, cu picioarele până la glezne în moloz, arăta pesemne ca un adevărat idiot. Zâmbetul îi dispăru, iar fața i se schimonosi a consternare. Fermecătoarea lui vecină spusese adevărul: salonul era desfigurat. În fond, tatăl lui avea dreptate. Faptul că rămasese atât de mult timp departe de șantier nu fusese o idee prea bună. Ce mai pagubă! Fața lui căpătă o înfățișare gravă numai gândindu-se la ceea ce Vincent d'Angelo îi va spune văzând pagubele. Și pe bună dreptate!

Șaisprezece ani petrecuți în spatele biroului, semnând contracte de construcții era mai mult decât trebuia pentru a uita tainele meseriei. În rest, nu mai devreme decât ieri, tatăl său nu ratase ocazia să-i amintească asta.

— Ți-ai pierdut îndemânarea, fiule, îi spusese el cu frumosul lui accent italian. Dintre toți fiii mei, tu erai cel mai bun, Marco. Romain și Gabriel sunt îndemânatici, dar nu cum erai tu când lucrai în întreprindere. Și acum...

Bătrânul constructor se încruntase înainte de a adăuga:
– Ai ținut atât de mult timp stiloul în mână, încât nu mai știi cum se folosește o mistrie.

Și totuși, cu ce energie și cu cât entuziasm începuse Marc refacerea acestei case! În rest, numeroase semne atestau faptul că această alegere era bine fundamentată. Mușchii săi abdominali își regăsiseră tăria de oțel, iar cei ai brațelor și ai umerilor se roteau din nou la cea mai mică mișcare. Da, această întoarcere la sursă se dovedea benefică. Numai că se anunța mai dificilă decât prevăzuse.

Scotând un suspin, își șterse blugii de praf cu un gest mașinal. La urma urmei, nici el nu prea știa ce încerca să demonstreze întorcându-se la munca de jos. Și cu atât mai puțin cui dorea să demonstreze ceva. La fel de adevărat era că avea la dispoziție nici mai mult nici mai puțin decât două luni ca să ia o hotărâre. Poate cea mai importantă hotărâre din viața lui.

Nu că l-ar fi forțat cineva, asta ar fi fost culmea. Reputația lui era de acum bine clădită și nu era considerat, pe bună dreptate, unul dintre promotorii orașului? Dar dorea oare cu adevărat să se întoarcă în acea lume? Lumea epuizantelor tranzacții financiare și a anostelor sfaturi de administrare? Oricum, nu era nici pe departe sigur de asta. Această mod de viață istovitor îl ucisese pe asociatul său, iar el avusese nevoie de acest avertisment ca s-o ia pe alt drum.

Un drum dinainte stabilit, afirma tatăl lui, care nu aștepta decât un lucru: să preia conducerea întreprinderii familiale. O provocare la care Marc ardea de nerăbdare să răspundă. Nu

mai fusese atât de entuziasmat de ani buni. Dar cum putea oare să știe dacă aceasta era adevărata lui vocație? Nu risca oare să regrete mai târziu că a făcut acest pas?

La acest gând, un zâmbet amar îi apărui pe față. Ce se întâmpla cu el? Depășise totuși de mult vârsta la care una gândești azi și alta faci mâine! În definitiv, poate că sora lui avea dreptate. Se putea foarte bine să fi început să se maturizeze... Angelica nu se sfiise să-i spună adevărul, când aflase că și-a cumpărat o casă. Nu afirmase ea că acest gest era primul pas spre maturitate? Iar căsătoria și copiii nu vor întârzia să apară?

Râse încet la vederea dărâmăturilor care acopereau tot salonul. În cazul de față, nu se arăta prea matur pentru moment și până acum nu putea fi acuzat că dă dovadă de prea multă seriozitate! Nemulțumit că a distrus o bună parte din casă, nu ajunsese să-și pună coproprietara-n cap?

Privirea îi alunecă spre bucătărie, unde dispăruse aceasta. Dacă din locul în care se afla nu putea vedea, în schimb auzea perfect! Dacă era să judece după zgomotul vaselor și după trântirea ușilor, Candice MacKenzie nu trecuse peste emoțiile resimțite mai devreme. Unde putea ascunde o femeie atât de mică atâta energie?

Fără a mai pune la socoteală că nu era singurul lucru pe care-l aflase despre ea... își aminti el, dintr-odată visător. Această femeie neastâmpărată se bucura și de un fizic dintre cele mai atrăgătoare... Putuse să-și dea seama de asta adineauri, de pe acoperiș. Și chiar dacă n-o zărise decât în treacăt, imaginea aceea îi rămăsese întipărită în minte cu o

extraordinară acuitate. Simpla evocare a coapselor ei armonios curbate, a sânilor ei impertinenți, îl făcu să se înfioare de plăcere... Dar, gata cu asta! Iată că trecuse ceva vreme de când se uita în gol prostește și sosise vremea să se pună din nou pe lucru.

Pe jumătate aplecat, Marc se pregătea să treacă prin gaură în apartamentul lui, când o ușoară trosnitură îi atrase atenția. La vederea băiețelului zbârlit care era sus pe scară, cu o pătură veche sub braț, Marc zâmbi amuzat.

— Bună ziua, băiete! Cum te cheamă?

Lăsându-și greutatea corpului când pe un picior când pe altul, băiețelul păru că ezită o clipă înainte de a consimți să răspundă:

— Tyler.

— Te-am trezit?

Tyler se aventurează să coboare o treaptă, apoi încă una.

— Da, am auzit un zgomot puternic. Dar dumneavoastră cum vă numiți?

— Marc. Marc d'Angelo.

De data asta, copilul se destinse cu desăvârșire.

— Angelo? Ca pe un înger?

— Îți mărturisesc că tu ești primul care face o asemenea apropiere, Tyler! Îți mulțumesc din suflet pentru asta!

Pentru că acum era pe deplin încrezător, puștiul începu să coboare și celelalte trepte, ținându-și strâns cu o mână pantalonii al căror elastic cedase în mod vizibil. Ajuns cu picioarele pe podea, ochii săi mari, căprui ca și ai mamei sale, se făcură mari de surpriză.

– Pe cuvântul meu! Ai zice că un elefant a intrat în casă! Dumneavoastră ați făcut această gaură?

– Tare mă tem că da.

La aceste cuvinte, Tyler îi aruncă lui Marc o privire plină de compasiune și gesticulă strâmbându-se.

– Ah, ah, ah! Mama n-o să fie prea încântată!

– Am remarcat deja! Dar ia spune-mi... când devine mânioasă, o ține mult?

Tyler trase cu putere de bucele lui de păr fine.

– Nu. Mai întâi țipă, apoi te sărută și îți dă chiar un *fursec*.

– Hm... iată ceva foarte ispitor...

– Dar e mai bine să renunți, domnule d'Angelo!

O răceală mai mult decât evidentă se putea citi în vocea lui Candice. Dar când Marc se întoarse spre ea, zări în privirea ei o licărire de amuzament, discretă, dar foarte evidentă. Și dintr-o dată, vederea acestei frumuseți cu trăsături fine și nobile, îl tulbură în mod ciudat. Ce bine ar fi să culeagă un sărut de pe buzele ei...

– Cum? Vreți să spuneți că nu voi avea dreptul la un *fursec*? glumi el.

– Nici măcar o firimitură! replică ea, forțându-se să nu zâmbească.

Așa deci, nu se înșelase. Candice MacKenzie avea toate motivele din lume să pară supărată! Doamne, ce seducătoare era... Oare era conștientă de asta? În orice caz, conștientă sau nu, farmecul ei nu încetase să lucreze din clipa în care o văzuse prima dată. De când nu mai produsese o femeie un asemenea efect asupra lui? Contrar spuselor ironice ale surorii

lui, Angelica, era departe de a duce o viață de play-boy. Dar pe de altă parte, nu rămăsese niciodată prea mult fără o femeie alături de el. Oricum, nu-și amintea să fi simțit vreodată o emoție atât de pătrunzătoare. Și la urma urmei, era un sentiment mai degrabă plăcut, chiar...

Roșeața care-i năvăli în obraji lui Candice îl făcu pe Marc să-și dea seama că o sorbea literalmente din priviri. De aici până la clipa în care ea îi va citi gândurile nu mai era decât un pas. Sosise vremea să plece!

– Bine. Ne vom vedea curând, spuse el înainte de a dispărea ca un hoț prins în flagrant delict.

– La ora patru, domnule d'Angelo! Dacă până atunci nu veți astupa gaura, veți avea serioase neplăceri!

Totuși, când se întoarse acasă era trecut de opt seara și nu fu deloc surprinsă să constate că gaura din zidul despărțitor nu fusese astupată. În schimb, fu cât pe ce să scape din mână sacoșa cu mâncare văzându-l pe Marc d'Angelo întins pe canapeaua ei. Cu picioarele lui interminabile așezate pe spătar, dădea telefon! Și când o zări, se mulțumi să-i zâmbească și își reluă conversația cu o perfectă nonșalanță.

În schimb, această invazie nu păru să-i displacă lui Tyler. Fără să se încrunte, își scoase bluza de blugi și întrebă:

– Marc va locui aici, cu noi? Va fi noul meu tată?

Inocența copiilor... Candice rămase mută de uimire, în timp ce un hohot de râs provenind dinspre sofa salută sugestia.

– Nu, Tyler! se grăbi să precizeze mama lui. În pofida aparențelor, domnul d'Angelo nu locuiește aici. În plus, dacă

nu se grăbește să repare zidul de la salon, mă tem să nu moară înainte de a avea timpul să devină tatăl cuiva!

Încruntat, Tyler descâlci firul complicat al acestor cuvinte înainte de a relua discuția cu și mai multă dârzenie:

– Dar mi-ai spus că într-o bună zi voi avea un nou tată!

– Haide, gata! Ajută-mă să duc mâncarea și apoi în pat cu tine!

– Dar...

Impunându-și să fie calmă, Candice își privi direct în ochi fiul de patru ani, cu un aer disperat.

– Tyler, te rog... Nu-m timp să-ți explic acum toate aceste lucruri și...

– Ceea ce mama ta încearcă să-ți spună, interveni atunci o voce masculină în spatele ei, e că trebuie mai întâi să se îndrăgostească de un domn, înainte să-ți fie tată. Nu-i așa, doamnă MacKenzie?

– Într-adevăr, domnule d'Angelo. Așa încât... acum, dacă n-aveți nimic împotriva, eu...

– Dar, mami... insistă Tyler. N-ai putea să te îndrăgostești de Marc? Așa, el...

Cu fața numai zâmbet, Marc se aplecă spre băiețel și-și puse mâinile pe micuții lui umeri.

– Vezi tu, micuțule, lucrurile nu sunt atât de simple! Numai fiind optimist, adăugă el privind-o cu coada ochiului pe Candice, ideea ar putea avea oarece sorți de izbândă...

– Asta ține mai degrabă de utopie decât de optimism! îi replică prompt Candice.

Lui Marc nu-i trebui mai mult pentru a izbucni într-un hohot de râs cristalin. Apoi, cu cea mai mare naturalețe, începu să așeze proviziile pe planul de lucru. Ca și cum era la el acasă! Hotărât lucru, furtuna era pe aproape... Era mai bine să-l ducă pe Tyler de acolo înainte să înceapă!

– Acum, dragul meu, te vei duce cuminte să te speli pe dinți și să îmbraci pijamaua. Voi urca să-ți fac patul imediat, de acord?

– Oh, mami, dar e încă devreme. Pot să mă mai joc puțin?

În timp ce o ruga, avea o privire atât de tristă încât femeia cedă.

– Dacă vrei, dar nu mult.

Bucuros nevoie mare, băiețelul țopăi până la scări. Apoi, răzgândindu-se, se întoarse brusc pentru a întreba cu privirea plină de speranță:

– Poate să vină și Marc să-mi facă patul?

Pentru o clipă, Candice ar fi vrut să urle.

– Nu, Tyler. Marc trebuie să se întoarcă la el acasă, acum. Haide, du-te, vin și eu imediat.

O decepție profundă se putea citi pe fața lui, dar, slavă Domnului, nu mai insistă. Uluită, Candice îl privi cum urcă scările, cu un aer nefericit și resemnat. Oare ce puteri misterioase avea Marc d'Angelo ca să-i vrăjească astfel fiul?

Cât despre Marc, se uita la cumpărături cu o privire pofcioasă. Și pentru că femeia se apropia, gata de atac, o privi cu zâmbetul cel mai fermecător de care era în stare și întrebă pe un ton dezinvolt:

– Mor de foame. Aveți cumva să-mi dați și mie ceva?

Capitolul 2

– Da, otravă pentru șoareci! îi replică sec Candice.

Marc nu se putu abține și izbucni în râs.

– Haideți, nu fiți așa de dură! Ah, iată ce căutam! zise el luând o cutie de *fursecuri* lăsată pe masă. Ce ați zice de o ceașcă de cafea, ca să vă țin companie?

Siderată de atâta îndrăzneală, tânăra femeie îi smulse cutia din mână.

– Dar unde vă credeți? Mă veți lăsa în sfârșit în pace, în loc să vă comportați ca și cum ați fi la dumneavoastră acasă?

– Nici că puteați s-o spuneți mai bine! Imaginați-vă că voiam să cumpăr întreaga casă. Din păcate pentru mine, am acționat prea târziu: dumneavoastră cumpărașeți deja jumătate din ea.

În timp ce rostea aceste cuvinte își luă un aer trist. Apoi adăugă:

– Dacă pot să mă exprim așa, mi-ați suflat-o de sub nas!

– Ce contează! Asta nu vă dă dreptul să demolați peretele despărțitor și să vă comportați ca și cum ați fi stăpânul!

– Fie, acceptați scuzele mele pentru pagubele provocate în salonul dumneavoastră. Acestea fiind spuse, cred, în schimb, că v-am făcut un serviciu răspunzând adineauri la telefon. M-am gândit că poate fi vorba de ceva important.

– Ah, și cine era? întrebă Candice, domolită.

Marc își luă cu de la sine putere un fursec, înainte de a răspunde:

– Hm... Un anume Daniel. Era neliniștit că nu v-ați întâlnit cu el la prânz.

La aceste cuvinte, tânăra femeie se lovi peste frunte.

– Oh, nu! Am uitat cu desăvârșire de această întâlnire!

– Este logodnicul dumneavoastră?

– Păi... nu, pur și simplu un prieten.

Cel puțin așa vedea ea lucrurile în legătură cu Daniel. Dar în zadar se străduia să-l facă și pe el să vadă lucrurile astfel. El nu îi dădea pace. Da, la drept vorbind, în pofida amestecului nepotrivit al lui Marc d'Angelo în viața ei, n-ai fi zis că era supărată pentru că răspunsese la telefon. După toate emoțiile prin care trecuse în acea zi, o ceartă în plus cu Daniel ar fi pus capac la toate!

– Spuneți că e un prieten? reluă Marc fără a-și ascunde scepticismul. Auzindu-l, am avut totuși impresia că sunteți în relații mult mai intime cu el. De exemplu, a insistat foarte mult să știe cine eram și în ce calitate am răspuns la telefon.

– Și eu aș vrea să-mi răspundeți la această întrebare! Adaug că țin mai presus de orice la viața mea privată, domnule d'Angelo.

După ce rosti aceste cuvinte cum nu se poate mai clare, Candice se întoarse brusc și începu să aranjeze proviziile în frigider.

- Oricum, acest Daniel nu mi s-a părut foarte dibaci.
- Pentru numele lui Dumnezeu, când veți sfârși să vă mai amestecați în treburile altora?

Într-o asemenea situație, dacă s-ar fi adresat unui zid, ar fi avut mai mulți sorți de izbândă.

- Aș fi surprins să aflu că Tyler îl are la inimă, continuă Marc nepăsător.

Obosită de atâta luptă, Candice suspină adânc.

- E adevărat. În general, fiul meu nu apreciază prea mult bărbații.

Era cât pe ce să adauge: “în afară de dumneavoastră”, dar socoti că e mai bine să se abțină. Înțelepciunea îi spunea că e mai bine să fie prudentă față de vecinul ei.

- Apropo, îmi închipui că nu e întotdeauna ușor să crești singură un copil.

- Nu, într-adevăr... dar, ca să fiu sinceră, sunt ajutată. Părinții mei locuiesc și ei la Toronto și...

Cuvintele i se stinseră pe buze. De ce oare făcea confidențe acestui necunoscut, cu asemenea ușurință? Să fie oare pentru că, în pofida lipsei de politețe ieșită din comun, Marc d'Angelo părea că-i poartă un interes sincer și real?

- Desigur, părinții reprezintă un sprijin apreciabil. Totuși, nimic nu poate înlocui un tată. Dar, dacă îmi îngăduiți, de când sunteți...?

- De trei ani; Peter a murit într-un accident de mașină.

- Tyler era încă bebeluș...

– Da. Și nu-și amintește de tatăl lui, în schimb a început să-și pună multe întrebări legate de absența lui. Numai că e încă prea mic ca să-i vorbesc despre asta. Ar fi prea dificil...

Marc o privi cu înțelegere.

– Și a-i vorbi despre dificultatea de a-i găsi un nou tată e și mai greu, îmi închipui!

– Da... ca și bunicilor lui, de altfel!

– Vreți să spuneți că așteaptă cu nerăbdare să aibă un nou ginere?

– Cam așa ceva. Și dacă, între timp, m-aș întoarce cu Tyler să locuiesc alături de ei, ar fi mai mult decât încântați!

Marc dădu din cap în semn că a înțeles.

– Înțeleg... vă consideră în continuare copilul lor și fac tot ce pot pentru a vă ajuta.

– Chiar asta-i problema: nu am nevoie de ajutorul nimănui!

Candice spusese aceste vorbe cu amărăciune, chiar cu violență. Ceva ce semăna a sfidare se putea citi în privirea ei când adăugă:

– Vreau să vă spun de la bun început că în nici un caz n-am nevoie de ajutorul dumneavoastră. A venit, cred, momentul să vă retrageți, domnule d'Angelo!

– Cum doriți!

După ce plecă Marc, bucătăria i se păru deodată goală, fără suflet. Cât de mult ura clipa aceea în care, după ce Tyler se culcase, tăcerea din casă puneă stăpânire și pe ea, lăsând-o pradă temerilor, angoaselor și îndoielilor. Oare era îndreptățită să insiste? Să se lanseze în afaceri nu era un act de-a dreptul nebunesc, așa cum pretindea tatăl său?

– De ce să-ți complici viața? o tot tachina el. Ideea este interesantă, dar revino cu picioarele pe pământ: știi foarte bine că nu poate fi dusă la bun sfârșit.

După care urma aproape de la sine apelul la rațiune, repetat până la exasperare: la ce bun să se supună unui asemenea calvar, nu numai pe ea, ci și pe Tyler? Ce mai aștepta să se întoarcă acasă? I se promisese că nu-i va fi pusă independența sub semnul întrebării!

Gânditoare, Candice se întoarse în camera de oaspeți în timp ce ronțăia un fursec. Acolo, privirea îi hoinări prin aleea cu castani care mărgineau grădinița vecină cu casa. Florile lor marcau întunericul cu mici pete albe, ca într-un tablou impresionist. Dar în seara asta, tânăra femeie rămase insensibilă la frumusețea lor. Era cu mintea în altă parte, la celălalt capăt al orașului, pe partea cu Cabbagetown...

Acest vechi cartier al orașului Toronto, renovat recent, adăpostea acum restaurantele « Noua bucătărie », cele mai în vogă. Și unul dintre ele, în special, *Cabbages and Kings*, îi putea oferi perspective foarte interesante. Fusesse stabilită o întâlnire cu tinerii proprietari a doua zi dimineață și Candice voia să se ducă, luând cu ea câteva eșantioane din produsele ei cele mai bune. Întâlnirea cu Sean și Di Carlo va fi oricum decisivă. Trebuia neapărat să pătrundă pe acea piață dificilă. Cu orice preț.

Până acum, Candice se mulțumise într-adevăr să se adreseze câtorva proprietari de restaurante și restauratori din cartierul său. Dar, odată trecută euforia primelor contracte, fusesse nevoită să constate că vânzările nu aduceau suficient

profit. Era de-acum necesar să-și extindă sectorul de distribuție, să promoveze eticheta *Turtă Dulce* la scara întregului oraș. *Cabbages and Kings* putea constitui o trambulină pentru această întreprindere. Tot ce-i rămânea de făcut era să găsească un contract, dar în acest domeniu, din păcate, nimic nu era sigur...

Ce se va întâmpla dacă dădea greș? Va fi pur și simplu vorba de fraudă! Nu-i rămânea altceva de făcut decât să urmeze sfaturile părintești, și anume fie să accepte suportul lor financiar, fie un loc de muncă în societatea de expertiză bancară pe care o conducea tatăl ei. Fără a mai pune la socoteală că, oricare ar fi decizia ei, trebuia să fie, evident, însoțită de întoarcerea atât de sperată în casa părintească!

Acest gând o făcu să tresară. Nu! Niciodată! Fie că tatăl său admitea sau nu asta, la douăzeci și șapte de ani nu mai era o copilă. Și singurul mod de a dovedi asta era să reușească fără ajutorul nimănui!

Simțindu-se puternică datorită hotărârii pe care o luase, Candice se întoarse în bucătărie, pășind apăsător. După ce scoase din frigider două salatiere cu caise tăiate, le așeză cu zgomot pe masă. Să vedem, ar trebui să ajungă pentru o duzină de porții, calculă ea din ochi. Și va petrece jumătate din noapte în picioare, făcând dulceață. Dar nu devenise asta norma ei zilnică?

O, Doamne! Uitase de Tyler! Pesemne că aștepta să urce să-i facă patul și să-i citească o poveste. Privirea îi zbură de la salatiere la ceas. Sosise de mult vremea să se ducă și să-i ureze

noapte bună fiului ei, hotărî Candice înainte de a se repezi pe scări. Din păcate, încă o dată, povestea va rămâne pentru altă dată. Măine, poate...

Razele soarelui o treziră a doua zi dimineată pe Candice. Întinzându-se cu voluptate în pat, se lăsă o clipă purtată de ciripitul păsărilor înainte de a se uita la ceas. Nouă și jumătate! citi ea uluită. O, Doamne! Uitase să pună ceasul să sune! Dintr-o săritură fu în picioare și își luă pieptenul în mână. Întâlnirea cu giranții de la *Cabbages and Kings* urma să aibă loc la sfârșitul dimineții. Avea tot interesul să se grăbească, altminteri va sosi cu întârziere și își va rata șansa!

În timp ce se îndrepta spre camera lui Tyler, fu ținută locului de ceva și scoase un strigăt. Degetele de la picioare, care erau goale, tocmai intraseră în contact cu un lichid înghețat. Uluită, se uită în jos. Și atunci, realitatea îi apără în toată oroarea ei. Sub imensul dom vitrat, mocheta se udase! Acel perete din sticlă pe care îl iubea atât de mult nu era închis! O catastrofă, asta-i tot ce mai lipsea! Hotărât lucru, totul părea că-i e potrivit în acel moment!

După ce puse furioasă câteva prosoape pe jos pentru a strânge apa, Candice se duse să-și facă duș. Acum, chiar că nu mai avea nici un minut de pierdut! Se săpuni din creștet până-n tălpi și constată că apa era mai caldă ca de obicei. În sfârșit, un lucru pozitiv! se bucură ea. Până la urmă, poate că instalația va ține până la vară...

La subsol, Giacomo Agostini se uita la încâlceala de țevi cu un aer perplex.

— Încă o dată, Marco, ești sigur că e cea bună? În caz de greșeală, știi la ce te expui.

– Da, da, nu-ți face griji, răspunse Marc cu un aer absent.

Aplecat asupra unei schițe sumare a canalizării, acesta din urmă părea cu totul absorbit să examineze planul. Dar nici nu putea fi vorba de așa ceva! În acest moment, toată atenția îi era acaparată de Candice, și i-ar fi fost greu să-l sfătuiască pe prietenul său.

– Bine, în cazul ăsta, să mergem! reluă acesta.

Împopoțonat cu masca de protecție, Giacomo vârî în priză aparatul care începu să scoată o flacăra albăstrie. După o ultimă reglare, începu să topească metalul. Dar nici nu apucă bine să se pună pe treabă că un puternic jet de apă îi izbucni în față.

Asta fu de-ajuns să-l scoată pe Marc din gândurile sale. Dându-și seama imediat de amploarea dramei, sări pentru a închide valva.

– Nenorocire! Ce-ai făcut?

Ud până la piele, Giacomo își aruncă masca, făcând un gest elocvent:

– Ce tupeu! Tu mi-ai dat undă verde, nu? M-ai asigurat că era țeava corespunzătoare!

Înspăimântat, Marc își prinse capul în mâini.

– De data asta, socoteala mea e bună! E mai bine să reparăm ce am stricat, înainte ca vecina mea să-și dea seama că i-am oprit apa!

Candice nu se putu abține să nu tragă o înjurătură în clipa în care apa se opri brusc. Nu, nu era cu putință! Ce făcuse pentru a merita toate astea? În timp ce trăgea cu obstinație de

robinet, spuma de la șampon începu să-i alunece insidios pe frunte, intrându-i în ochi. Dar după câteva încercări lipsite de succes, fu nevoită să accepte realitatea. La naiba cu această casă!

Furioasă, tânăra femeie ieși repede din cadă. Dar în timp ce se înfășura într-un prosop de baie, blestemând întreaga lume, fu cât pe ce să cadă pe spate! Un necunoscut tocmai intrase peste ea!

Fără a se preocupa peste măsură de prezența ei, puse jos cutia cu scule și începu să deșurubeze panoul de acces la instalație.

– Gino Agostini, instalatorul, se prezentă el scurt. Lucrez pentru Marc d'Angelo.

Evident! Cine altcineva în afară de el putea fi la originea acestei fapte sinistre?

Hotărâtă să se ducă imediat să-i spună adevărul verde-n față, se îndreptă spre pivniță, răspândind în urma ei o dâră de miros de șampon. În josul scărilor, ezită. Dacă stătea să se gândească puțin, era mai bine să se îmbrace... Aș... în punctul în care ajunsese...

Nesimțindu-se tocmai în largul ei, Candice se aventură curajos în subsol, în fundul căruia trei oameni se agita, cu spatele întors. Dar de îndată ce privirea i se obișnuie cu întunericul, văzu numai doi, însoțiți de... fiul ei! Fericit ca un rege, băiețelul agita cu mândrie în aer o cheie englezească, probabil la fel de grea ca și el!

– Tyler! țipă Candice apropiindu-se. Ce faci aici?

Trei perechi de ochi buimăciți se întoarseră în același timp spre această Venus pe jumătate goală care părea ieșită din spuma mării.

– Bună, mamă! Marc mi-a dat voie să-l ajut! Și Giacomo mi-a spus că sunt cel mai bun instalator din lume!

– De câte ori ți-am spus că nu vreau să te apropii de acest cazan! E periculos și...

– Stați liniștită, avem noi grijă de el! interveni Marc. M-am gândit că atâta timp cât e cu noi, puteți dormi liniștită.

– Gata cu vorbele de prisos, domnule d'Angelo! Mulțumiți-vă pentru moment să-mi reparați instalația!

– Tocmai asta și facem. Oh, apropo, iată-l pe Giacomo Agostini. Fratele lui a urcat la dumneavoastră adineauri, ca să...

– Mulțumesc, ne-am întâlnit! i-o tăie ea brusc. După părerea mea, ați face mai bine să angajați profesioniști, în loc să vă adresați prietenilor dumneavoastră!

La aceste cuvinte, Marc își duse mâna la tâmplă cu un aer încurcat.

– Trebuie să știți că întreprinderea Agostini este cea mai bună din oraș. Problema este că instalația e foarte veche. Am avea nevoie de un arheolog, nu de un instalator!

În mod ciudat, această notă de umor o liniști puțin pe tânăra femeie, care nu-și putu reține un zâmbet...

Doamne, ce frumoasă era, îmbrăcată ca o sirenă... se gândea Marc, privindu-i admirativ coapsele lungi, armonios conturate și decolteul în care sclipeau picături de apă. Păru-i umed lăsat pe umeri îi dădea un aer provocator și jucăuș. Ar fi trebuit să fii de piatră pentru a rezista unui asemenea farmec! Ce frumos ar fi să o seducă ... Dar trebuia să privească adevărul în față, își spuse el înciudat. Până acum, probabil că nu-l stima prea mult și... nu prea putea să o blameze pentru asta!

– Acestea fiind spuse, nu vă fie teamă, Candice, reluă el cu un gest al mâinii. Ne vom da silința să rezolvăm toate astea.

Departa de a se mulțumi cu această vagă promisiune, tânăra femeie îndreptă amenințător degetul arătător spre el.

– Vă dau un sfat: în locul dumneavoastră, m-aș pune imediat pe treabă! Și dacă apa nu revine în cinci minute, o să...

– Vom avea nevoie de cel puțin o oră, o întrerupse Marc. Între timp, puteți să vă terminați dușul la mine? Vă sunt dator, nu-i așa?

Cu toate că nu-i prea convenea, Candice nu putea totuși să refuze invitația.

– De acord. Dar atenție: nu vă dau mai mult de o oră! Haide, Tyler, vino!

Presimțind că nu era momentul să se revolte, băiețelul o urmă pe mama lui fără să protesteze. Dar în timp ce urca încet scările, rugându-se cerului ca trupul să nu i se dezvăluie prea mult, Marc o strigă din nou:

– De fapt, domnul Sean de la *Cabbages and Kings* a sunat azi-dimineață pentru a vă ruga să vă prezentați la întâlnire cu o oră mai devreme. Cred că am procedat bine amânând întâlnirea până la ora paisprezece. Vă convine?

Uluită, Candice îi aruncă o privire confuză în care se amestecau indignarea și recunoștința.

– Dar cum ați...?

– Oh, a fost o nimica toată! A fost de-ajuns să mă uit pe agenda dumneavoastră; aveți programare la coafor în primele ore ale după-amiezii, dar am considerat că era mai important să vă duceți la restaurant. De altfel, dacă stau bine

să mă gândesc, am reprogramat vizita la *Chriss'Coiffure* marți, dacă nu mă înșală memoria. Să vă uitați pe agendă.

Din ce în ce mai uluită, tânăra femeie vru să vorbească, dar cuvintele se lăsau cu greu rostite.

– Sunteți... sunteți de-a dreptul imposibil, domnule d'Angelo! Viața personală a oamenilor chiar nu are nici o valoare pentru dumneavoastră?

– Nu fiți supărată pe mine, am vrut numai să vă ajut. Mi s-a părut că sunteți atât de abătută aseară, încât...

– După câte știu, nu sunteți străin de asta! Dar pentru că ți-neți atât de mult să mă ajutați, faceți-mi plăcerea de a nu mă mai deranja o dată pentru totdeauna și de a nu vă mai ocupa de problemele mele!

După această replică usturătoare, întoarse maiestuos capul și își reluă mersul delicat.

Văzând că Marc nu reușea să-și desprindă privirea de pe coapsele frumos ondulate ale femeii, Giacomo îi dădu un cot cu o privire complice.

– Haide, gata cu visarea! La lucru, Marco!

Ușor de zis, greu de făcut. Pe măsură ce timpul trecea, Candice se transforma într-o obsesie pentru el... Nu trecuse decât o zi de când se cunoscuseră, iar el nu se gândea decât la ea. Ciudat, totuși... acest gen de slăbiciune nu prea îi intra în obiceiuri...

O jumătate de oră mai târziu, un zgomot asurzitor deasupra capului său îl făcu să tresară. Un strigăt de groază urmă unui zgomot infernal de vase care se ciocneau. Nu era

nici o îndoială: se întâmpla ceva anormal la Candice! Ieșind cu câteva zgârieturi de sub cazan, se îndreptă spre scară.

Intrarea în bucătăria vecinei lui fu salutăată cu un zbor de farfurii și de-abia avu timp să se lase în jos pentru a se feri din calea lor înainte de a se face țandări pe pardoseala deja presărată cu cioburi. Dintr-un motiv necunoscut, dulapul din zid se desprinsese și biata Candice asista neputincioasă la cataclism în timp ce tacâmurile și salatierele se spărgeau sub ochii ei. Chircită datorită greutății dulapului, încerca de bine de rău să nu-l lase să se prăbușească peste ea.

– Ajutor! Ajutor! striga ea cu voce răgușită. Atenție, Tyler! Dă-te înapoi!

Conștient că băiețelul era speriat de moarte, prima grijă a lui Marc fu să-l ducă în salon. Apoi se grăbi să sară în ajutorul tinerei femei.

– Ieșiți de acolo, Candice! Grăbiți-vă!

– Dar... vasele mele...

– Lăsați vasele! țipă Marc înainte de a se strecura în locul ei. Ieșiți de acolo!

Neauzind parcă această poruncă, Candice încercă să prindă din zbor o untieră din porțelan. În zadar. Se sfărâmă pe lespezi în mii de bucățele.

– Atenție! Ceainicul! Îl am de la bunica!

Luându-și o mână de pe dulap, Marc reuși să-l prindă la timp. Nespus de recunoscătoare, Candice așeză prețiosul obiect pe masa de lucru cu o nesfârșită delicatețe. Fără nici o îndoială, așa ar fi procedat numai dacă ar fi fost vorba de bijuteriile coroanei! se gândi Marc, foarte mirat. În aceeași

clipă, privirile li se întâlneau și Marc simți o bucurie de nedescris când zări cum pe chipul lui Candice se înfiripa un zâmbet. Un zâmbet care nu-i era destinat decât lui...

Durerea care îi secera umerii era de mult uitată! Pentru un asemenea cadou, era gata să facă pe Hercule toată viața!

– Marco? Unde ești? se auzi dintr-o dată o voce de stentor.

Blestemând acest amestec, Marc de-abia se abținu să nu înjure de ciudă.

– Aici, în bucătărie! Veniți să mă ajutați!

Aproape imediat, silueta masivă a unui sexagenar cu pielea ridată apărură în pragul ușii.

– Dar ce faci aici, fiule? întrebă el cu acea intonație ca un cântec, specifică italienilor.

– Pozez pentru o revistă de body-building, nu se vede?

– Constat mai ales că ești pe punctul de a distruge interiorul casei acestei tinere doamne. Nu puteai să începi prin a lua vasele?

O grimasă contorsionă de durere chipul lui Marc, deja crispat de efort.

– Te rog, tată! Păstrează-ți predicile pentru altă dată și vino mai degrabă să mă ajuti! Acest nenorocit de dulap e greu ca...

– Nu înjura în fața doamnelor, ce naiba!

După ce-i aminti regulile bunei-cuviințe, gest care nu admitea ripostă, tatăl lui Marc se întoarse spre coridor.

– Gregorio, vino să-l ajuti pe fratele tău!

În clipa următoare, o copie exactă a lui Marc mai tânăr intră în bucătărie. Ca și fratele lui mai mare, avea bustul gol și purta o pereche de blugi prespălați care îi puneau de minune în valoare alura de atlet. Văzând-o pe Candice, un zâmbet cuceritor îi apărură pe față.

– Bună ziua! Eu sunt Greg d'Angelo.

Marc remarcă, nu fără iritare, că fratele lui mai mic făcea eforturi vizibile să-și sugă burta și să-și pună în valoare conturul armonios al pectoralilor! De la înălțimea celor șaptesprezece ani de mult împliniți, Greg era deja conștient de efectul pe care-l produceau asupra femeilor un munte de mușchi și niște ochi de culoarea oceanului!

– Dacă nu te deranjează prea mult, ești atât de drăguț să-mi dai o mână de ajutor, Greg?

O sclipire de ironie se putea citi în privirea lui.

– Evident, dar... dacă doreai să dai jos acest dulap, n-ar fi fost mai logic să începi prin a scoate vesela?

Din fericire, bătrânul interveni chiar în acea clipă, înainte ca Greg să dea o replică și mai usturătoare!

– Nu mai vorbi atâta, fiule! Ajută-l.

De data asta, Greg se execută cu mult sârg și ridică celălalt capăt al dulapului.

– Mătura! strigă deodată Candice.

Cei trei bărbați o priviră fără să înțeleagă.

– Păi da! Ne-am putea servi de ea pentru a propti dulapul!

– De ce nu? se gândi Marc. Oricum, nu ne costă nimic să încercăm. Spuneți-mi unde...

Fără a-i lăsa măcar timp să-și termine fraza, Candice strecură cu abilitate coada de lemn a măturii sub dulap.

– E bine, Greg, poți să-i dai drumul, spuse Marc.

Apoi, dădu și el drumul. Urmă un moment de suspans în care fiecare văzu cum coada se îndoaie, se clatină sub greutate înainte de a se stabili. Apoi, în timp ce Marc făcea câțiva pași

înapoi ca să aprecieze soliditatea edificiului, cioburi se sfărâmară sub cizmele lui de șantier. Privirea i se îndreptă imediat spre picioarele goale ale lui Candice.

– Rămâneți acolo unde sunteți!

Pentru că tânăra femeie îl privea întrebător, îi arătă cu degetul de ce era neliniștit.

– Pardoseala dumneavoastră este plină cu cioburi.

Și înainte de a putea schița vreun gest, Candice se simți ridicată cu putere de niște brațe viguroase. Cămășa ei era atât de fină încât Marc tremură simțind cum îi freamătă, sub stofă, pielea caldă și parfumată. Doamne, ce ușoară era... și ce efluvii îmbătătoare se desprindeau din podoaba ei capilară arămie. Ce bine ar fi să-și vâre nasul în părul ei...

Această atingere era atât de plăcută încât Marc, deși o așezase pe Candice pe covor, nu putu rezista tentației de a o mai prelungi puțin. Cu o încetineală calculată, își desprinsе mâinile din jurul taliei ei, atingându-i în treacăt șoldurile.

– Pe viitor, fiți prudentă. Și nu vă mai aventurați acolo înainte de a pune ceva mai solid în locul măturii!

De-abia revenindu-și din emoțiile prin care trecuse, aprobă dând ușor din cap. Era un gest de abandon, de predare aproape, la care Marc fu în mod special sensibil. Și trebui să facă un real efort pentru a-și stăpâni dorința de a o lua din nou în brațe pe această femeie pe care faptul că era slabă o făcea în mod bizar vulnerabilă.

– Nu v-ați rănit, sper? se mărgini el să spună.

– Nu, mi-a fost mai mult teamă decât rău! Vă... vă mulțumesc.

Și din nou se ivi pe buzele lui Candice un zâmbet fermecător care-l tulbură pe Marc până în adâncul ființei sale. Auzi ca prin vis atunci când Greg îi propuse să-l ajute. Dar interveni la timp bătrânul lor tată care, deși avea un ton ușor ironic, spuse:

– Vino mai degrabă să mă ajuți pe mine, Greg. Marc se va descurca și singur, nu-i așa, fiule?

În fața privirii șirete a tatălui său, Marc ridică ochii spre cer, oftând.

– Da, mulțumesc, tată, ar trebui să meargă!

– Dar, din câte-mi amintesc, nu m-am prezentat! spuse bătrânul, întinzându-i o mână lui Candice. Vincenzo d'Angelo. Vă rog să-l iertați pe fiul meu. A petrecut ultimii cincisprezece ani uitând tot ce l-am învățat cu răbdare! Dar îndemânarea îi va reveni, sunt sigur de asta!

Umilit, Marc îi aruncă o privire ucigătoare.

– Bine... n-aș vrea mai presus de toate să te mai rețin, tată. Pe mai târziu!

Râzând pe înfundate, Greg și tatăl lui plecară, clipind din ochi cu subînțeleș. Stânjenit, Marc se întoarse agale spre Candice.

Așezată pe jos în fața dulapului de la intrare, își încheia șireturile la teniși cu un aer hotărât. Această expresie nu prevestește nimic încurajator, se neliști Marc. Oare ce mai pune acum la cale?

Nu fu nevoit să aștepte prea mult. Câteva secunde mai târziu, vederea femeii chircită sub dulapul instabil de la bucătărie îi cauză un șoc! Oare Candice MacKenzie își pierduse mințile?

Capitolul 3

— Pentru numele lui Dumnezeu, Candice, ieșiți de acolo!
Dacă se rupe mătura, veți fi turtită ca o cârpă!

Tânăra femeie nici măcar nu clipi.

— Pentru moment, cel mai important e să-mi pun dulceața la adăpost.

Ce puteai răspunde la așa ceva? Înărmurit, Marc o privi pe tânăra femeie cum aranjează cu grijă o serie de mici vase de gresie într-un cufăraș de răchită. Și pe deasupra, nedând semne că s-ar grăbi! Pentru că era totuși îngrijorat de siguranța ei, se apropie și susținu dulapul cu o fermă presiune a mâinilor.

— Grăbiți-vă, măcar!

— Mai am nevoie de un minut. Imperturbabilă, Candice își continuă liniștită lucrul, purtând recipientele acelea ca și cum ar fi conținut cine știe ce marfă rară!

— Nu puteați să mai așteptați puțin? Ce e înăuntru? mormăi Marc. Aur?

– Nu sunteți departe de adevăr!

Era evident că își bătea joc de el! constată Marc, puțin iritat. Rareori îi fusese dat să cunoască pe cineva atât de încăpățânat!

– La urma urmelor, e de-a dreptul ridicol, Candice. Dacă vă place atât de mult dulceața, sunt gata să mă duc să vă cumpăr de la băcănia din colț!

Oftând plictisită, Candice îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Adevărul e că nu e vorba de orice fel de dulceață. Este cea pe care o fabric eu însămi și dacă vreți să știți, este cea care îmi permite să înapoiez împrumutul pe care l-am făcut să cumpăr această casă.

Îndeplinindu-și sarcina, tânăra femeie ridică valiza și o așază cu foarte mare grijă pe masa de lucru.

– Acestea fiind spuse, nu-mi amintesc să vă fi cerut să vegheați asupra persoanei mele, domnule d'Angelo. Înainte să vă faceți apariția ieri, reușeam să mă descurc foarte bine.

Își mai dă și aere pe deasupra! Preț de o secundă, Marc fu pe punctul de a da drumul la mobilă și de a o lăsa pe Candice cu imprudențele ei cu tot. Până la urmă, tot l-ar fi căutat! Dar în loc de asta, spuse pe un ton autoritar:

– Terminați acum cu toate aceste copilării! Luați-vă oalele și plecați din această bucătărie! Și nu care cumva să vă vină ideea să vă întoarceți înainte de a consolida dulapul ăsta!

La aceste cuvinte, Candice îi aruncă o privire plină de furie și replică la fel de dur:

– În cazul ăsta, puneți-vă imediat pe treabă, domnule d'Angelo! Și, dacă tot v-ați apucat, profitați de asta și reparați-mi și instalația de apă caldă! Și nu uitați de peretele despărțitor, rogu-vă!

Simțind cum mânia pune stăpânire pe el, Marc făcu eforturi supraomenești să nu riposteze. De-abia stăpânindu-se, făcu stânga-mprejur și traversă salonul înainte de a se strecura la el prin gaura din perete care nu fusese încă închisă. Ce putere misterioasă poseda oare această femeie ca să-l lase amețit ca după o tură vijelioasă cu trenulețul pe șine din parcul de distracții?

Rămasă singură, Candice își reproșă imediat replica promptă prin care voise să se răzbune. Nu se comportase oare ca o adolescentă prinsă pe picior greșit? De ce trebuia ca în fața lui Marc d'Angelo să-și piardă tot sângele rece? Desigur, fizicul seducător al vecinului ei nu era străin de tulburarea, de deznădejdea care o cuprindeau în prezența lui. Dar nu era acesta singurul motiv. Nu era oare impresionată de încrederea, de siguranța înnăscută pe care personajul le degaja? Care, dacă stătea bine să se gândească, îi aminteau de tatăl ei! își spuse dintr-o dată. Or, numai de un al doilea Harry J. Pricefield nu avea nevoie în viața ei în acel moment!

La toate astea se gândea tânăra femeie când îl zări pe Tyler. Revenindu-și cel puțin aparent din frica prin care trecuse mai devreme, stătea în fața zidului salonului și părea că pândește cu nerăbdare întoarcerea coproprietarului.

– Ți-e foame, dragul meu?

Nedorind să-și piardă locul, băiețelul dădu din cap în semn de negare. Ca de obicei, ținea în mână eterna pătură galbenă de care nu accepta niciodată să se despartă. Candice trebuia să ducă muncă de convingere ca s-o poată spăla din când în când!

Un zâmbet tandru i se ivi în colțul gurii. În fond, atașamentul fiului ei pentru această bucată de material era de înțeles. N-avea oare nevoie de puncte de reper sigure, în această lume în care tații dispar pentru totdeauna și în care mamele nu găsesc un minut liber și pentru tine?

– Vino, Tyler. E târziu și bunica ne așteaptă peste o oră. Du-te repede să te îmbraci în timp ce eu am să pregătesc micul dejun.

Băiețelului nu-i fu greu să-și dea seama care era semnificația acestor cuvinte. Cu ochii plini de tristețe, întrebă:

– Trebuie să ieși și astăzi, nu-i așa?

Candice se simți vinovată și, pentru a se scuza, îl luă în brațe.

– Trebuie, comoara mea. Am multe cumpărături de făcut și o întâlnire importantă cu patronii unui mare restaurant.

– N-ar putea să vină ei aici?

– Nu, e imposibil, declară ea sărutându-l tandru pe frunte. Dar liniștește-te, nu mă voi întoarce târziu ; și apoi, bunica a plănuțit să te ducă la grădina zoologică în această după-amiază. Te bucuri, nu-i așa?

– Da, dar... mi-ar plăcea mai mult să merg cu tine.

– Știu, crede-mă că și mie mi-ar plăcea să merg cu tine. Dar încearcă să înțelegi că lucrez pentru amândoi.

– Da, dar nu ești niciodată aici, mamă...

Spre marea disperare a lui Candice, buzele fiului ei începură să tremure, iar ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

– De când ne-am mutat aici, nu te mai văd...aș vrea să ne întoarcem în cealaltă casă, mamă.

Candice era cât pe ce să-i răspundă, dar se opri la timp. La urma urmei, fiul ei era prea mic pentru a înțelege ce amintiri dureroase îi trezeau vechea lor locuință. Și totuși, exprimându-și această dorință, nu-i reproșa oare că nu mai este cea de altădată?

– Ascultă, reluă ea cu blândețe. Îmi dau foarte bine seama că nu petrec suficient de mult timp cu tine, așa cum ne-am dori amândoi. Știu că nu-ți plac prea mult drumurile astea nesfârșite între casa de aici și casa bunicilor. Numai că, vezi tu, în viață nu faci întotdeauna ce vrei și...

Candice se opri brusc. În ce explicații se lansase? Să te exprimi astfel în fața unui copil de patru ani era nici mai mult, nici mai puțin decât ridicol! Dar cum să facă să găsească niște cuvinte mai potrivite? Prea târziu. Descumpănită, Candice zări o lacrimă pe obrazul fiului ei.

– Haide, fii rezonabil, Tyler. Am mai vorbit de nu știu câte ori despre asta. Până când voi lansa *Turtă Dulce*, voi fi foarte ocupată. Încearcă să înțelegi, asta nu înseamnă că te iubesc mai puțin. Pur și simplu, aș dori să ai răbdare să mai aștepți puțin până se îndreaptă situația. Ești băiat mare acum, știi!

– Nu, nu sunt deloc băiat mare! protestă Tyler bătând furios cu piciorul în pământ. Nu vreau...

Restul propoziției fu înecat într-un șuvoi de lacrimi.

– Nu, Tyler, nu plânge, te rog... murmură Candice, pe punctul de a izbucni și ea în lacrimi.

– Spune-mi, sufleteț, ți-ar plăcea să-mi dai o mână de ajutor?

Apariția bruscă a lui Marc îi făcu pe amândoi să tresară. În orice caz, rezultatul fu imediat, putu să constate Candice văzând cum chipul fiului ei se transformă.

– Ai putea să ții polobocul ăsta o clipă?

– Eu?

Băiețelul încetă imediat să mai plângă. Ba mai mult, începu să chicotească de bucurie la vederea bulei care se deplasa în micul tub de sticlă și luă în mână cu respect acest ciudat obiect.

– E foarte simplu. Trebuie să ai grijă ca bula de aer să fie mereu între cele două linii. Crezi că vei reuși?

Mândru nevoie mare că i se încredințase o asemenea sarcină, Tyler dădu din cap cu toată convingerea. Apoi se concentră cu toată atenția asupra misiunii ce i se încredințase.

– Mulțumesc, îngăimă mama lui zâmbind.

– La dispoziția dumneavoastră, doamnă!

Privirea lui Marc zăbovi asupra lui Candice, în timp ce adăuga cu vocea lui caldă și gravă:

– Vi s-a spus vreodată ce efect produce zâmbetul dumneavoastră asupra unui bărbat?

După aceea, dispăru la fel de repede precum venise, lăsând-o uimită. Totuși, pe Candice o mai așteptau și alte surprize.

Puțin după aceea, pregătirea lui Tyler se dovedi foarte laborioasă. Mai întâi, îi fu foarte greu să-și convingă fiul să nu mai exagereze atâta cu spălatul pe dinți! Și nu hotărî mai apoi că e perfect capabil să-și alege el însuși hainele și să se îmbrace singur? Ca de obicei, capriciile lui se terminară cu câteva palme la fund!

Urlete sfâșietoare o însoțiră pe Candice când, la capătul răbdării, trânti ușa camerei după ea. Chiar în acea clipă, loviturile de ciocan care veneau dinspre bucătărie încetară. La pândă, rămase pironită locului. Atât i-ar trebui lui Marc d'Angelo să încerce să intervină, și o să vadă de ce e în stare! În fond, nu era singurul responsabil de rebeliunea fiului ei?

Totuși, mânia i se potoli foarte repede. Cât despre țițele lui Tyler, erau acum înlocuite de lacrimi prea puțin convingătoare. Înseninată din nou, tânăra femeie nu se putu împiedica să zâmbească. În câteva minute, alerga cu brațele deschise în căutarea unui sărut de împăcare. Și nu vor mai avea decât timpul să servească micul dejun înainte de a pleca la drum. Asta numai dacă mai ținea bucătăria! Căci, judecând după zgomotoasa activitate care se desfășura acolo, orice era posibil!

Tânăra femeie suspină. Nu că n-ar fi fost prevenită în privința asta! Agentul imobiliar își dăduse osteneala s-o avertizeze cu privire la numeroasele probleme care nu vor întârzia să apară în această casă veche de un secol. Dar cum să-și facă griji, de vreme ce fusese subjugară de farmecul splendidei locuințe!

Desigur, splendoarea ei se oprea mai ales la fațadă, remarcase ea pătrunzând pentru prima dată în *Chestnut Manor*. Munca de restaurare n-avea alt scop decât să facă interiorul locuibil. Totuși, asta nu-i micșorase cu nimic entuziasmul. Dimpotrivă! De atunci, se bătuse ca o tigresă pentru a fi selecționată pe lista cumpărătorilor potențiali. Și până la urmă, după interminabile și costisitoare demersuri, devenise proprietară.

Dar realitatea și-a spus foarte repede cuvântul. Ar fi trebuit să facă cheltuieli foarte mari pentru a repara numeroasele imperfecțiuni care se iveau de la o zi la alta. Această brutală conștientizare îi provocase un moment de panică! Căci, la urma urmei, avea custodia fiului ei, n-avea nici bani, nici un loc de muncă stabil și nici o experiență profesională! Viitorul ei și cel al lui Tyler depindeau în totalitate de ipoteticul succes al *Turtei Dulci*. Cum să-ți păstrezi sângele-rece în asemenea condiții?

Haide! La urma urmelor, nu se descurcase chiar atât de prost, se gândi ea. Până acum, se gândi ea, știuse să depășească unul câte unul obstacolele care-i apăreau în cale. Dar oare cât va mai ține asta? Aceasta era întrebarea.

Haide, nu e momentul să-ți plângi de milă! se mustră Candice. În curând, se va duce la întâlnirea cu patronii de la *Cabbages and Kings*; trebuia să le lase o impresie bună!

Cu hotărâre, se întoarse în camera ei și se îndreptă spre garderob. Dar din păcate, nici un miracol nu se produsese peste noapte: garderoba ei era la fel de modestă ca în ajun!

Lăsa să-i scape un oftat. Este adevărat că, în ultimul timp să investească în noi toalete era ultima ei grijă! Între cumpărarea ingredientelor, a recipientelor, a etichetelor și a altor lucruri de acest gen, fusese nevoită să facă față unor cheltuieli și mai urgente. Fără a mai pune la socoteală numeroasele datorii pe care le acumulase Peter înainte de a muri și pe care trebuise să le achite ea... După o ușoară ezitare, Candice optă pentru o rochie-furou din lână cărămizie, care-i punea în evidență părul blonb și pentru o pereche de sandale asortate.

După ce se îmbracă repede, Candice era pe punctul de a-și termina machiajul când auzi deschizându-se ușa de la camera fiului ei.

— Tyler, sunt aici, dragule!

Nici un răspuns. Neliniștită, ieși pe hol și imediat un zâmbet i se ivi pe buze. Cum să reziste la o asemenea imagine? Stând în picioare în susul scărilor, cu vechea lui pătură într-o mână și cu **nivela** în cealaltă, fiul ei o privea cu fața scăldată în continuare de lacrimi.

— Eu... cobor în bucătărie, sughiță el privind-o drept în ochi cu îndrăzneală.

Ce rău îi stătea când era supărat! Candice trebui să facă eforturi pentru a nu pufni în râs.

— De acord, dragul meu. Dar fii foarte atent la cioburi și încearcă să nu-l deranjezi pe domnul d'Angelo la lucru. Vin imediat și eu pentru a-ți pregăti cerealele și cacaua cu lapte.

— ... nu-i nevoie... pot să le fac și singur, declară băiețelul înainte de a porni mândru pe trepte.

Într-adevăr, fiul ei era irezistibil în acea dimineață! Mulțumesc, Tyler James MacKenzie, își spuse în sinea ei femeia, năpădită brusc de emoție. Mulțumesc pentru faptul că îmi aduci atâta blândețe și fericire! Ce m-aș face fără tine?

De-abia stăpânindu-și emoția, tânăra femeie se așează în fața oglinzii și începu să-și piptene coama de aurie. Apoi, visătoare, se sprijini de etajeră și își contemplă o clipă chipul. Nu era rău deloc... Proprietarii lui *Cabbages and Kings* trebuia să se țină bine! Nici nu apucă bine să se gândească la asta și un zâmbet de deriziune îi scaldă fața. Ce n-ar fi dat să fie puțin mai sigură pe ea...

În vremea asta, puțin rușinat de el însuși, Marc îl urma îndeaproape pe Tyler pe scara interioară. În zadar încercase să se comporte cu discernământ, curiozitatea îi învinsese scrupulele. Convins că nu-i va fi acordată onoarea de a vedea cealaltă parte a casei, Marc nu putu rezista dorinței de a o vizita. Hotărât lucru, bilanțul nu-i era favorabil! Nemulțumit că a distrus salonul tinerei sale vecine, iată că ajunsese acum în situația de a-l minți pe fiul ei pentru a-și justifica intruziunea!

Etajul îi lăsa mai degrabă o bună impresie, chiar dacă, așa cum se întâmplase și cu parterul, dimensiunile vastelor camere originare fuseseră reduse datorită pereților ridicați după aceea. Astfel, două uși se deschideau de o parte și de alta a mezaninului, iar în mijlocul lui fusese amenajată o nișă lambrisată care să fie ca un mic salon prelungit. O mulțime de plante verzi agrementau locul care se scălda în lumina blândă ce intra prin fereastră. Perne multicolore, bibelouri și jardiniere din cupru conviețuiau în armonie, creând o atmosferă călduroasă și primitoare în același timp, cu un nu-știu-ce feminin care-i plăcu de la bun început.

Proaspătul lui ghid se opri brusc în fața prosoapelor așezate într-un colț, sub somptuosul dom din sticlă.

– La naiba! Plafonul de sticlă tot se mai clatină!

Amuzat, Marc se pregătea să-l corecteze pe Tyler când, dintr-o dată, o ușă se deschise ca brusc.

– Tyler, ești...

Lui Marc îi stătu inima în loc la vederea splendidei creaturi care rostise aceste cuvinte. Îmbrăcată astfel, cu o rochie a cărei

croială îi scotea de minune în evidență zveltețea trupului, machiată discret în nuanțele părului ei desfăcut, Candice era pur și simplu încântătoare!

Judecând după ușoara roșeață care cuprinse obrajii tinerei femei, Marc înțelese puțin cam târziu că admirația lui se manifesta prea vizibil! Cât de stângaci se comporta! Hotărât lucru, în prezența ei se compota mai rău ca un țăran! Dar nu era oare îndreptățit să reacționeze așa? Când se mai întâmplase să fie într-o asemenea măsură subjugat de frumusețea unei femei?

– Îmi pare rău că vă deranjez, Candice. Eu...

– Marc voia să arunce o privire la robinetele din baie, i-o tăie Tyler.

Nelăsându-se păcălită, tânăra femeie schiță un zâmbet, ceea ce făcu să destindă atmosfera. Atâta îi trebui lui Marc pentru a nu mai dori să persiste în minciună!

– De fapt, nu era decât o scuză ca să intru în apartamentul dumneavoastră. Ardeam de nerăbdare să descopăr restul casei.

Marc își dădu seama că tăcerea care urmă mărturisirii sale nu prevestea nimic bun! După toate aparențele, Candice îi va reproșa lipsa regulilor elementare ale buneicuviinței!

În pofida tuturor aparențelor, Candice ridică din umeri și declară:

– Dacă vă face plăcere, de ce nu?

– Iertată fie-mi indiscreția, dar n-am putut să mă comport rațional într-o astfel de situație. Ce putea fi mai normal, de altfel: m-am făcut luntre și punte să fiu singurul proprietar

peste *Chestnut Manor*! Desigur, dumneavoastră ați fost cea mai puternică, dar am considerat că în compensație meritam cel puțin o vizită ghidată! Dar... sunteți singură că nu vă deranjează?

Trebuia să fii un prost ca să pui o asemenea întrebare lui Candice! Oare răspunsul nu se afla în adâncul imenșilor ei ochi acuzatori?

În clipa următoare, totuși, un zâmbet îi apărură în colțul gurii.

– Nu, deloc. Și mărturisesc, și eu sunt curioasă să văd cum v-ați instalat.

– Când doriți! exclamă Marc râzând. Vă stau la dispoziție să vă arăt camerele mele.

Pentru că dispăruse orice urmă de stânjeneală între ei, îi arătă cu degetul cele două uși care se deschideau într-o parte a nișei.

– Camerele dumneavoastră?

– Da, intrați, dacă doriți.

Marc nu așteptă a doua invitație.

– Cândva, nu era decât o singură încăpere, spuse Candice care-l urma. După cum vedeți, am amenajat-o pe aceasta drept birou. Pesemne că fereastra a fost străpunsă mult după construcție.

Îl conduse apoi la baie.

– Slavă Domnului, a fost mărită și modernizată. După părerea mea, probabil că a fost redusă camera vecină și a fost deplasat acest zid despărțitor pentru a instala cada.

Și aici, în afară de podea și de fereastră, totul era plin de flori. Ferigi, ficus, papirus și alte specii al căror nume nu-l cunoștea erau îngrămădite acolo și aminteau de un peisaj de junglă.

— Nu sunt tigri, nu-i așa? o tachină Marc.

Candice izbucni în râs.

— După câte știi, nu! Dar întrebarea dumneavoastră nu e atât de deplasată. Tyler numește această cameră « casa lui Tarzan ». Un adevărat program, nu-i așa? Presupun că m-am lăsat puțin dusă de dragostea mea pentru plante!

— N-are de ce să vă pară rău, este magnific!

După ce aruncă o scurtă privire spațiului consacrat lui Tyler, Marc o lăasă pe Candice să treacă în față și o urmă până în celălalt capăt al holului, unde era camera ei. Iar acolo, pentru prima dată în viața lui, avu neplăcuta impresie că impietează un teritoriu strict privat...

Fie că era vorba de patul acoperit cu bumbac alb, de toaleta cu țesătură liberty sau de flacoanele din sticlă fin cizelate, totul respira eternul feminin. Un parfum cu aromă de flori, ușor, aproape insesizabil plutea prin cameră, amestecându-se cu mirosul călduț al cearșafurilor imaculate. Marc fu în mod ciudat tulburat. Ca și cum ar fi pătruns într-o lume în care totul nu era decât intimitate, blândețe, grație, o lume în care îi era interzis accesul.

Fascinat, făcu câțiva pași prin încăpere și se opri să-și tragă sufletul. În oglinda ovală, privirile li se încrucișară, apoi li se contopiră pentru o clipă pe care Marc ar fi dorit-o nesfârșită. *De data asta, știe...* se gândi Marc. Cum ar fi fost oare cu

putință ca dorința lui din ce în ce mai arzătoare să nu-i fie trădată de privire? În pofida oricărei logici și a oricărui bun-simț... Căci la urma urmelor, nu o cunoștea pe Candice decât de douăzeci și patru de ore și nu schimbase cu ea decât câteva cuvinte și nici acestea nu fuseseră foarte amabile! Și totuși, consecințele nu erau mai puțin palpabile... Din clipa în care a zărit-o pentru prima dată, fusese vrăjit de farmecul ei. Motivele care îl făcuseră să pretexteze curiozitatea erau acum mai mult decât străvezii. Își dorise oare altceva cu mai multă ardoare decât să exploreze acest loc unic, această cameră în care se simțea peste tot prezența tinerei femei?

Lui Marc îi fu foarte greu să se desprindă din reverie. Înaintând cu nonșalanță spre fereastră, privi cu un interes prefăcut încadratura:

— Au făcut treabă bună aici.

Într-adevăr, dacă imposta și punctul de bifurcație fuseseră păstrate intacte, era pentru că fusese instalat un dublu grilaj izolant. Precauție aproape indispensabilă în această regiune friguroasă din Canada.

— Păi... cam așa e.

Considerând că e mai bine să nu-și prelungească și mai mult vizita, Marc se îndreptă spre ușă.

— Felicitări, Candice. Arată foarte frumos camerele pe dinăuntru.

— Mulțumesc.

În timp ce gazda îl conducea spre scară, un obstacol le apără în cale în persoana lui Tyler. Așezat pe podea, băiețelul pipăia mocheta foarte concentrat.

- Cred că s-a uscat, mamă.
- Perfect. Vrei să te duci să pui aceste șervete în coș?
- Imediat! spuse el înainte de a sări ca un arc.

Eterna lui pătură galbenă zăcea abandonată în locul pe care tocmai îl părăsise. Marc ridică o sprânceană în semn de întrebare.

- Nu e puțin cam mare pentru acest gen de fetiș?

Candice dădu din umeri zâmbind.

– Ce pot face? Oricum, va veni s-o ia. Cinci minute fără ea e limita maximă! Îmi e foarte greu să i-o iau! Și dacă nu profit de timpul în care doarme ca s-o spăl, vai mie!

Amuzat, Marc se aplecă s-o ridice, punând-o pe balustradă. Dar pentru că nu prea avea chef să plece, își îndreptă atenția spre plafonul de sticlă.

- Aveți cumva probleme cu etanșeitatea?

– E foarte simplu: ajunge ca prezentatorul buletinului de știri să anunțe ploaie ca s-o ia la goană!

O, Doamne! Atunci când se înfuria, era și mai irezistibilă! Două adorabile gropițe îi adânceau obrajii de piersică și Marc trebui să-și stăpânească dorința de a o lua în brațe. La naiba cu regulile bune- cuviințe! Ce n-ar fi dat să-i fure un sărut care să-i lase pe amândoi tremurând și arzând de dorință. . .

Numai cu prețul unui adevărat efort de voință reuși să se concentreze din nou asupra plafonului de sticlă.

– Dacă vreți să știți ce cred, vă spun că sunt surprins că a rezistat atât. Nu era din fabricație de foarte bună calitate și în plus a fost montat fără precauții.

– Ce vreți să spuneți? întrebă cu gravitate Candice, apropiindu-se.

Fortându-se din toate puterile să ignore efluviile rafinate de parfum care-i înțepau nările, Marc se lansă într-un comentariu detaliat al neajunsurilor instalației. Fără a-și da totuși seama că tânăra femeie era din ce în ce mai descumpănită pe măsură ce el vorbea!

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, concluzionă el, l-aș înlocui fără întârziere.

– Cu... cum? Dar e... e imposibil! bâigui ea, stupefiată. N-ar fi de ajuns să schimb numai rosturile?

– N-ar servi la nimic: toată structura metalică are fisuri și de fiecare dată când...

Candice părea atât de marcată de informație încât lui Marc îi fu foarte greu să continue. Dar la ce bun să mintă? Era mai bine să știe la ce să se aștepte.

– De fiecare dată când va ploua, va mai rugini câte puțin, până când se va găuri. În plus, apa va continua să cadă peste căpriorii de lemn și va sfârși prin a face să putrezească toată construcția de schele. Ar fi mai bine să nu așteptați momentul când veți fi nevoită să refaceți tot acoperișul!

– Dar...

Năucită din cauza acestor revelații, tânăra femeie își trecu mâna tremurândă prin păr.

– Da, presupun că aveți dreptate... bâigui ea cu o voce stinsă.

– Haideți, nu reacționați așa! Încercați mai degrabă să vedeți avantajele pe care le veți trage din amânarea reparațiilor: umiditatea îi va ține pe lilioci la distanță!

Gluma nu reuși decât să-i smulgă un zâmbet trecător lui Candice. Apoi, fără un cuvânt, se îndreptă spre scară. Marc făcu la fel. După câte se părea, îi provocase un șoc, se gândi el cu o umbră de regret.

Dar regretele nu ținură mult. La ce bun să-și bată capul cu o problemă care nu-l privea? Să cumperi o casă care avea peste o sută de ani era nici mai mult nici mai puțin decât un pariu, iar Candice ar fi trebuit să-și dea seama de asta înainte de a-i călca pragul! Dar desigur, ar fi fost prea simplu. În loc de asta, ea investise în *Chestnut Manor*, ceea ce însemna că practic își pusese toate resursele acolo. Ce nebunie! Oare el nu prevăzuse și chiar planificase viitoarele îmbunătățiri pe care trebuia să le facă înainte de a se lansa în aventură? Atunci, dacă vecina lui nu era în măsură să cheltuiască bani pentru renovare, de ce se mai încăpățânase să se mute aici? De ce nu-și retrăsese candidatura? Dacă ar fi dat dovadă de puțin bun simț, *Chestnut Manor* ar fi fost astăzi tot al lui.

Dar pe cât de neașteptată, pe atât de scurtă îi fu mânia. Iată că începea să gândească asemenea unui copil răsfățat! Ba și mai rău, se mințea pe el însuși! De ce ar încerca să tăgăduiască? Oare nu acest joc al întâmplării îi permisesese să întâlnească femeia care-i era prezentă în visele cele mai nebunești?

Capitolul 4

Intrând în bucătărie, Candice făcu ochii mari de uimire.

– O, Doamne! Nu mă așteptam la ceva atât de sofisticat!

E adevărat că Marc consolidase elementul mural într-un mod foarte ingenios. Două scânduri groase de stejar luaseră locul măturii, în timp ce o savantă structură din același lemn fixa dulapul de grinzile tavanului. Astfel fixat, putea să reziste celui mai violent cutremur!

Și asta nu era tot! Cioburile de sticlă de pe jos fuseseră măturate, iar vasele care scăpaseră din catastrofă frumos aranjate.

– Chiar nu știi cum să vă mulțumesc! exclamă Candice privind cu atenție și cu vie admirație reparația.

Totuși, nu avu nevoie de prea mult timp să-și dea seama că vecinul ei n-avea ochi decât pentru ea! Iar sub influența acestei priviri de un albastru intens, simțea cum focul îi cuprinde obraji. Ce se întâmpla cu ea? În aceste douăzeci și patru de ore, roșise mai mult decât în douăzeci și șapte de ani de existență!

Fără să vrea, tânăra femeie își aminti clipa când privirile li se întâlniseră, adineauri, la ea în cameră. În pofida oricărei logici, tot corpul îi fu traversat de un dulce frison, aprinzând din nou o flacără pe care o crezuse stinsă pentru totdeauna. Emoția care o cuprinse fu atât de puternică, încât o sperie de-a binelea. De când nu mai simțise oare nevoia de a fi sărutată, mângâiată, de a se abandona în brațe atât de puternice, atât de reconfortante...

Situația paradoxală în care se găsea o făcu să zâmbească. Cu un ceas mai devreme, vrusese să-l strângă de gât pe acest om, iar acum... Ce să mai înțelegi din asta?

Preferând să nu zăbovească prea mult asupra întrebării, Candice îi aruncă lui Marc o privire cât se poate de neutră. Atunci zări o dâră de praf pe bărbia lui. Fără să se gândească, i-o șterse cu mâna. La atingerea ei, el tresări.

– V-ați murdărit. Să nu vă fie teamă, domnule d'Angelo. Nu mușc! Nu vă mișcați. E loc și pentru a doua!

Luând un prosop curat de pe masa de lucru, Candice înmuie un colț și începu să frece pata. Gura bărbatului care, preț de o secundă i se păru periculos de apropiată, se transformă într-un zâmbet ironic.

– De vreme ce tot faceți asta, nu uitați și de mâinile mele! Candice pufni în râs.

– Iertați-mă, dar n-am putut să mă abțin! Să trăiești cu un copil de patru ani, îți dă în mod obligatoriu niște reflexe cam ciudate!

– În acest caz, să petreceți una sau două seri în compania exclusivă a unui adult v-ar face cel mai mare bine! Și... de ce n-ați începe din seara asta cu o cină?

– O cină? repetă Candice, făcând ochii mari .

În privirea lui Marc se putea citi o sclipire ironică.

– Da... amintiți-vă... de acea masă pe care o luăm seara într-un restaurant bun, cu lumânări, vin francezesc și viori. Știți... este o distracție foarte obișnuită. Majoritatea oamenilor ies în oraș cu regularitate.

– Nu.. n-am pe nimeni cu care să-l las pe Tyler și...

– Cunosc o excelentă baby-sitter!

– Nu, repetă Candice, de data asta mai ferm. Nu pot.

Pentru că-i întorcea spatele ca să se ocupe de treburile ei, Marc o luă de mână și o obligă să-l privească în ochi.

– Sau mai degrabă nu *vreți*?

– În cazul de față e același lucru, nu-i așa?

Eschivându-se astfel de la un răspuns, Candice se desprinsese de el și păru că își caută de lucru la chiuveță.

– Lăsând gluma la o parte, e de-a dreptul imposibil. În seara asta, trebuie să pregătesc vreo treizeci de borcane de sos pentru carnea făcută la grătar și să le pun etichete. Fără a mai pune la socoteală cele peste o sută de prospecte pe care le am de împăturit, de pus în plic și de trimis. În plus...

Era gata să adauge: « N-am timp pentru o relație în acest moment », dar se răzgândi și spuse repede în loc de concluzie:

– După cum puteți să vă dați seama și singur, nu prea sunt disponibilă, domnule d'Angelo. Îmi pare rău!

– Și mie... spuse el, apropiindu-se. Dar sunt încăpățânat, Candice: să nu vă închipuiți că mă descurajați atât de ușor!

Sigur pe ceea ce spusese, Marc veni atât de aproape încât ea înțelese că o va săruta. Ba mai mult, că n-avea nici o intenție să-l împiedice...

– Mamă! N-o să mai cadă tavanul acum?

Încremenită, Candice deveni rigidă în timp ce chipul foarte viril care se aplecase asupra ei se retrăgea la o distanță respectabilă.

– Fii liniștit, Tyler, n-are de ce să-ți mai fie teamă, exclamă cu aplomb Marc. Dar trebuie să-mi promiți că nu te vei mai atinge de suporturile de lemn. Sunt solid fixate, dar dacă te lovești de unul din neatenție ai putea să te rănești. Pot să mă bazez pe tine?

– Bineînțeles!

– Perfect. O să fii foarte atent când vei lua ceva de acolo de sus, nu-i așa?

După ce băiețelul promise în mod solemn că așa va face, Marc se întoarse spre Candice.

– Nu-mi mai rămâne decât să-i cer și mamei tale același lucru.

De teamă că vocea ar putea să o trădeze, Candice se mulțumi să aprobe din cap. Apoi, spre imensa ei ușurare, Marc își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor și se îndreptă spre peretele opus, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– După câte se pare, problema e serioasă.

– Știu... În una din zilele astea, va trebui să chem un instalator să schimbe piesele; acestea sunt vechi și prea grele.

Și va fi încă o gaură în bugetul meu deja foarte mic! adăugă în gând Candice.

– Hm... nu va fi de-ajuns. Tencuiala de pe perete e putrezită.

Strângând pumnul, Marc bătu în perete și privi în sus.

– În mod evident, țevile de la baie nu mai rezistă de mult timp și au îmbibat cu apă zidul. De aceea v-a căzut tavanul: nu mai există nimic solid de care să-l agățați!

O, nu... o altă țeavă, acum! Asta-i tot ce mai lipsea! se gândea cu disperare tânăra femeie.

– Vreți să spuneți că trebuie refăcut?

Marc își mângâia bărbia cu un aer meditativ.

– E o posibilitate, dar dacă aș fi în locul dumneavoastră m-aș mulțumi să-l distrug. Această bucătărie minusculă între camera de zi și sufragerie e foarte prost concepută. Se pierde toată lumina și sunteți condamnată să mâncați pe întuneric!

Din întâmplare, Candice privi atunci spre ceea ce mai rămăsese din pâinea, cerealele și sucul de portocale care tronau pe masa din camera alăturată.

– Tyler! Ți-ai pregătit micul dejun singur?

– Nu, Marc a făcut-o!

– Era cel mai bun mijloc de a-l ține departe în timp ce eu mai dregeam câte ceva, explică acesta din urmă zâmbind. Sper că nu vă deranjează...

Dimpotrivă, femeia simți cum o trec fiorii! Judecând logic, ar fi trebuit totuși să se bucure de ajutorul prețios pe care i-l acorda vecinul ei și de interesul pe care i-l purta fiului ei.

Or, numai gândul că un perfect necunoscut participase fără știința ei la ritualul sacru și atât de intim al micului dejun, o făcea furioasă, geloasă, maladiv de posesivă! Dar, oare, n-avea motive să se simtă trădată? Nu încerca de luni bune să-l facă pe Tyler să înghită măcar o picătură de suc, dar în zadar?

Totuși, nedându-și seama de mânia care clocotea în ea, Marc nu mai prididea să-i dea sfaturi și gesticula într-una.

– Renunțați la această dispunere a spațiului care face ca totul să pară mult mai mic. Instalați o bucătărie acolo, faceți zidul mai în spate cu câțiva metri și amenajați o verandă cu un colț special pentru masă, care să dea spre grădină. Asta vă va permite să transformați bucătăria în cameră de zi și veți mări cu ușurință suprafața deplasând scara cu douăzeci și patru de grade. Dintr-o lovitură, veți câștiga în limezime și...

Bombardată cu atâtea informații, Candice se simțea sufocată.

– Și cu ce anume se presupune că voi finanța toate aceste fantezii, spuneți-mi, vă rog? Eu, care nu sunt nici măcar în măsură să investesc în elemente noi pentru bucătărie?

– Fie, suspină Marc, cu mâinile în șolduri. În cazul ăsta, s-o luăm metodic... Tatăl meu este unul dintre cei mai buni antreprenori din Toronto și se întâmplă să fie specialist în renovarea caselor vechi. Îl voi ruga să vină să arunce o privire apartamentului dumneavoastră: dacă există o persoană care poate să vă rezolve problema, nu poate fi decât el! Fără îndoială că vă va propune o soluție provizorie pentru

bucătărie, până vă veți cumpăra rafturi noi. Dar înainte de orice, trebuie neapărat să reparați instalația de la baie, și asta în timp ce zidul e năruit. Vă voi trimite mâine pe unul dintre instalatorii mei, ca să vadă exact despre ce e vorba. Cât despre biroul dumneavoastră, am remarcat și...

– O clipă! îl întrerupse tânăra femeie pe un ton vehement. Vă mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră clare, dar uitați ceva, domnule d'Angelo! Asta e casa *mea* și voi avea grijă *eu însămi* să comand toate aceste lucrări atunci când vreau.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș mai amâna prea mult, căci după aceea veți fi nevoită să faceți cheltuieli și mai mari!

Răspunsul căzu ca o ghilotină:

– Sunt perfect conștientă de asta, mulțumesc!

Într-adevăr, nici o clipă nu se îndoie de amplexarea stricăciunilor. Dar prefera mai degrabă să moară decât să mărturisească asta acestui personaj atât de arogant!

– Bine, vă propun să facem un târg, strecură Marc cu diplomatie. Iau asupra mea rezolvarea problemelor celor mai urgente, și mă veți plăti când veți putea.

Să spui așa ceva, însemna să n-o cunoști pe Candice!

– N-am ajuns încă atât de rău încât să accept să primesc pomană de la cineva! Această casă e proprietatea mea și toate responsabilitățile sunt ale mele!

– Haideti, nu mai fiți atât de încăpățânată! Nu fac pomană cu dumneavoastră, vreau pur și simplu să vă ajut.

– N-am nevoie de ajutorul nimănui. Și dacă tot am ajuns aici, spuneți-mi cât vă datorez pentru lemnul folosit la repararea dulapului. Vreau să reglăm totul acum.

Marc se simți contrariat.

– Nu-mi datorați nimic, am folosit materiale recuperate.

– Încă o dată, domnule d'Angelo. N-am nevoie de mila dumneavoastră. Cât vă datorez?

– Sunteți ferm hotărâtă să-mi puneți răbdarea la încercare?

– Cât? repetă Candice fără să clipească.

– Un borcan cu dulceată de caise va fi un perfect mijloc de schimb!

– Nu mai am nici unul!

– În acest caz, îmi veți face cadou unul altădată.

– Nici vorbă să vă rămân îndatorată! Cât?

Marc fu primul care se sătură de acest joc.

– Nimic. Numiți asta o... investiție, declară el îndreptându-se spre salon.

– O investiție? Ce vreți să spuneți? țipă ea în spatele lui.

El se opri brusc și se întoarse din drum. Nu era bine să ți se spună orice adevăr, dar Candice se încăpățănase...

– Ei bine... să zicem că îmi pregătesc viitorul... În ziua în care cheltuielile vor fi atât de mari încât nu veți mai putea să le suportați, veți fi obligată să vindeți și *Chestnut Manor* îmi va aparține în întregime. În aceste condiții, am tot interesul să întrețin cele două părți ale casei.

Sufocată, lui Candice îi pieri vocea. Totuși, nu pentru mult timp!

– Nu vă faceți nici o iluzie, domnule d'Angelo! Niciodată nu voi abandona partea mea din casă, mă înțelegeți? NICIODATA!

Un zâmbet mucalit îi apărui lui Marc pe buze.

– Nu sunt atât de sigur ca dumneavoastră...

– Da? Și ce mijloc aveți în vedere să utilizați pentru a vă atinge scopurile? Crima?

– Stați liniștită, nimic atât de tragic! Pur și simplu, dacă o țineți tot așa, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă cer în căsătorie!

De-a dreptul uluită, tânăra femeie avu nevoie de câteva secunde pentru a-și reveni. Marc dispăruse deja prin deschizătura din perete atunci când ea îi spuse:

– Ce... personaj încrezut! Să nu care cumva să vă mai treacă prin cap ideea să mai călcați pe aici!

Cât despre Tyler, asistase la scenă fără să înțeleagă.

– De ce ești atât de furioasă, mami? Nu cumva Marc...

– De azi înainte, îți interzic să mai vorbești cu el! i-o tăie Candice.

– Dar...

– Nu există nici un "dar" care să țină! Haide, am pierdut deja destul timp până acum! Ajută-mă să duc aceste borcane până la mașină, suntem deja în întârziere!

În timp ce își croia drum printre ustensilele și cutiile cu vopsea care-i împânzeau salonul, Marc nu-și putu reține un zâmbet. Încolăcit în fața ferestrei inundate de soare, pisoiful

lui, Beelzebub torcea liniștit. La intrarea stăpânului, se ridică, se lungi cu voluptate și veni să se lipească de călcâiele lui.

– Dezolat, Bub, dar nu prea am timp să mă ocup de tine acum! De ce nu te duci la prins șoareci, ca orice bună felină care se respectă?

Drept răspuns, imensul cotoi scoase un mieunat, ca pentru a sublinia ridicolul unei asemenea sugestii, chiar în clipa în care, afară, cineva trântea ușa cu zgomot. Încrunțat, Marc plecă urechea. Cine va avea ultimul cuvânt astăzi? Candice sau vechiul ei Ford? Suspansul nu ținu mult. După câteva încercări laborioase, motorul nu scoase decât niște zgomote ca niște strănuturi. Unu la zero pentru Ford! își spuse Marc.

Totuși, Candice se încăpățâna să apese pe accelerator, iar răbdarea îi fu răsplătită.

– Meci nul! exclamă Marc, adresându-i-se lui Bub. Dar totuși, mașina ei are nevoie de o nouă baterie și de o revizie completă!

Bub luă asta drept o invitație și, profitând de faptul că stăpânul lui se așeza în fața unei cești de cafea, sări imediat pe genunchii lui.

– Păi așa se procedează, Bub? Hotărât lucru, nu sunt înconjurat decât de ființe care fac totul numai cum îi taie capul!

Cu un aer absent, Marc începu să mângâie blana animalului și toate gândurile lui se îndreptară spre Candice. Sălbată încăpățănare a tinerei femei nu avea drept termen de comparație decât frumusețea ei... se gândea el visător. Dar,

mai ales, simțea în prezența ei senzații uitate... de mult timp. Acel freamăt care apărea la atingerea cea mai anodină, inima care-i bătea nebunește, în pofida oricărui raționament... Doamne, își regăsea sufletul de adolescent!

Scoase un sunet de nemulțumire. Toate aceste divagări îl duceau puțin cam departe! Trecuseră douăzeci de ani de la primele emoții de acest gen și experiența îl învățase totuși câteva adevăruri! Un simplu zid năruit să aibă puterea de a-i schimba cursul existenței? Ce naivitate! Și totuși, nu se surprinsese gândind că această breșă îi va deschide ușile inimii lui Candice?

În speranța de a-și curma aceste gânduri, Marc se ridică dintr-o dată, fără să fie atent la Beelzebub, căruia căderea neașteptată îi displăcu profund... Această afurisită de gaură... În zadar îi dicta înțelepciunea să o astupe cât mai repede, ideea nu-l entuziasma deloc. Dintr-un motiv care îi scăpa pe moment, gaura devenise aproape magică, asemenea unui sesam care se deschide și scoate la iveală cine știe ce comoară fabuloasă...

În mod sigur, se comporta de-a dreptul anapoda! își reproșă el cu umor. Iată că acum regresa la stadiul copilăriei! Scoțând un oftat, își luă niște cuie și un ciocan și se urcă la etaj. Sosise momentul să se consacre unor activități mai constructive!

După ce își reglă ritmul după cel al șoferului de taxi, Candice se îndreptă spre peronul de la *Chestnut Manor*,

fredonând o melodie. În mod ciudat, problemele pe care le avea cu mașina nu-i afectaseră moralul. Chiar și atunci când văzu Mercedesul mamei sale parcat la colțul străzii, nu mai simți acel sentiment de vinovăție care o asalta de obicei.

O dată ajunsă în fața ușii sale, își caută în geantă cheile, fără să-și dea seama că aceasta e larg deschisă. Oarecum neliniștită, intră cu pași ușori în hol și auzi voci bărbătești venind dinspre bucătărie. Stând la pândă, Candice ezită pentru că nu știa ce să facă. Să se întoarcă din drum și să anunțe poliția sau să dea piept cu acești misterioși intruși?

Apariția bruscă a lui Tyler nu-i dădu alternativă. Urmă, spre marea lui încântare, de un bărbat îmbrăcat în salopetă albastră, trecu în trombă pe lângă ea fără să-i acorde cea mai mică atenție. În clipa următoare, necunoscutul îl prinse și-l ridică în aer, declanșând o cascadă de râsete.

Abia atunci cei doi complici catadicsiră să ia act de prezența ei! Cu fiul ei așezat pe umeri, tânărul bărbat schiță un zâmbet binevoitor spre Candice:

— Bună ziua!

— Mamă, uite! Sunt acrobat! spunea Tyler în culmea fericirii.

— Cu cine am on...

Tânăra femeie nu avu timp să-și termine întrebarea. Cel căruia îi era destinată luase deja drumul bucătăriei, stimulat de strigătele de încântare ale băiețelului. Cu gura căscată, Candice rămase pironită locului până când o mișcare în vârful scării o făcu să ridice privirea.

Tânărul bărbat care o privea, aplecat asupra balustradei, semăna leit cu cel care-l răpise pe Tyler! Candice avu nevoie de câteva secunde pentru a-l recunoaște pe Greg d'Angelo.

– Bună ziua, Candice. Ce mai faceți? Acum îl dau jos. Puteți să-i spuneți lui Vic să vină să-l ajute pe Marc?

– Ce să dea jos? Întrebă tânăra femeie, ușor neliniștită.

– Plafonul de sticlă, evident!

După ce spuse asta, Greg sări cu agilitate pe picioarele lui și urcă în mare viteză scările, strigându-i lui Candice:

– De fapt, dacă vreți să-l vedeți pe tatăl dumneavoastră, e pe acoperiș cu Gaby!

– C... cum?

De data asta, îndoiala puse stăpânire pe ea. Nu exista decât o explicație pentru asemenea ineptii: fusese aruncată în mijlocul unui îngrozitor coșmar! Înainte de orice, lui Harry J. Pricefield îi era teamă de înălțimi și era de-a dreptul imposibil să se urce pe acoperiș! Fără a mai pune la socoteală faptul că tatăl ei finanțist nu prea avea obiceiul să cadă dintr-o extremă în alta! Dar atunci, ce se urzea în casa ei? Ce însemna toată această poveste nebunească?

Încercările ei disperate de a analiza situația fură întrerupte de un râs înăbușit al lui Greg. Pe deasupra, mai și râdeau de ea! Supărată peste măsură, Candice strânse pumnii de furie. Gata cu râsul! Va vedea ce vrea să însemne această glumă imediat ce își va elibera fiul de pericolul care-l paște! hotărî ea,

îndreptându-se valvârtej spre bucătărie. Numai Marc d'Angelo putea fi responsabil de o asemenea anarhie, și pe onoarea unei MacKenzie, o să vadă ce-i poate pielea!

Totuși, nici nu apucă bine să intre în cameră și două lucruri i se impuseră cu forța evidenței. Mai întâi, îi va fi greu să lupte cu arme egale. Căci o adevărată armată de giganti bruneti cu ochi albaștri pusese stăpânire pe casa ei! În plus, Tyler n-avea deloc chef să fie ajutat!

Ai fi spus că bucătăria și sufrageria forfoteau de indivizi ieșiți din același aluat! Candice avu nevoie de ceva timp pentru a-i număra și a-și da seama că nu erau decât patru. Recunoscu imediat pe tatăl lui Marc, Vincent d'Angelo. Așezat la masa din bucătărie, cu Tyler în brațe, se uita peste niște planuri în compania unui bărbat care-i semăna leit. Cât despre ceilalți doi, Greg și sosia lui, munceau din greu să dărâme peretele!

Mută de stupoare, tânăra femeie privea îngroziță această scenă și avu nevoie de ceva vreme până să poată vorbi din nou.

— Ce faceți aici, dacă-mi dați voie să întreb?

Marc găsi că e momentul potrivit pentru a vorbi. Și în ce mod!

— Ah, în sfârșit! Mă întrebam dacă vă veți mai întoarce! Mama dumneavoastră mi-a spus că trebuie să vă fi abandonat mașina în parcare din Flinch Avenue și că ați luat un taxi, dar începusem să mă neliniștesc! Fordul dumneavoastră va fi reparat până mâine. L-am trimis pe Giorgio Banchi la fața locului.

Nevenindu-i să creadă, tânăra femeie dădu din cap cu un aer atât de disperat încât Marc izbucni în râs.

– Haideți, nu mai faceți figura asta! Că doar nu v-a căzut cerul în cap!

Nici nu avu timp Candice să-și spună în sinea ei că nu i se putea întâmpla ceva mai rău decât asta, că Marc adăugă:

– Dar uitasem că nu cunoașteți pe toată lumea de aici! Permiteți-mi să vi-l prezint pe fratele meu mai mare, Romain. L-ați întâlnit deja pe Greg, iar acesta este Vic.

La aceste vorbe, acesta din urmă încetă o clipă să mai lovească în dalta lui.

– Mai ai nevoie de noi doi acolo sus, Marco, sau preferi să lucrăm în continuare aici?

– Terminați mai degrabă peretele de aici, ajutorul lui Gaby îmi va fi de-ajuns. Și aveți grijă să curățați totul, așa încât Candice să poată folosi cât mai repede bucătăria.

Apoi se întoarse spre tânăra femeie, cu un aer stânjenit.

– Se prea poate ca lucrurile să nu intre în matca lor decât peste două sau trei zile, Candice. Dar fiți sigură că vom face tot ce ne stă în putință să nu vă deranjăm prea mult.

Pentru că oboseala puse dintr-o dată stăpânire pe ea, Candice fu nevoită să se sprijine de zid.

– Ce tot spuneți acolo? Unde e mama? Ce face tatăl meu pe acoperiș și dumneavoastră cu plafonul de sticlă?

– Mama dumneavoastră a urcat la mine, cred că vrea să arunce o privire în baie. Cât despre tatăl dumneavoastră, se uită la Gaby cum dă jos plafonul de sticlă.

– Mai întâi, cine e acest Gaby și în ce calitate se ocupă de plafonul de sticlă?

– Gaby e fratele meu și-l dă jos pentru că oricum va cădea!

Foarte mulțumit de replica lui promptă, Marc schiță un zâmbet înainte de a continua, de data asta mai serios:

– Din întâmplare, tatăl meu tocmai a înlocuit două mici plafoane de sticlă prin unul mare pe șantierul unde lucrează în acest moment. Nu numai că sunt în perfectă stare, dar toată această operație nu vă va costa nimic!

Asta însemna să sfidezi amorul propriu al lui Candice!

– Credeam că v-am spus deja că n-am nevoie de pomana dumneavoastră!

După ce spuse asta, se îndreptă spre salon cu capul sus. În clipa următoare, un urlat de groază sparse tăcerea:

– Doamne! Dar asta ce mai e?

Capitolul 5

Acolo, în fața ei, era întinsă cea mai grasă pisică pe care-i fusese dat să o vadă vreodată! În mod vizibil contrariat de intrarea ei intempestivă, imensul cotoi catadicsi să întredeschidă un ochi pentru ca mai apoi să intre din nou în somnul lui de sfinx.

Alertat de strigătele tinerei femei, Marc alergă să-i sară în ajutor:

– Nu vă fie teamă! Nu e decât pisoiiul meu, Beelzebub. Bub, pentru cunoscui.

– Să îndrăznească numai să se apropie de Tyler și-l transform în blană de pus pe jos! Scoateți-l de aici imediat!

Stăpânul nu se sperie mai mult decât pisica de această amenințare.

– Vă asigur că este complet inofensiv.

– Un monstru de o asemenea talie nu poate fi inofensiv. Oricum, dincolo de faptul că nu doresc să găsesc fire de păr peste tot, aflați că detest pisicile, domnule d'Angelo! Așa încât, fiți atât de bun și...

Candice încremeni la vederea urmelor de labe care-i murdăriseră covorul persan.

– Toate au o limită! Priviți ce mizerie mi-a făcut! Grăbiți-vă și luați monstrul ăsta de aici!

– Știți ce se spune despre oamenii care nu iubesc pisicile? replică Marc, fără a-și pierde cumpătul. Se zice că sunt autoritare și că țin să fie ascultate până-n pânzele albe.

Candice îl fulgeră cu privirea.

– Asta nu mi se aplică în mod sigur mie! De ceva vreme mai ales, nu prea am impresia că se face mare caz de voința mea! Nu vă somasem oare să nu vă mai amestecați în problemele mele? Fie că e vorba de plafonul de sticlă, fie de...

Un zâmbet poznaș se ivi pe chipul lui Marc.

– Tocmai de aceea tatăl dumneavoastră mi-a recomandat să vă amintesc că e vorba de o investiție...

– Pentru domeniul dumneavoastră, presupun...

Această ultimă replică fu răsplata pentru răbdarea lui Marc.

– Nu, pentru casa *dumneavoastră*! Pentru numele lui Dumnezeu, fiți puțin rezonabilă! Nu numai că veți câștiga în confort, dar dintr-o lovitură, apartamentul dumneavoastră devine mai valoros!

De data asta, nu era nici o îndoială că tatăl ei se amestecase în toată această poveste! trase concluzia Candice. Și, bineînțeles, nu reținuse din operație decât avantajele financiare!

– Speculațiile imobiliare nu mă interesează. Vă ordon să lăsați acest plafon de sticlă acolo unde este!

– E prea târziu ; l-am scos deja.
 – În acest caz, puneți-l la loc.
 – Imposibil. S-a spart în trei bucăți când l-am dat jos, explică Marc zâmbind încurcat.

Și pe deasupra, asta îl mai și amuza! constată tânăra femeie, furioasă. Nu știa de ce nu-i trage o pereche de palme.

– Nu ține! Instalați o prelată din plastic până ce comand eu altul.
 – Gaby a început deja să le instaleze pe celelalte. Haideti, la ce bun să vă încăpățânați atât? Veți vedea că într-o bună zi îmi veți mulțumi că ați putut beneficia pe gratis de ele!

Nu trebui să spună mai mult pentru ca tânăra femeie să ridice mâna într-un gest care nu lăsa loc nici unei interpretări.

– Așa, pălmuiți-mă, dacă vă face plăcere, dar asta nu va schimba cu nimic datele problemei.

Candice era pe punctul să răspunde când Tyler intră în cameră, ținând într-o mână vechea lui pătură, iar în cealaltă nivela care, de-acum, nu-l mai părăsea.

– Nu-ți face griji, omulețule! O să-l facem din nou și mai solid, ca să nu se mai întâmple și alte accidente. Numai dacă mama ta nu vrea să-mi urmeze sfatul și să-l dărâme o dată pentru totdeauna.

– Nici vorbă de așa ceva! Ba mai mult. . .

Un strigăt de entuziasm curmă vorba lui Candice.

– O! Mamă, uită-te la pisică!

– Tyler!

Tânăra femeie sări în față, dar o mână puternică o ținu pe loc în clipa în care fiul ei se îndrepta cu pași repezi spre animal.

– Nu vă fie teamă! Bub a văzut crescând o generație întreagă a familiei d'Angelo și adoră copiii!

Îngrozită, Candice trebui să asiste neputincioasă la această scenă, în timp ce Tyler îngenunchea lângă pisică și o mângâia.

– Ai văzut, mamă? M-a sărutat!

– Tyler, te rog! Pune-o imediat la locul ei!

Dar cum să rezisti acestei situații comice? Strâmbându-se datorită greutății, băiețelul își luase în brațe noul prieten care, impasibil, atârna cu toată greutatea, vizibil încântat că este obiectul unui asemenea interes!

– Fie, se resemnă tânăra femeie, ușurată. Dar ai grijă să n-o calci pe coadă!

Marc preferă să nu facă nici un comentariu și se întoarce în bucătărie, urmat îndeaproape de Tyler.

– Candice? Unde ești? Ah, aici erai?

Năucită, tânăra femeie își văzu mama cum sare prin gaura din zid și cum se scutură de praful care i se așezase pe taior ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Puțin cam îngustă trecerea asta! N-ai putea s-o mai măriți?

– S-o mărim? Ce tot spui acolo? Și ce făceai în partea cealaltă?

– Oh, m-am dus pur și simplu să arunc o privire la baia lui Marc. O adevărată bijuterie... Trebuie neapărat să i-o arăt tatălui tău, ar fi excelentă pentru spatele lui și...

– Mamă!

Candice fu cât pe ce să se ciupească pentru a fi sigură că nu visează. Așa deci, mama ei nu-și punea întrebări despre această gaură și nici n-avea scrupule să-i spună pe numele mic vecinului ei!

– De unde acest brusc interes pentru căzile de baie? Și apoi, nici nu-ți stă în obicei să intri așa în casa oamenilor!

– Ei, hai! Marc m-a însoțit, evident! Acest bărbat e de o curtoazie și de o bună creștere... Cum se face că nu ne-ai vorbit niciodată despre el?

Considerând că orice explicație era inutilă, Candice dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

– Îți mulțumesc că l-ai adus pe Tyler, mamă, făcu ea sărutând-o. Și scuză-mă că m-am întors atât de târziu, de-abia se mai putea circula prin centrul orașului.

– Stai liniștită, draga mea: Marc ne-a ținut companie!

Fața i se întunecă atunci când adăugă:

– În schimb, să te știm la volanul acelei rable ne îngrijorează, înțelegi... Într-o bună zi, o să rămâi în pană în vreunul din acele cartiere rău famate și...

Candice nu se putu împiedica să zâmbească. Această expresie însemna de fapt... întregul oraș. Cu excepția, bineînțeles, a cartierului *Rosedale*, această enclavă de verdeață și de case burgheze unde locuia familia Pricefield de trei generații!

– Tatăl tău și cu mine am vrea să-ți cumpărăm BMW-ul și pentru că se apropie ziua ta...

– Ah, nu, doar n-o s-o iei de la capăt! Încă o dată, mașina mea e foarte bună. Are numai nevoie de o revizie completă!

– Cum vrei, draga mea... suspină Margaret Pricefield. N-am să mai aduc vorba despre asta, îți promit. Dar ia să văd! Această ținută e splendidă, iar culoarea asta ți se potrivește de minune!

– Da, aceste tonuri de gri și de brun corespund întrutotul dispoziției ei!

Această butadă semnală intrarea lui Marc.

– Ce impresie v-a făcut *jacuzzi*-ul meu, doamnă Pricefield?

– Mi-nu-na-tă! Dar vă rog, spuneți-mi Maggie, ca toți prietenii mei!

Maggie? Candice fu cât pe ce să leșine din cauza șocului! Când se gândea că, de obicei, mama ei fulgera cu privirea pe oricine îndrăznește să i se adreseze pe un ton familiar!

– Harry vă va telefona săptămâna viitoare să-i dați adresa furnizorului dumneavoastră.

– S-a făcut! Și acum, vă rog să mă scuzați, vreau să văd care este stadiul lucrărilor sus.

– Dacă tot urcați, Marc, fiți atât de drăguț și amintiți-i soțului meu că avem întâlnire la club cu familia Smith, peste o jumătate de oră.

La auzul acestor cuvinte, imenșii ochi căprui ai lui Candice se măriră din cauza surprizei.

– Cum? Vrei să spui că știi că tata se urcase pe acoperiș?

– Bineînțeles! Dar ce se întâmplă cu tine? Mi se pare că ești puțin cam... dezorientată.

– Poți să fii și pentru mai puțin! În această dimineață, era cât pe ce să fiu strivită de tavanul de la bucătărie, apoi mi-a

rămas mașina în pană, și ce găsesc când mă întorc acasă? Plafonul de sticlă spart în trei bucăți, pe mama mea în baia vecinului, iar pe tatăl meu pe acoperiș! Și ziua e departe de a se fi terminat...

Mama ei se încruntă.

– Haide, draga mea! Marc e aici ca să facă față tuturor problemelor, și nu vād de ce...

– Tocmai asta e problema! i-o tăie Candice cu vehemență. De când îl cunosc, se comportă aici ca și cum ar fi casa lui! Îți dai seama că își permite chiar să răspundă la telefon în absența mea?

– Dar de ce te plângi? Tu, care ești atât de ocupată în clipa asta, ar trebui mai degrabă să te bucuri! Ce poate fi mai plăcut decât să poți conta pe vecinii tăi? Fără a mai pune la socoteală faptul că Marc pare că te... apreciază mult. Și știi bine că mama ta se pricepe la lucruri de genul ăsta... isprăvi ea, zâmbind înțeleghător.

Candice ridică ochii spre cer, disperată. Oricum, orice luptă era pierdută dinainte... Oricare au fost mijloacele folosite, era clar că Marc îi sedusese părinții! Mama ei îl considera deja drept vecinul ideal, și poate chiar mai mult de-atât! Cât despre tatăl ei, judecând după ora înaintată, îi propusese deja un post de încredere în societatea lui!

Acesta era bilanțul sumbru pe care-l făcea Candice la intrarea lui Harry Pricefield, urmat de Marc. Văzându-și tatăl fără haină, plin de praf și cu cravata strâmbă, tânăra de-abia se abținu să nu țipe.

– Tată! Ce-ai făcut de te-ai murdărit în halul ăsta?

Cu un zâmbet încântat în colțul gurii, o sărută pe Candice pe frunte.

– M-am dus pur și simplu să mă asigur că de acum înainte fiica mea va putea dormi pe uscat. Mulțumesc pentru vizita ghidată, fiule! concluzionează el, întorcându-se spre Marc.

Se pare că nu era scutită de nimic, astăzi! își spuse Candice înmărmurită. Până acum, tatăl ei nu se adresase nimănui cu acest apelativ, cu atât mai puțin unui necunoscut! Și totuși, adresat lui Marc, acest cuvânt venise firesc... Era mai mult decât trebuia ca s-o lase fără glas!

– Dar, ia spune-mi, draga mea, nu prea pari în apele tale, reluă discuția Harry Pricefield ; câteva zile de odihnă îți vor prinde foarte bine. Măine plec la Amsterdam. Ce-ai zice să mă însoțești? Pentru mama ta ar fi o plăcere să aibă grijă câteva zile de Tyler, nu-i așa Margaret?

Cu un efort supraomenesc, Candice își înghiți furia.

– Dar tată, știi bine că nu e cu putință. De-abia reușesc să-mi onorez comenzile și o singură zi de concediu mi-ar da peste cap socotelile.

– Asta nu face decât să-mi confirme temerile: muncești prea mult, Candice! Și asta nu e bine nici pentru tine, nici pentru Tyler, pe care îl neglijezi prea mult. Doar nu vei continua să strici două vieți pentru câteva prăpădite borcane de dulceață!

– Tată, te rog...

Mai exista oare vreo speranță ca tatăl ei s-o înțeleagă într-o bună zi? se întreba abătută Candice. În pofida rațiunii,

continua să nu vadă în ea decât fetița și adolescența de odinioară, dar niciodată persoana adultă! Asta era din ce în ce mai exasperant! Totuși, chiar dacă o costa faptul că-i refuza ajutorul, nici nu se punea problema să-și schimbe politica. Trebuia să-i țină piept. Până la urma, Harry Pricefield va sfârși prin a privi realitatea în față...

După o scurtă pauză, Candice reluă, forțându-se să zâmbească:

– Nu-ți face griji, Tyler și cu mine ne adaptăm foarte bine acestui mod de viață și apoi... să nu uităm că nu sunt fiica oricui: o Pricefield e puternică!

– Tocmai la asta voiam să ajung: o Pricefield n-are deloc nevoie să muncească atâta pentru a supraviețui! îi replică el prompt. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru tine și pentru Tyler dacă ați veni să locuiți acasă. Și dacă echilibrul tău trebuie neapărat să treacă prin muncă, de ce să nu intri în societatea Pricefield? Vei câștiga de zece ori mai mult decât ce realizezi din vânzarea compoturilor!

Lui Marc îi fu greu să nu zâmbească la această glumă. Dar fizionomia i se schimbă complet când înțelese că oferta lui Harry J. Pricefield era cât se poate de serioasă! Cum își permitea acest om să-și trateze astfel fiica? Să fi fost din cauza frecventării mediilor înalte financiare încât devenise atât de orb și de insensibil?

Expresia răvășită a lui Candice îi merse la inimă. Așa încât se hotărî să intervină ca să pună capăt acestei penibile discuții:

– Apropo, cum vi se par noile plafoane de sticlă, domnule Pricefield?

– Magnifice! Fratele tău e foarte dibaci. Amintiți-i că trebuie să treacă pe la noi săptămâna viitoare ca să întocmească un deviz pentru refacerea salonului nostru.

– S-a făcut.

Încântată că Marc schimbase subiectul discuției, Candice îi mulțumi cu un zâmbet plin de recunoștință, căruia el îi răspunse cu o clipire din ochi complice. Și, preț de o secundă, cât ținu acest schimb, se simți fericit ca un copil pe care l-ai făcut părtaș la un secret...

Totuși, acest armistițiu nu ținu mult.

– Fiindcă tot veni vorba, draga mea, reluă Harry Pricefield, adresându-se fiicei lui. Te-ai gândit la oferta de răscumpărare a etichetei *Turtă Dulce* prin acel lanț de magazine din Montreal? Te vor plăti regește și vor putea atinge piețe nebănuite. Îmi dai undă verde? Trebuie să-l sun pe Toal luni și aș putea profita de ocazie pentru a...

– Pentru a-i spune că n-am de gând să fac afaceri cu el! i-o tăie Candice pe un ton vehement. N-am nici cea mai mică intenție să vând *Turtă Dulce*!

Această bruscă reluare a ostilităților îl făcu pe Marc să dorească să intervină din nou, dar Candice i-o luă înainte:

– În rest, tată, îmi face plăcere să-ți aduc la cunoștință că...

Tăcu pentru câteva secunde și zâmbi enigmatic, pregătindu-se să dea lovitura:

–... tocmai am semnat un contract cu *Cabbages and Kings*!

– E o afacere prea mică și te vor exploata!

Într-o fracțiune de secundă, Marc văzu cum lui Candice i se taie tot elanul, așa cum zăpada se topește la soare. Dacă

împrejurările ar fi fost altele, i-ar fi tras fără remușcări un pumn în nas acestui personaj arogant!

– Dar, tată, este unul dintre cele mai bune restaurante din Toronto...

– Glumești! Dacă mi-ai fi pomenit de *Winston's* sau de *Royal York*, sau chiar de...

– După părerea mea, *Cabbages and Kings* este un excelent punct de plecare, spuse Marc.

Judecând după privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Harry Pricefield, înțelese că pierduse una din acele ocazii în care e mai bine să taci! Dar, deloc impresionat, el o ținu una și bună:

– Sean și Di Carlo fac legea în domeniul noii bucătării. În plus, se bucură de o excelentă reputație, și pe bună dreptate! Așa încât, puteți fi sigur că atunci când vor afla de acest acord, concurența se va arunca asupra produselor marca *Turtă Dulce*! Oricum, Candice nu putea să viseze la ceva mai bun pentru a începe o afacere!

– Mai vedem noi...

Fără a căuta să-și mascheze scepticismul, Harry Pricefield o luă pe fiica sa după umeri, într-un gest posesiv.

– Mai acordă-ți totuși ceva timp de gândire pentru oferta lui Toal, draga mea. Și, până atunci, ai nevoie de ceva pentru tine și pentru Tyler? De haine? De bani?

– Nu, mulțumesc, am tot ce-mi trebuie.

Acest bărbat era fără putință de tăgadă un monstru de egoism. Oare nu-și dădea seama că pretinsa lui generozitate

nu făcea decât să-i amărască sufletul lui Candice? Că nu aștepta de la el nimic altceva decât o dovadă de încredere și încurajări? De ce își dădea atâta silința să o considere drept o ființă imatură și iresponsabilă?

Cu totul acaparat de gândurile sale, Marc nu-și dădu seama că Harry Pricefield se întorsese spre el.

– Știind-o pe fiica noastră singură în casa asta mare, eram oarecum neliniștiți, dar prezența ta e de natură să ne risipească temerile, fiule. O să fii atât de bun să ai grijă de ea?

– Voi fi mai mult decât încântat s-o fac!

Spre marele ei necaz, tânăra femeie simți cum i se îmbujorează obraji în mod vizibil.

– Sunt destul de mare să-mi port și singură de grijă! În plus, domnul d'Angelo va avea multe de făcut în casă pentru a se mai ocupa și de mine, nu-i așa?

– Ba deloc: frații mei vor avea grijă de asta! rectifică Marc, cu un zâmbet diabolic. La urma urmelor, se presupune că mi-am luat un concediu sabatic și dacă tatăl dumneavoastră dorește ca eu să...

– Lăsați-o baltă!

Decisă să termine pe loc această conversație sterilă, Candice își luă părinții de braț și-i conduse până în prag, fără a le mai face teorie.

– Sunt încântată că ai trecut să mă vezi, tată. Iar ție, mamă, îți mulțumesc că ai avut grijă de Tyler. Pe curând!

Trecuse cu puțin peste ora nouă când Candice coborî la parter. Își făcu o baie caldă, parfumată cu esență de ulei de

iasomie, ca să treacă mai ușor peste emoțiile pe care le încercase. Și acum că se bucura în sfârșit de un moment de liniște bine meritat după dificultățile obișnuite pentru a-și culca fiul, putea în sfârșit să se apuce de treabă.

Un zâmbet victorios i se ivi pe buze amintindu-și importantul eveniment care marcase această zi nebună. Bravo frumoasa mea, ai jucat tare! se felicita în sinea ei. Viitorul se prezenta sub auspicii mai bune, și cine știe... Cu câteva eforturi, va vedea luminița de la capătul tunelului.

Ajunsă în josul scărilor, Candice și-ar fi dorit să sărbătorească așa cum se cuvine acest prim succes. Dar cu cine? Rarii ei prieteni se arătau atât de sceptici cu privire la viabilitatea întreprinderii ei încât nu putea să le telefoneze pentru asta! Cât despre părinții ei, îi văzuse suficient pentru astăzi!

În definitiv, n-avea altă soluție decât să ciocnească un pahar singură! Scoțând un suspin, Candice deschise frigiderul și își puse în pahar ce mai rămăsese din sucul de portocale. Apoi, cu paharul în mână, se sprijini de ușă și examinează cu un ochi critic lucrările care se făceau. În locul zidului dărâmat se ridica un schelet de bârne și de bare metalice destinate să aprovizioneze viitoarea zidărie.

Când își termină inspecția, tânăra femeie constată, nu fără să resimtă o oarecare neplăcere, că vecinul ei avusese dreptate. Casa părea într-adevăr mult mai spațioasă fără peretele despărțitor de acolo! Și de aici până la a spune că Marc d'Angelo are dreptate și în celelalte privințe nu mai era decât un pas... Haide, la ce bun să visezi? se dojeni ea. Așa

cum se prezentau lucrurile acum, nu își putea permite să finanțeze nici măcar a zecea parte din lucrări!

Descurajată, Candice se așează pe un fotoliu și își făcu în minte o listă cu tot ce trebuia să facă în acea seară. Va începe cu sosul ei italianesc, sos care era deliciul celei mai bune pizzerii din centru. Era nevoie cam de... vreo douăzeci de borcane. Apoi venea la rând dulceața de caise pe care trebuia neapărat s-o livreze a doua zi. Și apoi, dulceața de castane pentru *Lady Jane Boutique*, suc concentrat de pătlăgea vânată pentru *Church Street Gourmet Shop* și...

O cuprinse disperarea, gândindu-se la tot ceea ce avea de făcut. Când le va face pe toate?

Și ea, care văzuse sfârșitul tuturor grijilor ei! Ce amăgire! Pe măsură ce timpul se scurgea, Candice avea din ce în ce mai mult impresia că se mișcă pe o coardă întinsă, că e întotdeauna pe marginea prăpastiei! Și nu numai timpul o neliniștea! Mai erau și banii...

Până acum, era nevoită să aștepte întotdeauna punerea la punct a unei livrări pentru a-și finanța comanda următoare. Consecința logică: contul ei în bancă nu era niciodată suficient de mare încât să-i permită să stocheze ingredientele în cantitățile de care avea nevoie. Un asemenea sistem nu va dura, se gândi ea cu neliniște. Va trebui să găsească repede un mod de funcționare mai sănătos, altminteri...

Haide, nu e cazul totuși să-și strice astfel ziua primului ei contract important! Ridicându-se dintr-o singură mișcare, Candice ajunsese în sufrageria cufundată în întuneric și încremeni în fața impozantei oglinzi.

– La *Turtă Dulce!* exclamă ea cu voce tare.

– Așteptați o clipă, vă rog! Evenimentul trebuie sărbătorit după toate regulile artei!

Candice fu atât de surprinsă să-l audă pe Marc, încât fu cât pe ce să-și verse sucul de fructe.

– Nu știam dacă vă mai rămăseseră vase după catastrofa de azi dimineață, așa că m-am hotărât să aduc eu! continuă Marc. Poftim.

Tremurându-i mâna, Candice acceptă paharul pe care i-l întinse Marc și observă că avea cealaltă mână ascunsă la spate.

– Iar în timp ce eu pun în pahare, dumneata vei pune aceste flori într-o vază...

Uluită, tânăra femeie descoperi în același timp o sticlă de șampanie de cea mai bună calitate și un somptuos buchet de trandafiri roșii.

– Oh, Marc, sunt superbi! Sunt... pentru mine?

– Pentru cine altcineva ar putea fi? Vreau să spun că îi meriți cu prisosință: acest contract cu *Cabbages and Kings* este un succes indiscutabil! Felicitările mele!

– Îți mulțumesc din suflet...

După ce aranjă florile într-un vas de cristal, Candice râse.

– Mi-ai provocat un dublu șoc, Marc. Să găsești flori la o asemenea oră ține de vitejie, dar mai ales... nu credeam că ești atât de sentimental, recunosc!

– A, da? Și cum îți închipuiai că sunt?

– Mai degrabă pragmatic, încăpățânat, gata de orice pentru a-ți atinge scopurile...

Încântat să o vadă pe tână femeie într-o dispoziție atât de bună în prezența lui, Marc se felicita pentru inițiativa lui. Într-adevăr, fusese cât pe ce să renunțe să mai vină de teamă că va fi din nou respins de Candice. Dar curajul îi fusese răsplătit cu asupra de măsură!

– Portretul dumitale nu e întrutotul fals, dar e cam depășit! Pentru a fi sincer cu dumneata, am fost așa cum mă descrii până în clipa în care am înțeles că succesul nu aduce neapărat și fericirea...

– Și ce anume a provocat această schimbare?

– E o poveste lungă, Candice... Atunci când eram copil, visam să devin antreprenor în construcții. Bineînțeles, ținteam mai mult decât afacerea artizanală a tatălui meu. Mă vedeam conducând proiecte mari și ambițioase care să mă facă foarte bogat. Și îmi petreceam timpul pe șantiere, imaginându-mi clipa când voi fi un mare patron și când voi conduce eu însumi construirea acestor zgârie-nori gigantici...

Un zâmbet nostalgic se putea citi pe fața lui Marc. Intrigată, Candice îl invită să continue:

– Copilul care erai a văzut cum visul i se realizează?

– Da, la capătul a cincisprezece ani de muncă serioasă, am devenit unul dintre cei mai importanți promotori ai orașului, spuse el puțin ironic.

– Și... nu ai găsit ce căutai?

– Nu. După ceva vreme, am înțeles că ceea ce mă împinsese pe acest drum era fascinația pe care o aveam de a vedea cum prinde viață un proiect, cum se ridică pas cu pas

un edificiu pe un teren gol. Totuși, experiența m-a învățat că reușita e o capcană de temut. Pe măsură ce afacerea mea prospera, mă simțeam tot mai străin de ceea ce considerasem până atunci un ideal de viață. Astfel, mi-am dat seama nu numai că lucram câte cincisprezece ore pe zi, dar și că nu mă mai apropiam deloc de acele șantiere care mă fermecaseră atâta în copilărie...

— Așadar... ai abandonat?

La aceste vorbe, chipul lui Marc fu cuprins de amărăciune.

— Nu, nu imediat. Atunci când ai dat totul pentru a-ți îndeplini un vis, nu renunți așa de ușor...

Făcu o pauză cât să umple paharele cu șampanie.

— Am avut nevoie de mai bine de un an pentru a-mi da seama cu adevărat de pericol. Într-o bună zi, asociatul meu, care era și cel mai bun prieten al meu a murit subit ca urmare a unei crize cardiace în timpul examinării unui proiect foarte ambițios la care țineam foarte mult. După înmormântare, m-am întors acasă și m-am privit în oglindă. Ceea ce am văzut m-a speriat! Mă îngrășasem, fumam prea mult, beam peste măsură și nu dormeam decât patru ore pe noapte. În toți acești ani, uitasem încetul cu încetul sensul și importanța cuvântului "odihnă". Efectul a fost aproape instantaneu. În mai puțin de o săptămână, vindeam compania, încetam să mai fumez și mă înscrisem într-un club de gimnastică. Am înțeles în sfârșit că trebuie să mă întorc la sursă, să refac legătura cu lucrurile care contaseră atâta pentru mine înainte să mă rătăcesc. Atunci, am cumpărat această casă și mi-am acordat un concediu de o vară pentru a-mi reveni. Acum știi totul...

Bulversată de această mărturisire, Candice nu spuse nimic preț de câteva secunde, înainte de a întreba simplu:

– Și după aceea, ce vei face?

– După aceea? Tatăl meu ar vrea să iau eu frâiele întreprinderii...

– Dar dumneata asta îți dorești?

Bună întrebare... O întrebare pe care, de câteva săptămâni, avusese grijă să o ignore. Și iată că acum, dintr-o dată, răspunsul i se părea mai mult decât evident!

– Da, cred că asta e ceea ce îmi doresc. Cu timpul, am sfârșit prin a uita plăcerea pe care o resimt atunci când lucrez cu propriile mele mâini. Și de când m-am înhămat la lucrările de aici, am impresia că... renasc!

– Atunci, trebuie să-ți ascuți inima și să urmezi această cale.

– Ai dreptate, Candice! De fapt, nu venisem să-ți povestesc viața mea, ci pentru a sărbători succesul dumitale!

Își scoase paharul și o invită pe Candice să ciocnească un pahar.

– Pentru *Turtă Dulce*!

– Și pentru viitoarea întreprindere d'Angelo!

Numai ciocnitul paharelor de cristal tulbură liniștea nopții care-i învăluia și, încă o dată, privirea lui Marc alunecă spre buzele lui Candice...

Capitolul 6

Marc trebui să facă eforturi supraomenești să-și domine dorința aprigă care pusese stăpânire pe el... Era mai bine să rupă această tăcere periculoasă înainte de a fi prea târziu...

— Dar dumneata cum te-ai lansat în această meserie ciudată? Presupun că nu iei acest gen de decizie de azi pe mâine!

— Și totuși, cam așa au stat lucrurile! La moartea sa, Peter nu mi-a lăsat drept moștenire decât un munte de datorii. Eram fără bani, fără loc de muncă. N-aveam decât o diplomă în literatura engleză care nu valora mare lucru. Am luat taurul de coarne și am făcut o listă cu ceea ce sunt în stare să fac. Așa am descoperit că principalul meu atu era bucătăria. După ce am lucrat un an la unul dintre cei mai mari restauratori ai orașului, am hotărât într-o bună zi să lucrez pe cont propriu...

Marc o asculta cu interes și curiozitate. Oare ce anume o împinsese pe această tânără femeie crescută în bogăție și lux

să pornească pe această cale dificilă? De unde îi venea această dorință de a reuși cu orice preț, prin forțe proprii?

– Trebuie să mărturisesc că sunt puțin surprins, Candice...

La auzul acestor vorbe, femeii îi îngheță zâmbetul pe buze.

– Că fiica lui Harry J. Pricefield e capabilă să asigure existența a două persoane?

Replica fu atât de apropiată de ceea ce gândea el de fapt încât simți că roșește fără să vrea!

– N-are importanță! îl tachină ea. Cei din anturajul meu m-au făcut să mă obișnuiesc de mult cu acest gen de reacție! E foarte simplu: toată lumea crede că sunt nebună de legat pentru că m-am lansat în acest gen de aventură...

Cu un gest grațios, își duse paharul la gură și luă o înghițitură de șampanie.

– Cred că la originea acestor decizii se află o dorință foarte puternică de a... demonstra ceva.

– Mă gândeam eu!

– E atât de evident?

Râse scurt și apoi suspină. După o scurtă pauză, Candice reluă:

– De când mă știu, au avut alții grijă de mine. Părinții mei țineau mai mult ca orice să fiu protejată, servită, să nu-mi lipsească nimic. Niciodată nu trebuia să-mi asum nici cea mai mică responsabilitate, trăiam în coconul călduț al familiei, departe de realitate... Iar căsătoria mea n-a adus nici o schimbare în privința asta, dimpotrivă! Călătorii, iaht privat, sejururi de schi în Austria, recepții, cocteiluri... acesta era

unicul meu orizont. Totuși, o surpriză de proporții mă aștepta la moartea soțului meu... Am descoperit dintr-o dată că toată viața lui nu fusese făcută decât din minciună și prefăcătorie. Că nu era decât un escroc vulgar și că, în plus, delapidase toate bunurile noastre.

Din nou, Candice observă la Marc un moment de tăcere, ca și cum evocarea acestui moment din trecutul ei îi era dureroasă.

În lăcomia lui nebună, continuă ea, Peter făcuse numai speculații necinstite, iar imperiul lui de hârtie se prăbușise la moartea lui. Din tot ce avusesem, mai rămăsese o mică societate de informatică în pragul falimentului! Avocatul a fost cel care m-a pus la curent cu situația ; nu-i venea să creadă că nu știam nimic despre activitățile frauduloase ale soțului meu.

Dădu din umeri, iar privirea i se pierdu în gol.

– Până atunci habar n-aveam ce însemnau dificultățile financiare... Și nu voi uita niciodată aerul disprețuitor pe care-l avea când mi-a spus că n-aveam de ce să-mi fac griji, că era de-ajuns să mă refugiez la tatăl meu, care se va ocupa de toate problemele mele și că voi putea să trăiesc din nou pe picior mare, ca în trecut... Imaginea de « fată de bani gata » pe care mi-o oferea a fost ca un declic!

Bulversată, Candice tăcu puțin și trase adânc aer în piept, înainte de a continua:

– A doua zi mi-am retras de la bancă toate economiile personale pentru a-i plăti pe creditorii lui Peter. Și mai ales, vindeam societatea angajaților pentru o sumă simbolică. Pentru prima dată în viața mea, aveam impresia că am trecut

nevoile altuia înaintea nevoilor personale... Și în acea zi, m-am hotărât să fac ceva de care să pot fi mândră. Restul îl știi...

– Nu voi spune decât atât: ești o femeie admirabilă, Candice!

Roșind la acest compliment, tânăra femeie își netezi părul și păru că se concentrează asupra paharului.

– Nu știu ce ai pus în băutură, dar... de obicei nu mă confesez atât de ușor! Ca să fiu sinceră, ești prima persoană căreia îi spun povestea vieții mele.

Mănat ca de ceva irezistibil, Marc îi mângâie obrazul cu vârful degetelor și-i atinse în treacăt buza, cu nesfârșită delicatețe. Gestul lui o făcu pe Candice să tresară ușor, dar spre imensa lui ușurare, tânăra femeie nu opuse rezistență când o trase spre el.

– Candice...

Dintr-o dată, timpul parcă se opri... Și curând nu mai există nimic altceva decât flacăra dorinței pe care și-o trimiteau privirile lor înfierbântate. Din prima clipă când se întâlniseră, Marc știuse că acest moment magic va veni, mai devreme sau mai târziu, ca și cum ar fi fost scris dintotdeauna în destinul lor... Încet, fața lui se apropie de a ei...

Mai întâi timide și ferme, buzele lor jucăușe și tandre se contopiră într-un sărut lung și voluptuos. Bucurându-se de clipă, Marc explora cu încântare scrinul miraculos de cald și de mătăsos al gurii lui Candice. Iar în timp ce o prindea de talie, Marc simți cum un imperceptibil frison îi trece prin palme. Încurajat, o strânse și mai tare în brațe și închise ochii

pentru a se îmbăta cu parfumul tămâios pe care-l răspândea coama ei parcă de leoaică. Visase atât de mult acest moment, încât se simțea dintr-o dată ca un marinar rătăcit care ajunge în sfârșit în portul din care plecase. Chemarea sălbatică a senzualității sale tulburate își spunea cuvântul, un foc nepotolit îi ardea în vene. Se mai desfătase oare vreodată cu asemenea delicii?

Fervoarea cu care răspunse, o miră pe tânăra femeie, o sperie chiar. Oare cum putea să se abandoneze astfel unui bărbat aproape necunoscut? Nemaiauscultând decât de vocea rațiunii, încercă să se smulgă din acest vârtej amețitor care părea că o domină.

– Marc, te rog... îngăimă ea. Nu înțeleg ce a putut să se...

– E inutil să cauți să explici ceva acum, să lăsăm să vorbească sentimentele...

– Dar...

Felul în care Marc o sărută o condamnă pe tânăra femeie la tăcere. Și, incapabilă să reziste la această chemare, se lăsa din nou dusă de valurile trădătoare ale pasiunii. Corpurile lor arzătoare se apropiiau, se căutau cu disperare...

– O, Candice, șopti Marc la urechea ei cu o voce răgușită. Te doresc atât de mult...

– Marc!

Cu o ultimă zvâcnire a voinței, Candice lansă acest strigăt, un strigăt care nu era nimic altceva decât unul de ajutor.

În pofida faptului că o dorea atât de mult, Marc îi dădu drumul încetul cu încetul din îmbrățișare. Imensul respect pe care i-l purta lui Candice nu putea decât să-l facă să dorească

amânarea acestei uniuni. Cum să accepte să fie a lui sub imperiul simțurilor? Va putea oare după aceea să-i înfrunte privirea acuzatoare când va fi cuprinsă de remușcări? Nu... Va aștepta cu răbdare atât cât va trebui, până în clipa când i se va dăruie pe deplin liberă.

Cu inima bătând, tremurând din tot corpul și amintindu-și amândoi ce trăiseră, se îndepărtară încetișor unul de celălalt.

– Îmi pare rău, Marc, nu știu ce m-a apucat... Nu-mi stă în obicei să...

Cu un gest plin de blândețe, Marc îi dădu la o parte o suviță de păr care-i acoperea obrazul de porțelan.

– Trebuia să se întâmple, o știam amândoi, nu-i așa?

– Da, mărturisi ea, cu privirea plecată. Dar ar fi o nebulie să continuăm așa, Marc. Să uităm ce s-a întâmplat, de acord?

Un hohot de râs fu răspunsul lui.

– Nu cred că vom reuși să ne convingem că acest sărut n-a existat, și cu atât mai puțin că nu va fi urmat de altele...

– Totuși, înțelepciunea ne dictează să ștergem acest... incident din memoria noastră, Marc. Oricum, ne cunoaștem de puțin timp și...

La ce bun să mai continue? Argumentul fusese lansat cu atât de puțină convingere încât era mai bine să se oprească aici! Ce se întâmpla cu ea? Cum putuse să se comporte așa? se gândi Candice, alarmată. În zadar încerca să nu vadă adevărul: puțin mai lipsise să-i cedeze!

Dacă mai era posibil, Marc îi mări deznădejdea cu un nou sărut.

– Nu-ți mai pune atâtea întrebări! murmură el, zâmbind cu voioșie. Ne vom acorda răgazul necesar. Eu nu mă grăbesc...

– Nici eu, răspunse ea aproape fără să vrea. În sfârșit, vreau să spun că...

Prea târziu! Spre marea ei nefericire, obrajii parcă îi luaseră foc!

– ... nu sunt pregătită pentru o relație în acest moment și... sper că nu te superi pe mine dacă îți repet că e mai bine să dăm uitării ce s-a întâmplat.

Departate de a arăta vreo urmă de supărare, Marc îi zâmbi cât se poate de fermecător.

– Foarte bine, Candice. Mâine le voi spune lui Greg și lui Vic să astupe gaura. Și dacă stau bine să mă gândesc, cred că mecanicul a adus deja mașina. I-a schimbat bateria, i-a verificat uleiul și, în mod firesc, n-ar trebui să mai ai probleme.

– Mii de mulțumiri, Marc. Cât îți datorez?

– Nimic, n-am nevoie de bani. Dar tot mai poți să-mi plătești în natură...

O sclipire malițioasă i se putea citi în ochi în timp ce se grăbi să precizeze:

– Să zicem că în schimb îmi dai... *două* borcane cu dulceață! Cu aceasta, îți doresc noapte bună, Candice.

Uluită, Candice îl privi dispărând în întuneric. Un suspin sfâșietor îi scăpă de pe buzele încă fremătând după acel sărut fulgerător. O, Doamne, de ce viața i se părea dintr-o dată atât de complicată?

Trei zile mai târziu, Marc își bătea capul cu aceeași întrebare. Cum se face că situația îi scăpase atât de repede de sub control? El, care își planificase o vară liniștită, neavând decât grija de a reface *Chestnut Manor*, iată că se îndrăgostise nebunește de o sublimă creatură care nici nu voia să audă de el!

Întins cât era de lung pe canapea, cu o ceașcă de cafea rece în mână, încerca disperat să pună ceva ordine în haosul din gândurile lui. În definitiv, problema era simplă. Încă de la început, se comportase cu ea ca un elefant într-un magazin cu porțelanuri. Nemulțumit că dărmase zidul și că distrusese canalizarea de apă, se comportase în acea seară ca un adolescent la prima întâlnire!

— Bietul meu Bub, formăm împreună o pereche pe cinste! exclamă el în timp ce își mângâia motanul așezat pe genunchi. Tu ai pierdut gustul iubirii, iar eu mi-am pierdut îndemânarea!

Haide, lasă! Candice MacKenzie nu e singura femeie din lume! își spuse el pentru a nu știu câta oară. În zadar, de altfel. Ceea ce încercase să facă în ajun, demonstra contrariul... Hotărât să o alunge pe Candice o dată pentru totdeauna din gândurile sale, își sunase câteva din vechile lui cuceriri. Totuși, dintr-un motiv care era cât se poate de evident, conversația se dovedea de fiecare dată insipidă, iar el închisese fără a face vreo invitație la cină.

Nu, trebuia să recunoască adevărul. Acest rău care-l măcina era departe de a se vindeca... Privirea i se fixă din nou pe gaura din zid. Se făceau trei zile de când Candice bătuse în

cuie o pătură mexicană ca s-o acopere. Mesajul era mai mult decât evident, se gândi Marc. Să fi fost oare o întâmplare faptul că de atunci n-o mai revăzuse? Dacă numai mirosul îmbietor care venea dinspre bucătărie îi mai amintea de ea, ce-ar mai fi de spus?

– Nu ne mai rămâne decât un lucru de făcut, Bub, suspină Marc. Pentru că suntem alungați, trebuie să ne comportăm regește și să acceptăm înfrângerea...

Ușor de zis... De fapt, nu visa nimic altceva decât să joace un rol în viața lui Candice. Și dacă se putea, chiar... cel mai important!

Treizeci și opt, treizeci și nouă, patruzeci!

Scoțând un « uf » de ușurare, Candice așază ultimul urcior în valiză și își întinse mâinile care o dureau. De data asta, calvarul se terminase! Dintre tot ceea ce pregătea, sosurile picante îi dădeau cel mai mult de furcă. Degeaba își lua toate precauțiile necesare, întotdeauna sfârșea plină de praf, de chimen și de curry, ceea ce declanșa o serie nesfârșită de strănuturi. Trebuia să faci totul pentru a-ți mulțumi clientela!

Suflecându-și mânecile, Candice își îndreptă atenția spre ceaunul cu sos napolitan care fierbea pe aragaz. Cu puțin noroc, va umple vreo douăzeci de borcane. Cu atât mai rău! *Chiario Emporium*, care comandase patruzeci trebuia să se mulțumească doar cu atât! Alte sarcini mai urgente o așteptau. Începând cu sucul concentrat pe care trebuia să-l livreze negreșit până la prânz pentru săptămâna bucătăriei internaționale.

Bietul Tyler! Din păcate, nu va avea timp să-l ducă în parcul de distracții așa cum îi promisese. Măine, poate...

Fu cât pe ce să țipe când se uită la ceas. Era deja unsprezece? Iar ea nu făcuse decât jumătate din ceea ce își propusese pentru acea dimineață! Panica puse stăpânire pe ea. Cum o va scoate la capăt cu atâtea comenzi pe cap? În această dimineață, Sean Di Carlo, de la *Cabbages and Kings*, telefonase deja de trei ori ca să se informeze de ora livrării. Fără a mai pune la socoteală amenințările cu ruperea contractului din partea patisierului de pe Church Street sub pretextul că aștepta de o săptămână dulceața promisă.

Și pentru a pune capac la toate, facturile se adunau cu o viteză vertiginoasă! Unele pentru fluturările publicitari sau pentru etichete, altele pentru urcioare sau pentru ingrediente... cărora li se adăugau, bineînțeles, facturile astronomice pentru gaz și pentru electricitate! Și asta nu era tot! De dimineață, fu cât pe ce să leșine când văzu cum urcau impozitele locale. *Chestnut Manor* fusese chipurile reevaluat, iar ea urma să plătească până la sfârșitul lunii dublul sumei prevăzute. Adică o mie de dolari!

Numai gândindu-se, și o copleșea disperarea. Nu mai avea decât două mii de dolari în contul bancar și numai o minune o putea salva de la faliment! I se puse un nod în gât. Tot ce mai putea face era să-i ceară bancherului ei un împrumut. Dacă va reuși să-i prezinte clar obiectivele ei comerciale și bugetul pe care îl prevedea, va avea șanse să aibă câștig de cauză. Oricum, trebuia să încerce...

De altfel, de ce să nu-i dea întâlnire chiar acum? Simplul fapt de a fi luat această decizie o mai calmă. Dacă avea puțin mai mulți bani, putea să facă față la tot!

În sfârșit... nu chiar la tot. Mai rămânea Marc... iar el nu era ultima ei preocupare. O înnebunise, nu exista alt cuvânt pentru a descrie situația! De trei zile, îl purta mereu în gând. Imaginea ochilor lui ca de safir, a buzelor sale peste ale ei, amintirea vocii sale blânde și răgușite nu-i mai dădeau pace. Ba mai rău, era de-ajuns ca privirile lor să se încrucișeze în depărtare pentru ca inima să-i bată cu putere. Își dădea silința să-l evite atât cât se putea. O decizie care îi muștra conștiința...

Căci la ce bun să tăgăduiască atracția pe care o avea asupra ei? De ce refuza să se lase condusă de propriile sentimente? Răspunsul era cât se poate de simplu. Ar fi prea ușor! Da, n-ar da dovadă de ușurătate dacă ar cădea în brațele acestui bărbat într-o perioadă critică din viața ei? Nu, nici nu se punea problema! Un singur obiectiv avea întâietate: să salveze *Turtă Dulce*! Și trebuia s-o facă singură, fără nimeni lângă ea care s-o susțină! Își jurase asta și nimic n-o va face să se abată din drumul ei!

– Dar, mami, mi-ai promis...

– Știu, Tyler! Dar am prea mult de lucru și e imposibil. Am să te duc mâine în parc.

– Nu mâine, eu vreau astăzi!

– Tyler, încearcă să înțelegi!

Dar deja lacrimi mari curgeau pe obrăjorii lui dolofani, iar Candice avu o strângere de inimă. Cât o mai costa că trebuia

să-i refuze această recompensă... Ironia sortii, toată dimineata fusese foarte cuminte, iar trădarea ei era și mai amară.

– O să mergem mâine, Tyler, îți promit, îngăimă ea cu un nod în gât.

Drept răspuns, începu să lovească furios podeaua cu piciorul.

– Ba nu, în această după-amiază! Așa ai spus!

– Nu mai contează ce am spus!

Aceste cuvinte îi scăpară fără voie. Prea târziu ; un șuvoi de lacrimi începu să curgă pe chipul crispat de suferință al fiului ei. În acel moment, apărură Bub și se așeză în fața lui Candice, dar cu spatele. Tot ce mai lipsea era ca pisica să se amestece în această poveste.

– Du-te de aici!

În aceeași clipă, fiul ei începu să plângă și mai amarnic. De data asta, era prea de tot...

– Ascultă, Tyler! Am destule probleme în acest moment și nu sunt dispusă să mai accept un capriciu și din partea ta! Nu mai plânge, mergem la tine în cameră!

Hohotind, băietelul se întoarse din drum și alergă spre scară urlând. Candice vru să-l prindă în timp ce alerga, dar îi scăpă printre degete.

– Tyler, iartă-mă! Coboară din nou, dragule!

Singurul răspuns pe care-l primi fu o ușă trântită cu furie și pentru o clipă, Candice fu pe punctul de a izbucni în plâns. Cu moartea în suflet, se întoarse în bucătărie și își puse tristă coatele pe tejgheaua din lemn de stejar. Nu avea nici măcar

răgazul să-și consoleze fiul... Oare nu pune asta capac la toate? Da, încă o dată se comportase asemenea celei mai nedemne dintre mame. Ce putea fi mai dureros pentru un copil de patru ani decât să fie victima unei nedreptăți?

Suspină din greu. Cum mai putea s-o dregă fără să-și pună în pericol planurile pe care și le făcuse pentru acea zi? Da, din lipsă de ceva mai bun, îl va duce diseară într-un *fast-food*. Nu erau oare pentru el hamburgerii și cartofii prăjiți o culme a gastronomiei?

Cu conștiința împăcată, Candice se hotărî să se pună pe treabă fără să mai piardă timpul. Fiecare lucru la vremea lui! Mai întâi, trebuie să lipesc etichetele pe borcanele de dulceață, apoi să fac livrările și... Lista era prea lungă pentru a mai fi întocmită! Un singur lucru era sigur: pentru ea, nu va avea o clipă liberă astăzi. Și dacă ieșea puțin cu Tyler diseară, va rămâne în picioare până la unu noaptea. În cel mai fericit caz!

Capitolul 7

Până când Marc se șterse pe mâini de vopsea, Tyler încetase să mai plângă. Agățat de un scaun din bucătărie, cu picioarele suspendate în gol, băiețelul avea ochii umflați și uzi din cauza suferinței. Părea cel mai nefericit copil de pe pământ, se gândea Marc în timp ce-l privea cum ronțăie un fursec cu ciocolată. Îngenunche lângă el și începu să-i șteargă fața cu batista.

— Așa, e mult mai bine astfel. Acum, o să mergem să-i spunem mamei tale că ești aici. De acord?

— Nu vreau să mă întorc acolo! Vreau să rămân aici cu tine și cu Bub.

Tonul cu care rostise aceste vorbe băiețelul era atât de categoric încât Marc suspină stânjenit. Apoi, silindu-se să fie mai circumspect, continuă:

— Haide, omulețule, nu crezi că trebuie să-i mai acorzi o șansă mamei tale? Știu că acum ești foarte supărat pe ea, dar ascultă cel puțin și versiunea ei.

– Nu!

Sentința era cât se poate de clară! Trebuia să se resemneze: nici o împăcare nu era posibilă decât peste câteva ore. Oare o să mai poată inventa ceva ca să-l aducă pe omulețul ăsta la sentimente mai bune?

– Salut, frate!

Greg intră în aceeași clipă în cameră, cu tricoul pe umăr. Fără să mai aștepte vreun răspuns, luă cu dezinvoltură o mână de biscuiți și se așază pe masă.

– Îmi petrec restul după-amiezii cu vizionarea unui meci de base-ball, cu Gaby și cu tata. Vrei să vii și tu cu noi?

La aceste cuvinte, chipul lui Marc se luminează: găsisese soluția.

– Ce-ai zice să-l iei pe Tyler în locul meu? Bietul de el a avut o zi cum nu se poate mai tristă. Un meci bun și un hot-dog îi va face mai bine decât orice altceva.

– Desigur! Încuviință fratele lui mai mic, punându-i imediat pe cap șapca în culorile echipei locale.

– Mă bazez pe tine că nu va mânca atât de mult încât să se îmbolnăvească! spuse Marc. N-am deloc chef să plătesc eu oalele sparte în fața mamei lui!

– N-are de ce să-ți fie teamă. Apropo, la ce oră vrei să ți-l aduc înapoi pe Tyler? N-aș vrea să fiu... inoportun, spuse cu ironie Greg.

O observație atât de vicleană necesita o replică plină de siguranță și de umor:

– Chiar dacă te voi dezamăgi, trebuie să știi că asta nu face parte din nici un plan de seducție. Las asta pe seama tinerilor Casanova de teapa ta! Încerc numai să fiu drăguț și s-o ajut puțin pe Candice, atâta tot!

– Ah, ah!

Tonul glumeț al lui Greg demonstra că nu credea o iotă din ceea ce-i spusese fratele lui. Coborând din locul unde se așezase, tânărul bărbat încercă să-i aranjeze puțin ținuta băiețelului. După ce-i încheie nasturii de la cămașă și îl spală pe față, îl cocoță pe umerii lui, provocându-i un strigăt de plăcere.

– Hai să mergem, omulețule! spuse Greg.

– Distrează-te și să nu faci prostii...

Prima ar fi să nu-i spun mamei sale unde se află Tyler, își spuse el. E mai bine s-o pun la curent înainte să se ducă la poliție!

Arome îmbietoare de mirodenii, de usturoi și de ceapă îl întâmpinară când intră în bucătăria lui Candice. Se apropie imediat de cratița în care fiebea la foc potolit suculeț concentrat sublim, apoi, fără zgomot, luă o lingură de lemn ca să guste din produs. Îl savură fără grabă, așa cum fac numai cunoscătorii, înainte de a-și da verdictul:

– Excelent...

– Ce?

Expresia îngrozită a lui Candice îl făcu să zâmbească amuzat. Domnea peste tot o dezordine de nedescris printre borcane de dulceață, etichete, lipici, coji de legume și ustensile de bucătărie. Câteva șuvițe fine de păr i se lipiseră de fața udă, iar obraji i se îmbujoraseră din pricina căldurii și a efortului.

– Am spus că sosul tău e excelent. Poate că ar mai trebui puțin busuioc, dar nu e rău deloc pentru o canadiancă pursânge...

După ce își reveni din surpriză, Candice începu să întindă din nou puțin lipici în dosul unei etichete.

– Ți-ai ales un moment cum nu se poate mai prost pentru critici!

– Haide, nu oricine poate fi italian! glumi Marc. Și în ciuda handicapului tău, rezultatele sunt mai degrabă încurajatoare.

– Oh... du-te naibii!

Marc remarcă imediat că un ușor tremur se putea distinge în vocea lui Candice. Apropiindu-se de ea, constată că avea ochii plini de lacrimi și că făcea eforturi vizibile pentru a nu izbucni în plâns.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el amabil.

Nemairezistând, Candice izbucni dintr-o dată în hohote și-i spuse tot ce avea pe inimă:

– Cum să se întâmple ceva? Nici vorbă de așa ceva: am douăzeci de borcane de sos de Bologna de umplut până diseară, când, de fapt, ar fi trebuit să-l duc pe Tyler la parcul de distracții! Plus toate aceste borcane cu dulceață de livrat... și... și acum, aceste blestемate de etichete care nu vor să se lipească sub nici o formă! O sută de pus și nici una care să mai fie la locul ei!

De disperare, șterse masa cu o mișcare a mâinii, răspândind bucățile de hârtie în toate direcțiile.

Uluit, Marc nu știa dacă trebuie să râdă sau s-o îmbărbăteze. Până la urmă învinse instinctul lui protector. Prinzând-o pe Candice de mână, o ajută să se ridice.

– Vino, a sosit vremea să te odihnești.

– E imposibil... am atâta de lucru...

– Poate să mai aștepte puțin. Uită-te la tine: dormi în picioare. De când nu te-ai mai odihnit?

– Nu pot să-mi permit luxul ăsta.

Ținând-o de umeri, Marc o conducea încet spre salon. În fața canapelei, o împinse ușor să se așeze pe pernele moi. Apoi continuă:

– Ceri prea mult de la tine. Ține-o tot așa și nu te vei alege cu nimic bun, nici pentru tine, nici pentru Tyler, nici pentru *Turtă Dulce*.

Abătută, privind în gol, Candice nu-și dădu seama că Marc o servea cu o porție consistentă de whisky.

– Bea! îi ordonă el.

După câteva clipe, Candice adormi. Cu gingășie, îi luă paharul din mâini, aranjă pernele și o acoperi cu o pătură. Dormind, părea un copil, iar Marc nu putu să reziste dorinței de a o săruta pe frunte. Apoi, întorcându-se în bucătărie, se așeză cu hotărâre la masa de lucru. În clipa în care luă lipiciul și puse prima etichetă știu că ziua va fi lungă. Foarte lungă!

Când se trezi, Candice avu nevoie de ceva timp ca să-și revină. În fața ei, așezat într-un fotoliu, Marc era cufundat în lectura unei reviste. La picioarele lui erau, pe un platou, o sticlă cu bere și resturile de la masă. Nu era înspăimântător acest mod de a da năvală în viața ei? se gândi ea fără să schițeze cel mai mic gest de împotrivire. Iar ceea ce era culmea era că începuse puțin câte puțin să-l accepte!

Simțindu-se privit, Marc ridică privirea spre ea, lăsă revista din mână, apoi se întinse zâmbind:

- Ți-e foame? Întrebă el binevoitor.
- Hm... e puțin spus: aş înghiți tot pământul! Am dormit mult?
- Să tot fie vreo șapte ore.
- Cum? explodă ea. Dar de ce nu m-ai trezit? Tyler n-a mâncat și... o, Doamne! Dulceața nu e livrată!
- Liniștește-te. Omulețul tău o duce foarte bine, iar eu m-am ocupat personal de livrare.
- Ce spui? Dar... și etichetele?
- Sunt toate bine fixate pe borcane, o liniști el, ridicându-se să-și ducă platoul la bucătărie. Preferi rosbiful cu, sau fără muștar?
- Abia după ce luă câteva înghițituri putu vorbi din nou:
- Îți mulțumesc pentru tot, Marc. Te întrebi probabil cum mă descurcam înainte de a te întâlni.
- Într-adevăr, încep să cred că trebuie să se ocupe cineva de tine, căci mă îndoiesc de faptul că o poți face singură...
- Tânăra femeie se arată indignată de cele spuse și încercă în zadar să înghită cât mai repede pentru a protesta, dar Marc ignoră suveran această încercare.
- Trebuie să te menajezi puțin, Candice! Vrei să fii cea mai bună la toate, dar îți dai seama de amploarea unui asemenea pariu? Îți dai seama că istovindu-te, îți distrugi tot universul ăsta mic? Iar din el fac și eu parte, îți place sau nu!
- De data asta, Candice avu timp să răspundă. Cu un colț al șervețelului, își șterse buzele și-l măsură lung cu privirea pe Marc înainte de a spune:
- Ți-am cerut cumva să fii îngerul meu păzitor? Nimic nu te obligă să faci treaba asta în locul meu!

– În cazul de față, da! spuse el cu siguranță. Și fiecare zi aduce alte și alte surprize: atunci când nu e casa, e ocupația, părinții, sau Tyler care îți face probleme!

Sigur pe ceea ce spunea, Marc tăcu puțin timp înainte de a relua:

– Îți mai amintești când te-ai jucat ultima dată cu fiul tău? Ai încercat măcar să vorbești cu el, dincolo de această ceartă cu privire la parcul de distracții?

Cuvintele pe care le auzea o emoționară atât de adânc pe Candice, încât simți cum roșește până în albul ochilor. De aceea, își așază cu lentoare furculița, ca să aibă răgazul necesar să-și compună o imagine senină.

– Relațiile mele cu Tyler nu te privesc în nici un fel, dacă nu mă înșel.

– În afară de cazul în care vine să caute alinare la mine.

Alertată, tânăra femeie se ridică pentru a scruta încăperea cu o mișcare rapidă a capului, apoi se întoarse spre interlocutorul ei.

– Ce vrei să spui? Unde este fiul meu?

– A venit la mine pe la ora două, foarte supărat pe viață în general și pe tine în particular. Greg l-a luat la un meci de base-ball. Nu-ți faceți griji, se vor întoarce curând.

– Nu era nevoie! Tyler e suficient de mare pentru a înțelege că...

– Totuși, Candice: n-are decât patru ani!

– Sunt mai mult decât conștientă de asta!

– Chiar așa? Uiti pur și simplu că un copil are nevoie de ceva timp pentru a crește!

Un profund sentiment de culpabilitate zdruncină voința tinerei femei. Totuși, foarte hotărâtă să nu lase să se vadă ceva, se sili să susțină privirea lui Marc și-i replică pe un ton glacial:

– Ascultă! N-am deloc nevoie de sfaturi pentru a-mi crește fiul!

– A, da? Atunci ascultă-mă și pe mine: Tyler are nevoie de o mamă, nu de o femeie care se spetește muncind și care nu ia în seamă ceea ce e minunat în el! Te străduiești atâta în fiecare zi să-ți croiești un drum, încât nu-ți mai rămâne timp și pentru ceilalți!

Când rosti aceste cuvinte, Marc își dădu seama că mersese prea departe. Pe fața lui Candice se putea citi suferința. Stânjenit, se apropie de ea, scuzându-se în fel și chip, dar își dădu seama că eforturile sale erau zadarnice. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu se gândise oare de două ori înainte de a vorbi? Făcu stânga-mprejur și se îndepărtă, furios pe el însuși, pe Candice și pe toți ceilalți. Să-i ia naiba pe toți cei din familiile MacKenzie și alți Pricefield! La naiba și cu hazardul care-i scosese această femeie în cale! Dădu cu brutalitate la o parte pătura care separa cele două apartamente și se întoarse la el...

Când Greg se întoarse, îl găsi pe Marc moțâind pe divan. De-abia deschizând un ochi, fratele său mai mare se ridică încet în capul oaselor, mormăind ca un urs pe care l-ai trezit din somn.

– Mă vei surprinde mereu, frate! spuse Greg izbucnind în râs. Îmi închipuiam un cu totul alt tablou: lumină difuză, foc romantic în șemineu, lumânări, șampanie la gheață...

Nu mai apucă să-și termine fraza. Fața i se lărgi într-un zâmbet la vederea fratelui lui care părea atât de aiurit. Apoi reveni la copilul adormit pe care-l purta în brațe.

– A dat dovadă de multă rezistență, dar a cedat în repriza a opta.

Privești pe care o oferea Tyler era dintre cele mai înduioșătoare. Șapca multicoloră îi cădea comic pe ochi, iar mânuța lui dolofană mai ținea încă strâns în mână fanionul în culorile albastru și alb ale echipei din Toronto. Cămașa și fețișoara lui erau atât de pătate, încât era cum nu se poate mai greu de văzut ce anume lăsase urmele cele mai adânci: suc de fructe, muștarul sau praful! Totuși, nimic nu putea ascunde starea de bine care se putea citi pe fața copilului.

Părăsindu-și locul, Marc îl luă pe Tyler în brațe, îi mulțumi din inimă și-i ură noapte bună.

Candice era tot pe canapea când Marc își făcu din nou apariția cu Tyler în brațe. La apariția lor, ea ridică privirea și Marc își dădu seama imediat că plânsese. Cu buza inferioară tremurândă și cu ochii umflați, ea se ridică, își șterse pe furiș lacrimile de pe obraji și înaintă spre ei abătută.

– Ți l-am adus înapoi, spuse la repezeală Marc, înainte de a călca apăsător pe treptele care duceau la etaj.

Spre marea lui surpriză, Candice nu protestă în nici un fel. Tăcută, se mulțumi să-l urmeze până când îl așează pe Tyler în pat.

– Ar trebui un șervețel umed să-l ștergem puțin, propuse el întorcându-se.

Silueta tinerei femei se decupa în pragul ușii. Candice îl privi puțin pe Marc în ochi cu o insistență ciudată, înainte de

a dispărea pe hol. Tulburat în mod straniu de acest scurt schimb de priviri, Marc se întoarse încet la băiețel. Cu atenție, îi luă fanionul din mână năclăită și-l puse pe noptieră. Așa, va fi primul lucru pe care-l va vedea când se va trezi. Apoi, începu să-i scoată bluza, reușind să nu-l trezească.

– Știi că te pricepi de minune la lucruri de genul ăsta, domnule d'Angelo? spuse dintr-o dată Candice cu ironie.

Apoi, după ce făcu ocolul patului ca să-l privească în față, întări cele spuse cu o privire sfidătoare:

– Pe scurt, ești soluția pentru toate problemele mele, nu-i așa? Zidar, instalator, dulgher și tată adoptiv din când în când.

În fața unei asemenea ostilități, Marc fu mai întâi tentat să reacționeze cu violență. Totuși, regretă imediat că era cât pe ce să cedeze mâniei. Oare cum putea să fie atât de lipsit de discernământ? Date fiind circumstanțele, reacția tinerei femei era nu numai normală, ci și previzibilă. În ciuda aparențelor, Tyler era ce avea mai scump pe lume. Pentru el voia atât de mult să reușească. El dădea un sens existenței ei. În consecință, era oare ceva mai firesc decât să îndepărteze pe acela care încerca să se amestece între ea și el?

– Candice...

– De-aici încolo mă ocup eu de el, mulțumesc! i-o tăie scurt în timp ce se așeza pe marginea patului. Mulțumește-i și fratelui tău că l-a luat în această după-amiază pe Tyler la meci, dar aș dori ca pe viitor să stai departe de fiul meu. Am serioase îndoieli că e bine pentru el să fie prins între ciocan și nicovală. N-aș vrea să se atașeze prea mult de tine, înțelegi?

Marc îi prinse dintr-o dată mâna și o strânse și mai tare atunci când ea vru să și-o retragă. Apoi, începu să-i expună cu calm:

– Ascultă, niciodată nu m-am gândit să pun sub semnul întrebării vreuna din hotărârile pe care le-ai luat. Dar acest copil era atât de nefericit mai devreme încât, lăsându-l pe mâna lui Greg, eram convins că-l voi consola. În egală măsură, mă gândeam că te voi scuti de povara prezenței lui. Îmi pare rău dacă am sărit calul...

Unor argumente atât de sincere, Candice nu prea avea ce să le opună. Cu ochii închiși, se eliberă de tensiunea pe care o acumulase și care o sufoca, suspinând prelung.

– Scuză-mă, te rog, murmură ea. Adesea, sunt cam posesivă. De obicei, nu prea îi plac străinii, mai ales bărbații: e pentru prima dată când se împrietenește atât de repede cu cineva și... îți mărturisesc că asta mă sperie puțin.

Despre ce teamă era vorba? se întrebă ea în aceeași clipă. Aceea de a-și pierde autoritatea de mamă... sau libertatea de femeie? Pentru a nu fi nevoită să răspundă la o asemenea întrebare stânjenitoare, Candice continuă discuția:

– Îți mulțumesc pentru tot, Marc. Să nu ții cont de ceea ce ți-am spus: vă poți juca cu Tyler, atât tu, cât și fratele tău. La urma urmelor, e mai degrabă normal să caute o prezență masculină: de prea mult timp n-o mai are decât pe mamă drept tovarăș de joacă.

– Nu-ți fie teamă, vei rămâne întotdeauna persoana cea mai importantă în ochii lui. Și-l înțeleg cu atât mai bine cu cât... ești la fel și pentru mine.

Stupefiată, cu sângele bătându-i mai să-i spargă tâmpilele, Candice nu știe ce să spună. Cum să-și explice faptul că în fața acestui bărbat răspundea întotdeauna prosteste? Din refex, își trase brusc mâna pe care Marc o mai ținea într-a lui. Dar, deloc descurajat, el se ridică cu firesc și șopti blând:

– Candice...

– Te rog, i-o tăie ea, temându-se să audă cuvinte care o speriau și mai tare.

Imitându-l, se ridică și își acoperi fiul cu plapuma. Apoi, hotărâtă să dejoace orice încercare din partea lui Marc, se strădui să revină la conversație.

– Știu că trebuie să fi fost o mamă foarte dificilă pentru Tyler în ultimele luni, dar încercam să mă conving că nu e decât o perioadă tranzitorie. Am încercat cu disperare să neg trista realitate a relației mele cu el, fără a reuși totuși să scap de oribilul sentiment de culpabilitate care mă asaltează. Iată de ce n-am suportat să exprim adevăruri pe care nu doream să le aud.

Cu un gest liniștitor, Marc o luă ușor de umeri.

– Înțeleg și regret că te-am rănit mai devreme. N-am nici un drept să te judec.

Într-un elan neașteptat de încredere, tânăra femeie se aruncă de gâtul lui, îl strânse și, pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi, îi spuse dintr-o răsuflare:

– O, Marc, sunt atât de terorizată de ideea că într-o zi situația mi-ar putea scăpa de sub control..., că am să pierd totul.

Cu mâinile lui dibace și ferme, începu să-i facă un ușor masaj pe spate și-i șopti la ureche:

- Liniștește-te, ești prea puternică pentru a ceda, sunt convins.
- Ține-mă, ține-mă strâns în brațe...
- Cât vei dori, Candice...

Răsuflarea lui era dulce și caldă și, din instinct, buzele lor se găsiră și se contopiră. Tulburată, Candice îl sărută cu o intensitate ieșită din comun, ca și cum disperarea ei se transformase într-o dorință violentă. Marc răspunse imediat chemării ei: se lipi și mai mult de ea, gemând de plăcere. Apoi, în timp ce mâinile i se pierdeau în părul ei parfumat și des ca o pădure, îi înapoie sărutul cu o ardoare dezlănțuită.

Acest schimb pasional era pentru Candice ceva ce nu cunoștea nici început, nici sfârșit. O dorință neostoită puse atunci stăpânire pe ea: să fie sărutată de acest bărbat și numai de el, să se piardă pe vecie în brațele sale și să-l strângă până la durere. În acea clipă, i se părea că toate întrebările aveau în sfârșit un răspuns, că toate privirile, zâmbetele, vorbele spuse numai pe jumătate în ultimele zile căpătau un sens. Depășind bariera pudorii, Candice își lăsă capul pe spate, lăsând pradă buzelor lui Marc albeața fremătândă a gâtului...

Alene, bărbatul depuse sărut după sărut pe tot umărul femeii care se topea de plăcere. Și când simți cum îi alunecă mâinile grele pe trupul ei și cum palmele sale îi ating cu blândețe sfârcul sânilor, se cutremură de plăcere. Marc începu s-o sărute din nou pe gură chiar în clipa în care, nemairezistând, începea să geamă, să-l cheme...

Apoi, îi descheie nasturii bluzei unul câte unul și văzu astfel ivindu-se, ca un trandafir înflorit, pieptul palpitând. Arzând de dorință, explorează cu încântare comorile de voluptate

pe care le ascundea sutienul de dantelă. Îmbătată de îndrăzneala lui, tânăra femeie fu nevoită să-și muște buzele pentru a nu țipa. Cu ochii pe jumătate închiși, își trecu mâinile prin coama deasă a lui Marc, invitându-l astfel să continue.

– Marc! găfâi ea când el îi desfăcu sutienul.

Cu delicii, el prindea cu gura și dădea drumul vârfului cafeniu al sânului, apoi își sporea irezistibil mângâierile până când Candice ceru îndurare. Dar, nemaiascultând decât de chemarea irezistibilă a simțurilor sale, Marc se dovedi și mai insistent.

Tyler fu cel care puse capăt neașteptatei lor ieșiri. Băiețelul se întoarse cu zgomot de pe o parte pe cealaltă, dar din fericire nu se trezi.

– Mă tem că n-am ales locul cel mai potrivit, spuse Marc în șoaptă, dându-i drumul lui Candice cu părere de rău.

O față veselă primi această remarcă adevărată.

– E adevărat, și chiar dacă Tyler e un copil precoce, nu va putea să înțeleagă cum mama lui se află în brațele unui bărbat în mijlocul nopții, și pe deasupra în camera lui.

– Totuși, pare că aprobă totul, glumi Marc, arătând zâmbetul inocent al copilului.

– Desigur, e înnebunit după tine.

– Și mama lui, ce crede despre asta?

Inima tinerei femei bătu cu putere. În ochii lui Marc citea nerăbdarea cu care aștepta să-i răspundă.

– Fără îndoială, același lucru...

Chipul lui Marc se luminează. O tăcere lungă, urmată de un suspin de ușurare, îi devansă cuvintele

– E mai bine să plec imediat: dacă aștept prea mult, mă tem că n-o să mă mai pot hotărî s-o fac.

– Și cine îți cere așa ceva? interveni Candice, mirată de propria ei îndrăzneală. Rămâi...

Marc trebui să facă eforturi foarte mari să n-o îmbrățișeze din nou; dimpotrivă, încercă din răsputeri s-o țină cât mai departe și încercă să explice:

– Aș vrea să fii foarte sigură de sentimentele tale. Nu caut o femeie de o noapte, ci vreau un angajament serios din partea ta, înțelegi?

– Să fie oare vorba de faptul că dorești să te căsătorești cu mine ca să-ți adjudeci cealaltă jumătate a casei, domnule d'Angelo? glumi ea șăgalnic. Serios vorbind, pe cine crezi că ai în față? Am douăzeci și șapte de ani, un copil de crescut și o afacere pe care îmi e foarte greu s-o mențin pe linia de plutire. Și dacă am face dragoste noaptea asta, n-ai fi decât al doilea bărbat care intră în viața mea... Dar cum să știi dacă asta constituie un angajament de vreme ce previziunile mele nu depășesc niciodată următoarele trei zile! Orice-ar fi, nu sunt mai interesată decât tine de plăcerile de-o noapte. Pentru liniștea lui Tyler și a mea, nu vreau mulți bărbați în viața mea. E singurul lucru de care sunt sigură.

În adâncul său, Marc simțea crescând în el senzația indicibilă a unei fericiri care se apropia de plenitudine: el nu ceruse decât luna, iar ea îi oferea întreg universul! Nu-i deschisese ușa inimii sale și pe aceea a fiului ei? În clipa aceea, dorea cu ardoare să-i mărturisească iubirea lui, dar preferă să mai amâne puțin. Se mulțumi să-i ia mâinile în ale sale, zâmbindu-i:

– Nu mai ai nimic de adăugat, Candice?

– Cred că ți-am spus totul, șopti ea, agățându-se de privirea lui. Nu mai scoaseră nici un cuvânt până ajunseră în dormitor.

De-abia intrat, Marc o strânse pe Candice în brațe fără să mai aștepte, dar se alarmă când percepu la ea un ușor freamăt de teamă.

– O să-mi lipsească oare curajul când trebuie să trec la fapte? spuse ea, ironizându-se singură.

– Ascultă-mă, propuse el după un timp: mai gândește-te puțin și dacă ai cea mai mică îndoială asupra valorii uniunii noastre, vom deveni din nou vecinii care încă mai suntem.

Candice rămase atât de mult timp tăcută încât Marc fu pe punctul de a-și regreta zelul. Oare nu va ceda angoaselor ei și va reveni asupra deciziei? La urma urmelor, poate că nu-l considera capabil să-i aducă toată stabilitatea de care avea nevoie. Și nu fără oarecari temeri, o auzi pe Candice spunând:

– Am căutat bine, Marc: n-am găsit nimic, afirmă ea cu seninătate.

Prin aceste ultime cuvinte, Candice deschidea dintr-o dată poarta unui paradis pe care ardea de nerăbdare să-l descopere cu ea, pentru a savura împreună toate fructele interzise. Atunci, fără să mai aștepte, o duse încet spre pat...

Capitolul 8

Totul se derulase ca într-un vis... În picioare lângă pat, Marc o dezbrăcase cu o delicatețe nesfârșită. Unele după altele, hainele îi alunecaseră de pe pielea catifelată și căzuseră fără zgomot pe mocheta, asemeni petalelor unei flori fragile. Și după un ultim foșnet de mătase, ea își oferă goliciunea privirii arzătoare a lui Marc. Numai atunci, Candice îl dezbracă și ea pe el și sub lumina difuză a lămpii de pe noptieră îi descoperi trupul viril și bronzat care evoca perfecțiunea unei statui de bronz. Acest trup care acum se va uni cu al ei...

Palmele lui Marc, asemeni catifelei îi atingeau ușor umerii, se jucau cu sânii ei, coborau pe pânțele, zăboveau pe șolduri, trezind în ea încetul cu încetul senzații de mult uitate. Copleșită, avidă, tână femeie se abandona fără reținere căldurii care puneă stăpânire pe ea. Și, pe măsură ce tandra explorare a lui Marc devenea și mai îndrăzneată, pe măsură ce degetele sale se aventurau spre însăși inima feminității sale, închise ochii pentru a se bucura și mai mult de plăcerea care

creștea în ea. Depășind orice urmă de inhibiție, Candice scotea ușoare gemete, iar degetele și le înfingea în umerii musculoși ai iubitului, ca într-o chemare a tuturor simțurilor sale înfierbântate.

În curând, începură să vibreze la unison, duși de un val de dorință care cerea să fie împlinită. Iar atunci când, printr-o mișcare suplă, Marc o făcu în sfârșit a lui, avură impresia fulgerătoare că se topesc unul în altul, ca niște planete gemene. Osmoză perfectă, fuziune magică a două ființe îmbătate care se identificau cu senzațiile pe care le trăiau...

Încetul cu încetul, respirația lor deveni din ce în ce mai liniștită până în secunda magică în care totul basculă. Nespus de plăcuta așteptare care izvora din străfundurile ființei sale o făcu pe Candice să scoată un geamăt lung. Marc își intensifică mișcarea cu iscusință până ce ritmurile li se acordară într-un vertiginos balet erotic. Pierdute, nesătute, trupurile lor se curbară precum un arc, se întinseră de parcă ar fi fost o singură coardă și atinseră împreună piscurile scânteietoare ale plăcerii. În culmea extazului, lui Marc i se păru că își aude numele...

Cât ținu această clipă în afară timpului, un lung spasm îi traversă, anihilând orice voință, orice forță, nelăsându-le decât dorința confuză ca acest moment divin să dureze o veșnicie...

Această furtună a simțurilor fusese atât de subită, atât de fulgerătoare, într-un cuvânt desăvârșită, încât fu nevoie de

ceva timp să se liniștească. Cei doi rămaseră îmbrățișați și tăcuți o bună bucată de timp în cearșafurile călduțe, cu ochii închiși, revenind încetul cu încetul la realitate.

Candice fu cea care rupse tăcerea. Cu fața luminată de un zâmbet plin de malițiozitate, declară cu emfază:

– Sper, dragă domnule, că nu regretați prea mult că ați rămas!

– Nu regret decât un lucru, stimată doamnă! îi replică Marc pe același ton. Că nu v-am întâlnit mai devreme!

Această apropiere era consecința firească a intimității care se crease între ei. Candice spuse la rândul ei:

– Știi, acum câțiva ani nu cred că ți-aș fi plăcut prea mult. . . Eram frumoasă și bogată, dar prea răsfățată.

Un zâmbet complice îl însufleți pe Marc.

– Pe cinstea mea, îți mărturisesc că n-am nimic nou de spus despre frumusețea ta, iar de răsfățat, am să te răsfăț cât meriți! Mai rămâne problema cu bogăția. . .

– Nu sunt mai bogată acum decât am fost vreodată. . . Chiar dacă aș avea toți banii din lume, tot n-aș putea cumpăra fericirea pe care o trăiesc alături de Tyler și. . . de tine.

Această confesiune deghizată îi merse la inimă lui Marc. Ca și cum toate piesele care alcătuiau acel complicat puzzle al vieții sale se combinau perfect, fără cea mai mică falie.

– Ce bine ne simțim împreună. . . suspină el cu satisfacție. Dacă ne-am căsătorit, ne-am putea petrece restul vieții plutind pe aripile acestei fericiri.

Candice tocmai voia să-i răspundă când cineva apăsă pe clanță. În zadar, însă! Candice avusese grijă să încuie ușa pentru a nu fi deranjată de nimeni.

– Mami?

– Sunt aici, dragule! Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Marc e cu tine?

– Da, dar o să-l vezi mâine dimineață! Culcă-te la loc, acum.

– Bine. Noapte bună, mami.

– Noapte bună, comoara mea.

O dată plecat Tyler, Marc se ridică într-un cot și o sărută pe Candice pe frunte înainte de a relua:

– Vrei să plec? Dacă voi mai fi și mâine dimineață aici cu tine, chiar dacă n-are decât patru ani, Tyler tot va ghici că mi-am petrecut noaptea cu tine! Și fără a fi totuși capabil să reconstituie de-a fir a păr ce s-a întâmplat, mă tem să nu-ți pună întrebări stânjenitoare și să te dea de gol în fața părinților tăi!

– În privința asta, poți fii liniștit: dacă se va răspândi, știrea va declanșa un entuziasm unanim! Tyler te adoră, iar mama mea era ieri pe punctul de a-mi sugera să mă arunc în brațele tale!

Auzind aceste vorbe, Marc izbucni din nou în acel râs călduros și viril pe care îl iubea atâta la el.

– Ei bine, s-ar zice că până acum am o imagine bună! Dar... tatăl tău?

– Cu el, lucrurile stau altfel. Am impresia că, în general, tații sunt de-a dreptul incapabili să-și imagineze că fiica lor ar

putea sta în brațele unui bărbat. Am uneori impresia că tatăl meu își închipuie că Tyler este cumva picat din ceruri.

Un scurt moment de tăcere se instalează după râsetele lor. Marc fu cel care rupse de data asta tăcerea:

– Apropo de tată... Tyler ar cam avea nevoie de unul, nu-i așa?

– Hm... ești interesat?

Drept răspuns, Marc își îndreptă buzele spre gâtul gol, dezvelit fără voie, al tinerei femei. Spectacol care-i trezi din nou simțurile.

– E foarte probabil... dar, mă mai gândesc... tot nu mi-ai spus dacă dorești să mai rămân...

Sărutul arzător care urmă vorbelor sale îl făcu să nu mai aibă nici un scrupul și, cu respirația tăiată, Marc se lăsa purtat, fără să protesteze, spre tărmurile minunate în care îl conducea Candice...

Șocul fu atât de puternic încât Candice sări în capul oaselor fără să-și dea seama.

– O, Doamne! Ce s-a întâmplat?

– Ce e? murmură o voce somnoroasă lângă ea.

– N-ai auzit, Marc? Am crezut că toată casa se prăbușește!

Din pudoare, tânăra femeie își ridică cearșeaful până la gât, înainte de a se uita la ceasul deșteptător.

– Nu-i nici măcar șase! Cine are tupeul să scoale tot cartierul la ora asta?

– Pesemne că ai visat... or fi veverițele care sar pe acoperiș... vino: am o idee grozavă despre felul în care putem începe cu dreptul ziua asta...

– Te asigur că e vorba într-adevăr de veverițe, suntem în pragul unei veritabile catastrofe ecologice!

Profitând de faptul că Marc nu deschisese încă ochii, Candice nu se putu abține să nu-l privească pe îndelete. Așezat pe burtă, nu lăsa să i se vadă decât un spate superb ai cărui mușchi străluceau în raza de lumină care pătrundea prin draperii. Ce puternic părea ... Și ce contrast frapant între trupul lui viril și motivele pastel ale draperiilor înflorate!

Amintirea nopții lor fierbinți o făcu pe Candice să se înfioare de plăcere și, aplecându-se la urechea lui Marc, îi murmură cu o voce lascivă:

– De fapt, care era acea idee minunată?

În cazul de față, cuvintele erau de prisos... Cu un gest suav și tandru în același timp, Marc își reîncepu explorările, făcând-o să suspine de plăcere, anticipând deja momentele plăcute care vor urma. Dar vai! Un zgomot și mai puternic decât primul îi făcu să se oprească brusc.

Furios, Marc se ridică imediat din pat și se îndreptă vociferând spre fereastră.

– Catastrofă! exclamă el, ducându-și mâna la tâmplă. Ah, ah, ah!

Alarmată, Candice sări din pat, luă repede ceva pe ea și se apropiu de el întinzându-i pantalonii.

– Ia-i, Marc. N-aș vrea ca bătrâna locatară din față, doamna Parkdale, să aibă un atac de cord văzându-te în costumul lui Adam!

Dar umorul îi pieri când privi și ea pe geam.

– O, nu! Spune-mi că nu-i adevărat! Țsta da noroc! Numai de asta nu aveam nevoie acum!

– Stai liniștită, Candice: în mod sigur e mai puțin grav decât pare.

– Cum îndrăznești? explodează ea. O camionetă a descărcat o tonă de moloz pe gazonul meu și mi-a lovit mașina, iar tu vrei să fii calmă?

– Mă îndoiesc că a făcut-o expres: o mișcare proastă se poate întâmpla oric...

– Mamă! Mamă!

Băiețelul începu să apese pe clanță cu insistență și Candice se grăbi s-o descuie.

– Mamă, am... am auzit un zgomot puternic, strigă el aruncându-se în brațele ei, speriat. Ce s-a întâmplat?

Abia atunci tânăra femeie putu să dea o explicație dramei. Strângând din ochi neîncrezătoare, își încrucișă brațele și se întoarse dintr-o dată spre Marc.

– Presupun că această livrare era pentru tine, nu-i așa?

Din păcate, fiul ei îi strică planurile.

– O, mamă! Ia uite ce camion frumos! Dar... ce s-a întâmplat cu mașina ta?

– Nimic, cobor, propuse Marc, fericit că poate să scape de privirea acuzatoare a lui Candice. Pe curând!

– Marc?

Prea târziu! Marc cobora deja scările patru câte patru, lăsând-o pe Candice pradă disperării.

– Omul ăsta mă înnebunește...

– Cine? Marc?

Înduioșată, tânăra femeie îl aruncă pe Tyler de mai multe ori în sus și-l făcu să se învâртеască în aer, spre marea lui plăcere.

– Cum te simți în dimineața asta, comoara mea?

– Foarte bine. O, cât te iubesc, mamă!

– Iar eu te ador!

Îl puse din nou jos și îngenunche în fața lui.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri, iepurașul meu. Am greșit când m-am enervat, dar asta s-a întâmplat din cauza grijilor mele, înțelegi... Mă ierți?

– Desigur, dragă mamă, am uitat deja! Greg m-a dus să văd echipa *Blue Jays* la stadion și am mâncat două hot dog-uri!

– Tyler...

Băiețelul o privi pe Candice plin de încredere.

– Știi, poate... poate că nici astăzi nu voi avea timp să merg cu tine în parcul de distracții, dar...

– Păcat. Nu e grav. Oricum, i-am promis lui Marc că o să-l ajut să scoată cuiele de la scândurile alea vechi. O să mergem altădată...

Bulversată, Candice trebui să facă eforturi foarte mari pentru a-și stăpâni emoția. Era oare demnă de acest copil care se dovedea uneori mai matur decât ea?

– Încetează, mamă, mă strivești!

Candice îi dădu drumul imediat din strânsoare.

– Iartă-mă, dragule!

– Bine, cobor să văd ce se întâmplă jos.

– Nici vorbă, micuțule!

Apărut de nicăieri, Marc dădu buzna și-l luă pe copil în brațe.

– Îți interzic să te apropii de acel camion, e prea periculos. Dimpotrivă, o să te speli și o să te îmbraci imediat. Apoi, îmi vei da o mână de ajutor, iar peste puțin timp am să vă duc pe amândoi în parc!

Ca și cum ar fi purtat pe micii lui umeri toată nefericirea lumii, Tyler scoase un suspin sfâșietor.

– Imposibil, mama are de lucru.

– Are dreptate, întări Candice, gata să izbucnească în râs. Am o întâlnire foarte importantă cu bancherul meu spre prânz.

Intrigat, Marc îl puse jos pe Tyler și o privi întrebător.

– Da, îi voi cere să-mi acorde împrumutul „special pentru întreprinderi”. În prezent, nu mai am deloc bani și am nevoie de un fond de rulare pentru a-mi permite să-mi cumpăr ingredientele necesare și pentru a pregăti produsele în cantități cât mai mari.

– Aha... Dacă înțeleg bine, încerci să-ți raționalizezi producția, întrucâtva.

– Exact! Dar dacă tot vorbim de bucătărie, îți plac prăjiturile în formă de fagure?

Imediat, chipul lui Marc fu străbătut de un zâmbet gurmând.

– A! Dacă mă iei cu sentimentele... Iar în timp ce mă gândesc, adăugă el în șoaptă pentru a nu fi auzit de Tyler, crezi că găsești un moment liber astăzi?

Aluziile pe care le presupunea tonul vocii lui prevesteau asemenea desfătări încât o căldură dulce o învălui pe tânăra femeie.

– Nici o problemă: un băiețel pe care-l cunosc bine merge la parcul copiilor de la miezul zilei până la două după-amiază.

– Magnific... atunci, să ne dăm întâlnire aici la miezul zilei și...

Urmarea fu spusă în șoaptă la ureche:

–... îți promit că vei trăi momente în comparație cu care cele petrecute noaptea trecută sunt o nimica toată...

– Încetează! îi șopti Candice, roșie din cauza excitației. Cu asemenea idei în cap, parcă văd că o să am o prestație deplorabilă la întâlnirea cu bancherul!

Obosind să tot stea deoparte, Tyler veni din proprie inițiativă și se așează în spațiul îngust care îi separa.

– Mamă, mi-e foame!

– Haide, urcă-te, micuțule! exclamă Marc, ridicându-l pe umeri. Hai să gustăm acele faimoase prăjituri-fagure. Îmi lasă deja gura apă.

– Nu știu ce mă reține să nu te strâng de gât, Marc!

Candice se uita disperată la aripa și la cele două uși lovite ale mașinii. Să spui că acea camionetă făcuse o mișcare greșită era un blând eufemism! Toată partea dreaptă a Fordului fusese distrusă, de la aripă și până la bara de protecție din spate!

– Îmi pare nespuse de rău, draga mea. Petros trebuia să ducă molozul în spatele casei! Nu aici, și în nici un caz în felul ăsta! Acestea fiind spuse, fii liniștită, am să fac tot ce trebuie. Mai întâi, am să-l chem pe Giorgio ca să-ți tracteze mașina până la garaj.

– După cum arată, ar fi mai bine să fie dusă direct la obiecte recondiționabile...

– Haide, puțin optimism! N-a spus încă ultimul cuvânt! Până una alta, ia cheile Porsche-ului meu, spuse Marc scoțând o legătură cu chei din buzunarul de la pantaloni.

– Eu, să conduc Porsche-ul tău? Dar ai înnebunit! De fiecare dată când trec pe lângă el, îl ocolesc de teamă să nu-l zgârii!

De-abia stăpânindu-și un zâmbet, Marc îi puse cu autoritate cheile în palmă.

– Îți aparține până în clipa în care Fordul tău va fi reparat. Oricum, în clipa asta folosesc numai camioneta.

– Dar, Marc...

– Acceptă, altfel am să fiu constrâns să iau măsuri draconice...

– Ca de exemplu...? întrebă Candice cu un zâmbet sfidător.

– Să te duc cu forța în camera ta și să te supun celor mai desfătătoare torturi!

În fața privirii sale strălucitoare, Candice izbucni în râs.

– Aveți cu adevărat o poftă de căpcăun, domnule d'Angelo. Noaptea trecută, totuși...

– ... n-a făcut decât să o mărească! i-o tăie scurt Marc. Dar mai întâi, să nu-ți treacă prin cap să nu te ții de cuvânt. Dacă

bancherul te reține, nu ezita să-i explici motivele plecării tale precipitate. Va înțelege, sunt sigur!

– Așa e, chiar așa voi face! Ia te uită, privește! Tatăl tău și Greg sosesc. Ce vor crede dacă află...

– Stai liniștită! Visul cel mai mare al tatălui meu e să mă vadă căsătorit! Cât despre Greg, e de mult timp convins că avem o relație.

Ca pentru a demonstra că-i păsa prea puțin de gura lumii, Marc o luă în brațe și o sărută zgomotos pe buze.

– Acesta era dedicat doamnei Parkdale! Ne spionează din spatele ferestrei de ceva vreme!

– Asta-i va satisface curiozitatea! Întări Candice. Și acum, te las. Pe curând, la prânz, cum ți-am promis.

După ce-și aranjă pentru ultima oară căciula scoțiană și-și scutură taiorul asortat, Candice îl căută pe Tyler cu privirea. Evident, se afla deja în mijlocul grămezii de moloz în căutarea vreunei comori! Și, evident, era îmbrăcat în alb din creștet până-n tălpi!

– Tyler, coboară de acolo, o să te murdărești! Marc, ești sigur că nu te deranjează să ai grijă de el? Pot să-l las la părinții mei...

Zâmbind șagalnic, iubitul ei o luă de umeri și o împinse ușor spre Porsche-ul de un roșu aprins.

– Gata cu vorba: o să întârzii! Fii blândă cu ambreiajul! Amplitudinea este foarte slabă și riști să te oprești brusc dacă iei prea repede piciorul de pe el.

– Am să încerc. Să nu uiți că mașina care trebuie să-i adune pe copii trece pe la douăsprezece fără un sfert și... Haide, plec! Urează-mi noroc.

– Mă îndoiesc că ai nevoie. Sunt convins că te vei descurca de minune!

Scaunul era confortabil, iar Candice privi cu admirație tabloul de bord cu numeroase cadrane. Impunându-și să se calmeze, trase adânc aer în piept. Un aer în care se amesteca mirosul de piele nouă cu efluviile ca de lămâie ale apei de colonie a lui Marc. Apoi, răsuci cheia în contact și apăsă de mai multe ori pedala de accelerație pentru a încălzi puternicul motor al bolidului.

Să fi fost zumzăitul liniștitor cel care o făcu încrezătoare? Fapt e că demară cu o hotărâre sălbatică.

Trebuia cu orice preț să-l facă pe bancher să-i îmbrățișeze cauza! Nici nu se punea problema să se întoarcă fără a-i smulge acest împrumut!

Capitolul 9

– Intuiția nu mă înșală decât foarte rar. Simt că nu voi vedea niciodată cum arată acești bani. Sunt sigură de asta!

De când se întorsese de la bancă, Candice mergea de-a lungul și de-a latul bucătăriei, asemenea unei fiare în cușcă. Atunci când, în sfârșit se așeză în fața ferestrei, Marc se apropie de ea pe la spate și își atinse ușor bărbia de părul ei, luând-o în brațe.

– După părerea mea, n-ai de ce să-ți faci griji, draga mea. Să acorzi un împrumut de un asemenea fel nu-i tocmai obișnuit pentru un bancher!

Fiind într-o dispoziție proastă, Candice se eliberă din strânsoare cu un gest scurt și începu iar să măsoare camera în lung și în lat.

– N-ai mai spune asta dacă ai fi asistat la întâlnire, Marc! Am avut o prestație lamentabilă! Nu mai încape nici o îndoială că n-am reușit să-l conving pe Hollin de viabilitatea proiectului meu. Am chiar impresia clară că l-am convins că e sortit eșecului!

Încruntat, Marc își atinse ușor obrazul cu un aer grav.

– Candice... Nefiind expert în materie, ar fi deplasat din partea mea să pretind a-ți da sfaturi... Totuși, trebuie să-ți mărturisesc că, văzută din afară, metoda ta nu pare foarte rațională. Mai întâi, fabrici prea multe produse, și chiar dacă sunt excelente, nu e mai puțin adevărat că e foarte dificil să operezi pe mai multe piețe în același timp. N-ar fi mai înțelept să aștepți să fii mai înstărită ca să te risipești astfel?

Ea se opri brusc și-i aruncă o privire furioasă.

– Scuză-mă, dar nu mi se pare că ești persoana cea mai potrivită pentru a-mi arăta care e următorul pas ce trebuie făcut. Fiecare cu domeniul lui, de acord? Ocupă-te cât vrei de tâmplărie și de zidărie, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu intra pe teritoriul meu!

Stânjenit, Marc întoarse capul. Diplomația nu era în mod cert punctul lui forte! Numai Dumnezeu știe cât de bine cunoștea suspiciunea lui Candice în această privință!

O tăcere apăsătoare se instalează între ei. După care, ca și cum ar fi știut ce anume gândea el, Candice înaintă spre el și-i prinse mâinile cu o figură tristă.

– Îmi pare rău că m-am enervat, Marc.

– Nu e grav, draga mea. Înțeleg că te simți puțin pusă la încercare! exclamă el, sărutând-o pe frunte. Dar te rog, nu-ți mai face atâtea griji. Totul va fi bine, sunt sigur.

De fapt, nu era nici pe departe convins. Cercurile de afaceri îi erau familiare și n-avea nici o îndoială că bancherul

va refuza să mizeze pe un proiect atât de aleatoriu cum era *Turtă Dulce*. Dar, decât să-i spună asta lui Candice, ceea ce ar fi dus la o ceartă fără doar și poate, Marc preferă să tacă.

– Bine. Mă duc să-l ajut pe tatăl meu și pe Greg. Pe curând.

Candice era atât de absorbită de gândurile sale, încât de-abia își dădu seama că Marc pleacă. În ciuda eforturilor lui de a o îmbărbăta, era departe de a-i împărtăși optimismul în privința rezolvării afacerii.

Incapabilă să stea locului, începu iar să străbată bucătăria-n lung și-n lat. Ce naiba o să facă dacă împrumutul nu-i va fi acordat? În orice caz, înțelepciunea îi dicta să ia în calcul și această posibilitate!

Fără să vrea, Candice se gândi la tatăl ei. Va fi mai mult decât încântat s-o poată în sfârșit ajuta. Din păcate, știa foarte bine cum trebuia să-i plătească serviciul pe care i-l făcea. Nu numai că ar fi nevoită să se ducă să locuiască sub același acoperiș cu părinții, dar o dată ajuns în poziție de forță, Harry J. Pricefield n-ar precupeți nici un efort să-i spună cum să conducă *Turtă Dulce*!

Descumpănită, tânăra femeie suspină prelung. Problema era, din păcate, mai spinoasă decât credea... Date fiind circumstanțele, putea oare să-și permită luxul de a refuza ajutorul părinților ei? Preț de o clipă fu tentată să cedeze acestei soluții ușoare. La urma urmelor, poate că era o adevărată pierdere de vreme încăpățânarea cu care voia să iasă singură din acest impas...

Ca de obicei, totuși, acestui moment de slăbiciune îi luă repede locul combativitatea!

Pentru moment, verdictul bancherului nu căzuse încă. Și atâta timp cât mai rămânea un strop de speranță, nici vorbă să facă apel la generozitatea părintească!

Următoarele trei zile fură cele mai lungi din viața ei!

În chinurile așteptării, Candice sărea de îndată ce auzea telefonul, în speranța unui apel de la bancher, tot așa cum îl pândeă pe poștaş cu o oră înainte să treacă! Dar, spre marea ei decepție, Frank Hollin n-o căută.

În mod paradoxal, totuși, această perioadă fu printre cele mai fericite din viața ei...

Marc se arătă, într-adevăr, de o gentilețe și de o cumsecădenie excepționale. Fără s-o bată la cap cu prezența lui sau să o deranjeze în munca ei, apărea întotdeauna la momentul potrivit ca să o consoleze sau s-o facă să râdă atunci când disperarea puneă stăpânire pe ea. Câteodată, se scurgeau mai multe ore fără să-l vadă și, dintr-o dată, apărea când se aștepta mai puțin ca să-i ofere o ceașcă de cafea, flori sau pur și simplu câteva momente de destindere.

Pe măsură ce timpul trecea, descopereau că au multe gusturi și afinități comune. Astfel, spre marea surpriză a lui Candice, Marc se dovedi un bucătar excelent! Ca orice italian get-beget, nu avea egal în pregătirea unui *osseo bucco*, a unei

pizza sau a pastelor italienești cu verdeață și, grație lui, în fiecare seară parcă era sărbătoare. După terminarea cinei, se duceau în salon să savureze un pahar de brandy, în timp ce Tyler se amuza cu Bub.

Apoi, o dată ce copilul era culcat, cei doi se duceau în camera lui Candice pentru a se dăruia unul altuia și pentru a se iubi cu pasiune până în zori. Încetul cu încetul, se țesea între ei un cerc magic de complicitate și de tandrețe. În cursul acestor trei zile, tânăra femeie își dădu seama că se îndrăgostise nebunește de Marc.

În timp ce hoinăreau, ținându-se de mână, pe aleele înflorite ale superbului parc Cabbagetown, Marc se opri în fața unui pitoresc chioșc de la 1900, transformat în salon de ceai.

– Ce-ai zice de un ceai?

– Excelentă idee! Cu condiția să-l bem mergând. Nu prea am chef de prezența celorlalți oameni.

– Nici o problemă! Tyler, vino aici!

Ocupat să se joace puțin mai departe cu copii de vârsta lui, băiețelul li se alătură țopăind.

– Ofer un rând de înghețată la cornet, micuțule! Cu ce aromă vrei?

– De fistic!

– Iar tu, Candice?

– Păi... la fel!

– Ei bine, și eu: cu aromă de fistic toată lumea! Așteptați-mă aici, mă întorc imediat!

Așa cum se așteptau, Tyler își luă tălpășița de îndată ce își primi înghețata și, la sugestia lui Marc se așezară amândoi pe o bancă de lemn sub frunzișul luxuriant al unui castan centenar.

– Nu mă voi sătura niciodată de frumusețea acestui parc, șopti Marc. Mă felicit pentru faptul că am reușit să te scot puțin din bucătărie!

– Cu toate astea, n-ar fi trebuit să te ascult! Ținând cont de tot ceea ce mă așteaptă, va trebui să rămân în picioare cel puțin până la ora două noaptea!

– Nu-ți face griji, te voi ajuta.

Învăluți de vântul ușor al înserării, își terminară înghețatele discutând vrute și nevrute, apoi dintr-o dată, Marc încremeni.

– O, uitasem! ce zăpăcit sunt...

Intrigată, Candice îl văzu scoțând un plic din buzunarul interior al vestei.

– Am trecut în această după-amiază pe la bancă și Frank Hollin m-a rugat să-ți înmânez asta. Poftim!

La aceste cuvinte, lui Candice îi sări inima în piept și luă plicul cu o mână tremurândă.

– Nici nu are rost să mă mai uit, știu deja ce e înăuntru...

– Haide, nu te mai chinui!

Nemairezistând, Candice rupse hârtia și deschise plicul cu febrilitate. Era atât de emoționată încât , atunci când citi

scurtul mesaj dactilografiat, fu nevoită să-l citească de mai multe ori pentru a se asigura că nu visează. Dar nu, nu mai era nici o îndoială!

Când se întoarse spre iubitul ei, fața îi iradia de fericire. Îl strânse la piept cu efuziune:

– O, Marc! Hollin mi-a acordat împrumutul! Nici nu-mi vine să cred!

– Vezi? Ce-ți spuneam? Bravo, draga mea! Nici nu știi cât mă bucur pentru tine!

Îmbătată de fericire, Candice închise ochii, răsuflând ușurată.

– Viața se schimbă acum: am să pot, în sfârșit, să-mi ofer acele borcănase din gresie pe care le-am văzut ieri în vitrină și acele etichete din plută și...

Oprindu-se dintr-o dată, agită plicul și se uită la iubitul ei cu o privire suspicioasă.

– Mărturisește că știai, Marc!

– Păi... nu chiar... dar după felul în care m-a privit Hollin când mi-a dat plicul, am dedus că în el se aflau vești bune!

O umbră de reproș traversă privirea lui Candice.

– Iar tu ai așteptat atâta timp până să mi-l dai! Ai merita să...

– Liniște! Tăcerea mea se datora unor bune intenții: voiam să-ți anunț asta într-un cadru mai romantic decât cuptorul tău. Și asta nu-i tot. Mai am o mică surpriză pentru tine...

Arborând un aer misterios, Marc scoase din buzunar o cutiuță minusculă și i-o întinse.

– Uite, e pentru tine, draga mea.

– Marc, ai înnebunit!

– Haide, deschide-o...

Încet, cu un gest timid, Candice deschise cutia învelită în catifea albastră, iar înăuntru... un sublim, magnific inel de aur bătut cu diamante strălucitoare se oferă privirii ei încântate.

– O, Marc...

– Aș fi vrut să ți-l ofer când ne întoarcem acasă cu un pahar de șampanie, dar n-am avut răbdare să aștept!

Prinzându-i delicat degetul inelar, Marc îi puse inelul și își aplecă ușor capul spre al său.

– Candice MacKenzie, acceptă să fii soția mea?

Ochii tinerei femei se umeziră. Sub povara emoției, cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze. Numai făcând un efort, reuși să răspundă cu umor:

– Sunteți diabolic, domnule d'Angelo! N-ați ezitat să mergeți până la capăt cu amenințările pentru a vă însuși a doua parte din *Chestnut Manor*!

– Doar n-ai crezut asta, nu?

O expresie de îndoială umbri brusc trăsăturile lui Candice.

– Totul s-a întâmplat atât de repede, Marc... M-am vorbit niciodată despre căsătorie și...

– Ce contează! Nu e nevoie întotdeauna de cuvinte... N-ai ghicit cât de mult te iubesc?

Tăcu o clipă și o privi drept în ochi pe Candice.

– Bănuiam eu că vei refuza să te căsătorești cu mine atâta vreme cât viitorul *Turtei Dulci* nu va fi asigurat. Dar când Hollin mi-a dat răspunsul, adineauri, m-am gândit că nimic nu mă mai oprește să te cer în căsătorie.

– E prea frumos ca să fie adevărat! Să ne întoarcem, Marc, ești de acord? Nu-mi mai încap în piele de bucurie și n-aș vrea mai ales să mă dau în spectacol într-un loc public.

– Trebuie să înțeleg din asta că răspunsul tău este « da »?

– Am fost totuși explicită, nu-i așa? îl tachină cu drăgălășenie Candice.

Prefăcându-se stânjenit, Marc își plecă privirea.

– Ai uitat totuși un detaliu important. Nu mi-ai spus dacă mă iubești...

– Nu mai face pe bufonul! Bineînțeles că te iubesc, prostituțule! Cum aș putea...

Marc își apăsă buzele peste ale ei, ceea ce o obligă să tacă. Sărutarea lungă care urmă avu savoarea unică a celor mai frumoase jurăminte...

Abia a doua zi Marc se simți asaltat de remușcări. Ocupat cu fixarea ornamentelor în salonul său, se concentra în zadar asupra a ceea ce avea de făcut, gândul îi era în altă parte. Nu că ar fi pus la îndoială sinceritatea lui Candice sau pe a sa... Dacă mai era nevoie, noaptea care urmasse mărturisirii comune nu făcuse decât să-i întărească și mai mult convingerea că erau făcuți unul pentru celălalt. O noapte

scăldată în bucurie și tandrețe în care, între două valuri de pasiune, au făcut o mulțime de proiecte, și-au făgăduit o mulțime de lucruri...

Vai! Aceste momente de neuitat nu puteau să-i șteargă din minte felul în care pregătise cererea în căsătorie. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi constrâns să-i mărturisească lui Candice tertipul la care făcuse apel. Va fi inevitabil. Iar singura speranță pe care o avea era ca acest moment să nu se întâmple decât peste zece, chiar douăzeci de ani!

Atunci când auzi Porsche-ul oprindu-se în fața aleii cu o scrâșnire a cauciucurilor, Marc tresări.

Candice se dusesse la bancă pentru semnarea documentelor privind acceptarea împrumutului său. Or, lipsise mai bine de trei ore. Ce însemna asta? Această simplă formalitate nu trebuia să-i ia atât de mult timp...

Vinovăția îl făcea dintr-o dată foarte suspicios! Nu, n-avea de ce să se alarmeze. Cum ar fi putut să descopere secretul? Doar dosarele băncii erau strict confidențiale, nu?

Totuși, nu putu să se împiedice să nu vadă în felul în care Candice pășea pe hol un semn prost... Iar privirea furioasă pe care i-o aruncă de la intrare nu făcu, din păcate, decât să-i confirme această impresie.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Marc puse șurubelnița în buzunar și-i zâmbi.

– Ce se întâmplă, draga mea? Ceva nu e în regulă?

– O, nimic important! îi răspunse ea pe un ton mușcător.

Cu buzele țuguiate, Candice agită sub ochii lui un document împăturit, înainte de a-l arunca pe masuță cu dispreț.

– Acest document îți aparține, după câte se pare. Casierul principal m-a rugat să ți-l înapoiez!

O presimțire oribilă își făcu loc în mintea lui Marc... Totuși, desfăcu încet scrisoarea în timp ce Candice exploda:

– Te-ai trădat prosteste! În calitate de beneficiar al împrumutului, semnătura ta este indispensabilă!

– Te rog, lasă-mă să-ți explic!

– Nu, tu să mă asculți pe mine! Ascultându-te, n-aveam de ce să mă îngrijorez, nu-i așa? Totul va fi bine, nu e decât o chestiune de răbdare! spuse ea batjocoritor, ieșindu-și din fire. Cum ai îndrăznit să-mi faci una ca asta?

Inutil să mai amâne, își spuse Marc. Sosise clipa mărturisirilor.

– Când te-ai întors de la bancă, alaltăieri, nu am suportat să văd în ce hal erai. L-am sunat imediat pe Hollin pentru a-i propune să te girez eu, dar mi-a răspuns că nu va fi suficient. L-am propus atunci să...

–... să faci împrumutul în locul meu și, evident în cel mai mare secret! Asta-i tot ce ai găsit ca să mă ajuti!

Mânia care pusese stăpânire pe ea era atât de sufocantă încât trebui să se întrerupă pentru a-și reveni.

– Bagă de seamă că această atitudine, venind de la tine, nu mă surprinde decât pe jumătate. De când ne-am întâlnit, ai intrat încetul cu încetul în viața mea până la a te crede indispensabil!

Marc înțelesese imediat că telefonul pe care i l-a dat lui Hollin a fost cea mai mare greșală din viața lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Candice, nu mai lua această afacere în tragic! Am vrut numai să te ajut. . .

– Te avertizasem, totuși. Îmi pare rău, dar n-am intenția să mă căsătoresc cu un bărbat care acționează pe la spate și mă minte cu nerușinare!

În aceeași clipă, cutia din catifea albastră și o legătură de chei aterizară cu zgomot pe masă.

– Iată inelul și cheile bolidului tău, nu mai am nevoie de ele! Mulțumesc pentru tot! strigă ea, înainte de a se răsuci pe călcâie.

– Candice, te rog, fii rezonabilă!

Surdă la chemările sale, tânăra femeie se îndreptă cu un pas hotărât spre ușă, dar Marc i-o luă înainte și-i bară drumul.

– Unde crezi că pleci așa? Trebuie mai întâi să ne explicăm!

Cu mâinile crisplate puse în șolduri, Candice îl fulgeră cu privirea.

– Dacă nu ești în stare să înțelegi amploarea gestului tău și cât de important este pentru mine să câștig această bătălie singură, orice explicație mi se pare superfluă! Pleacă din calea mea!

– Dar e o prostie! N-ai dreptul să strici iubirea care ne leagă pentru o toană! Doar sub pretextul că am făcut o eroare de judecată și că te sufocă amorul propriu!

– Pentru știința ta, îi replică ea cu un calm prefăcut, află că n-ai comis numai “o eroare de judecată”, dar ai distrus trei ani de eforturi.

– Ce legătură are una cu alta? De fapt, despre ce vorbești?

Oare cum îndrăzne să-i spună asemenea vorbe? Simplul fapt că îi punea această întrebare, ca și cum nici măcar n-ar fi ascultat-o, o făcu pe Candice să-și piardă cumpătul.

– Gândește-te puțin, omule! Să nu știi tu că, de atâta amar de vreme mă bat de una singură ca să înving obstacolele care îmi apar în cale? La ce bun să mai fi refuzat până acum ofertele de ajutor din partea tatălui meu, doar ca să le primesc pe ale tale? Nu vreau să am obligații față de nimeni, Marc, și mai ales față de tine! Și pentru că ești în mod vizibil incapabil să înțelegi asta, inutil să mai insist . Totul s-a sfârșit între noi!

– Încetează! Nici tu nu crezi un singur cuvânt din cele pe care le-ai spus!

Incapabil să se mai stăpânească, Marc trase o înjurătură și lovi cu pumnul în perete, fără să se rănească, din fericire. Apoi, în timp ce Candice profita de ocazie ca să bată în retragere, îi prinse cu putere mâinile și începu s-o scuture fără menajamente.

– Încăpățănarea ta e nesănătoasă și egoistă! Să dorești să-ți conduci viața obsedată de un singur lucru și să iei în derâdere sprijinul și sfaturile anturajului tău, înseamnă să te rătăcești! Uiti care sunt valorile esențiale!

– Scutește-mă, te rog, de morală! Și încetează să te mai amesteci cu orice preț în treburile mele! Am nevoie de aer!

La aceste cuvinte, pe chipul lui Marc se putea citi stupefacția.

– Așa vezi tu lucrurile? Crezi că grija mea pentru femeia pe care o iubesc se numește ingerință?

– Exact! Ești ca tatăl meu, Marc! Și unul și celălalt, nu sunteți satisfăcuți decât atunci când puteți să faceți pe bunii samariteni și să-i manipulați pe oameni după bunul plac!

Cu un gest care exprima oboseala, Marc își trecu mâna prin păr și concluzionează:

– Dar, până la urmă, ce aștepti de la noi?

– Nimic! Nu vreau nimic altceva decât să mă lăsați să fac ceea ce vreau să fac singură! Oare când veți înțelege că nu încerc nimic altceva decât să mă comport ca un adult?

– Ei bine, dovedește-o!

Capitolul 10

Marc se tot răsucea în pat de pe o parte pe cealaltă, fără a reuși să adoarmă. Era două și jumătate noaptea, după cum putu să vadă, uitându-se la ceasul deșteptător luminos. Suspină. Dacă o ținea tot așa, o să se facă ziuă fără să fi închis un ochi! Furios pe el însuși, aruncă cearșaful cu un gest nerăbdător și, întins pe spate, își duse mâinile la ceafă și se uită absent la tavan. Gândurile sale se întoarseră din nou la Candice... Oare dormea la ora asta? Cât despre el, nu fusese niciodată nevoit să se plângă de acest rău până acum. Sau, ca să fie mai exact, până la ceea ce nu îndrăznea încă să numească ruptura lui de tânăra femeie...

Un rânjel sparse dintr-o dată tăcerea din cameră. În fond, ideea avea de ce să-l facă să zâmbescă! Cum? El, Marc d'Angelo, celibatar înrăit, să fie părăsit? Cu câteva săptămâni mai devreme, prietenii lui ar fi pufnit în râs la o asemenea glumă!

Și totuși, n-avea cum să se înșele: durerea pe care o simțea după scena de ieri era, din păcate, foarte reală. Fără Candice,

viața i se părea plictisitoare de moarte, fără valoare, lipsită de cel mai mic interes. Și pesemne că nu rămăsese treaz, în pofida orei înaintate, decât din cauza senzației de vid pe care i-o dădea absența ei...

Ca pentru a-și alunga din minte imaginea obsedantă a chipului atât de iubit, Marc închise ochii. În zadar. Degeaba dăduse frâu liber imaginației, efectul era zero!

A, dacă ar fi fost cu putință să întoarcă timpul înapoi, n-ar mai fi aici acum! Își spuse el pentru a nu știu câta oară. Totuși, chiar dacă întorsese problema pe toate fețele, nu era deloc convins că greșise atât de mult încât să primească pedeapsa cea mai grea. Raționamentul lui se baza pe un principiu de logică impecabilă: de vreme ce o iubea pe Candice, nu era oare îndreptățit să încerce să o ajute?

Desigur, săvârșise greșeala de a acționa fără știrea ei, dar pentru că iubirea îi fusese călăuză, ce era atât de teribil?

Marc suspină prelung. Aș! La urma urmei, nimic nu-l îndreptătea să afirme că avusese dreptate. Dacă stătea bine să se gândească, Candice nu era oare, ca fiecare dintre noi, îndreptățită să-și conducă afacerile așa cum dorea, chit că nu era nici ea scutită de greșeli? Și oare nu piedicile făceau viața interesantă, îi dădeau sare și piper?

Da, până la urmă, cea mai mare dovadă de iubire pe care o poți da cuiva consistă fără îndoială în a rămâne în expectativă în timp ce ființa dragă se luptă cu greutățile. În a fi lângă ea, pur și simplu, pentru a-i obloji rănilor și a o îmbărbăta. Totul nu era decât o chestiune de răbdare și de încredere reciprocă...

Simțindu-se întrucâtva mai ușurat, dintr-o dată, Marc se sculă și se îmbracă în grabă. Luase o hotărâre...

Când, la puțin timp după aceea, împinse încetișor ușa de la camera lui Candice, fu cât pe ce să se întoarcă din drum. Încăperea era cufundată în întuneric și nici un zgomot nu tulbura liniștea nopții.

În ciuda a toate, înaintă tiptil spre pat. Și atunci zări în penumbră chipul tinerei femei.

Candice nu dormea. Avea ochii larg deschiși, iar atunci când el se apropie tresări.

— Aveai dreptate, începu Marc fără introducere. M-am gândit mult și am ajuns la concluzia că n-ar fi trebuit niciodată să mă amestec în problemele tale...

Încurajat de tăcerea ei, Marc se așază pe marginea patului și-i dădu la o parte o șuviță rebelă de pe frunte.

— Gestul meu a fost făcut din egoism. Știam că nu vei voi să te căsătorești cu mine atâta vreme cât nu-ți vei fi rezolvat problemele financiare. Nerăbdător cum sunt, am ars etapele fără să iau în calcul consecințele, convins că urmele ajutorului meu vor rămâne îngropate pentru totdeauna în arhivele băncii. Soarta a vrut altfel. Și prin graba mea, am stricat totul..

— O, Marc...

Foarte emoționată, Candice închise ochii. Când îi deschise din nou, o lacrimă i se ivi.

— Ce o să facem acum?

— De căsătorit, tot ne mai putem căsători! spuse curajos Marc.

Spre imensa lui ușurare, Candice râse puțin înainte de a sări de gâtul lui.

– Iartă-mă! M-am comportat prosteste și...

– Ei gata! O clipă! Eu am început să-ți cer scuze, o să-ți vină și ție rândul mai târziu! Iau toată vina asupra mea, Candice: n-aveam dreptul să te mint astfel, să-ți înșel încrederea. Nu vei ști niciodată ce rău îmi pare pentru atitudinea pe care am avut-o...

Drept răspuns, tânăra femei se lipi de el și desenă un colier de săruturi în jurul gâtului lui, trăgându-l încet spre ea. În mod ciudat, totuși, Marc rezistă acestei chemări.

– Nu, Candice, șopti el, respingându-i cu delicatețe mâinile. Nu vreau să fiu doar amantul tău, ci și soțul tău. Acum înțeleg ce prematură era cererea mea. Dar nu mă grăbesc, draga mea... Pățania noastră mi-a servit drept lecție. De data asta, voi aștepta atât cât va fi nevoie...

Tânăra femeie vru să spună ceva, dar Marc i-o luă înainte:

– Nu, nu spune nimic. Doresc să te gândești cât vrei, înainte de a lua o decizie.

Atingându-i ușor și în treacăt obrazul cu vârful degetelor, o mai sărută o dată pe frunte, se ridică și ieși.

Rămasă din nou singură, tânăra femeie încercă să adoarmă. Fără succes. Cum să spere să se odihnească, dată fiind agitația în care o aruncase vizita lui Marc? El făcuse primul pas. Acum, ea trebuia să-l facă pe următorul...

Un hohot de râs o întâmpină când, puțin mai târziu, intră în vârful picioarelor în camera lui Marc.

– Totuși, aceste plecări și întoarceri nu sunt deloc practice! exclamă el pe un ton vesel. Ar fi mai bine să facem o altă gaură

în peretele despărțitor și să reunim cele două camere ale noastre într-una singură! Ne-am scuti de multă oboseală!

– Cum? Ai vrea să demolezi iar totul, deși de-abia ai terminat lucrările? glumi femeia înainte de a se cuibări lângă el. Ar fi păcat, atâta muncă stricată...

Luând-o pe după umeri, Marc tăcu pentru câteva clipe, apoi reluă visător:

– O, presupun că anumite ziduri sunt mai ușor de dărâmat decât altele...

Lui Candice nu-i fu greu să-și dea seama unde bătea.

– Da, șopti ea cu ochii plecați. Tot străduindu-mă să înalț ziduri imense ca să mă protejez de ceilalți și de mine însămi, am sfârșit prin a mă rătăci... îmi dau seama de asta abia acum. Asta încercai să-mi spui când ai afirmat că am pierdut sensul adevăratelor valori... Și eu, Marc, m-am gândit mult... am nevoie de tine...

Această mărturisire făcută atât de greu o făcu să se simtă ușoară, liberă chiar. Înfruntă privirea lui Marc cu un zâmbet radios.

– E ciudat, dar reușisem să mă conving că a te adresa celorlalți însemna să-ți recunoști eșecul. Și tocmai am înțeles că e o dovadă de încredere.

– Hotărât lucru, încă mă mai surprinzi, Candice! exclamă vesel Marc, strângând-o puternic la piept. Dar ești sigură că ai vorbit serios? Dorești cu adevărat să te ajut?

– Da, nu am fost niciodată mai sigură.

– Bine! Atunci, mâine dimineață, înainte de orice te vei duce la bancă unde te așteaptă cei cinci mii de dolari! Acum,

în ceea ce privește următorul pas care trebuie făcut pentru a garanta deplinul succes al *Turtei Dulci*, mi-ai amintit nu fără temei că habar nu aveam despre cum se pregătesc diferitele feluri de compoturi...

— Și îmi mențin părerea! Întări ea, clipind din ochi. Dar tu cunoști foarte bine cum se trag sforile în comerț și mi-ai arătat deja niște greșeli de organizare care-mi scăpaseră. Pentru că e vorba de banii tăi, cred că ai dreptul să spui cum pot fi investiți!

Ce metamorfoză fulgerătoare! se bucură în tăcere Marc. Cât drum parcurs în atât de puțin timp!

— De acord, tu ai vrut-o! Mai întâi, în loc să pregătești din toate câte puțin, alege numai trei sau patru din specialitățile tale și limitează-te la ele pentru moment. Când piețele de desfacere nu vor mai avea secrete pentru tine, vei putea să iei în considerare lărgirea producției. Apoi, consacră-ți tot timpul, toată energia și toți banii depășindu-te pentru a confecciona *cel mai bun* sos pentru carnea la grătar sau *cel mai bun* suc concentrat, după cum vei alege. Nu ezita să cumperi ingredientele cele mai fine, vasele cele mai frumoase, comandă etichete colorate, cât mai frumoase cu putință. Fă în așa fel încât să trimiți borcanele în coșuri de răchită, ce să-ți mai spun... Nici nu-ți închipui ce sensibilă e clientela la felul în care este prezentat un articol. Într-un cuvânt, privilegiază calitatea și pune-ți tot talentul în slujba seducției!

— Hm... Până aici, am înțeles...

— Perfect! A doua etapă: distribuția. Până în prezent, te-am văzut ducându-te în fiecare zi în oraș pentru a-ți face livrările.

Nu e viabil: e urgent să le planifici în așa fel încât să-ți ia cât mai puțin timp cu putință. Raționalizându-ți munca, vei câștiga în rentabilitate și vei putea să-i consacrî mai mult timp lui Tyler. Profită de asta câtă vreme e mic. Știi, la vârsta lui crești repede... Și, în sfârșit, menajează-te, acordă-ți răgazul de a trăi. Surmenajul nu aduce nimic bun, crede-mă pe cuvânt.

Gânditoare, Candice dădu ușor din cap.

– Presupun că ai dreptate... Asta-i tot, căpitane?

– Pentru moment, da! Mai am câteva idei, dar nu sunt decât detalii. O să vedem cu timpul... A, da! Și încă ceva. Dar dă-mi voie să te previn: ceea ce îți voi spune s-ar putea să nu-ți prea placă...

– Te ascult, îl grăbi ea, intrigată.

– Cere-i sfatul tatălui tău, împrumută niște bani de la el. Cincizeci de dolari, ba chiar și zece, nu contează suma în asemenea circumstanțe. Pentru că ești fiica lui unică, ești ceea ce are mai scump pe lume și l-ai umple de bucurie dacă i-ai arăta astfel că încă te mai poate ajuta.

Urmă o scurtă pauză.

Apoi, Marc adăugă zâmbind cu voioșie:

– Și dacă tot am abordat psihologia bunului samaritean, află că și eu aș fi încântat dacă te-ai prefaca din când în când că ai nevoie de mine...

– Nu e nevoie să mă prefac, Marc...

Și ca să-i arate mai bine asta, Candice se cuibări drăgăstoasă lângă el și își lipi buzele fierbinți de ale lui. Atenți la bucuria care pusesese stăpânire pe ei, se sărutară cu o înflăcărare, cu o ardoare fără egal...

– Hm... ar fi mai înțelept să pleci înainte de a fi prea târziu... mormăi Marc. Dacă am reușit isprava de a-ți rezista mai devreme, trebuie să știi că eroismul are și el limitele lui!

Râzând cu voioșie, tânăra femeie se ridică imediat.

– Era cu adevărat bună?

– Ce anume?

– Țigara! mi s-a părut că recunosc gustul de tabac...

– E adevărat... Mă simțeam atât de rău mai devreme, încât am sperat că voi găsi puțină încurajare dacă voi fuma. Dar după ce am tras de câteva ori dintr-o țigară, mi-a fost rușine de slăbiciunea mea și am stins-o imediat.

– Mă bucur să aud asta! După cum bine știi, voința este o calitate pe care o apreciez mai presus de orice!

– Linștește-te! De acum înainte nu voi mai avea decât un viciu, Candice: pe tine! Încă un motiv să pleci de aici înainte ca voința mea să cedeze...

Candice își închise registrul de conturi, suspinând mulțumită. Nu-i venea să creadă! Nu numai că era prima dată când termina luna cu un sold creditor, dar realizase și beneficii foarte substanțiale!

Urmând sfatul lui Marc, redusese la jumătate gama produselor sale. Alegerea celor patru produse care s-o reprezintă n-a fost deloc o treabă ușoară! Dar, după multe ezitări, sfârșise prin a se opri asupra specialităților sale cele mai apreciate de comercianții care vând cu amănuntul, și anume sosurile american și de Bologna, precum și dulceața de

caise și de portocale amare. Rezultatul îi întrecuse toate așteptările. Spre marea ei surpriză, își dublase clientela și își depășise cu mult toate recordurile de vânzări!

– În sfârșit! Ultima! exclamă Maureen așezând o caserolă grea din fontă emailată pe suportul pentru scurs vesela de pe chiuvetă. Aștept cu nerăbdare ziua în care vă veți permite luxul de a cumpăra o mașină de spălat vase!

– Luna viitoare, dacă totul merge bine! promise Candice cu un zâmbet.

Marc se străduise o săptămână întreagă încercând s-o convingă să angajeze pe cineva care să o ajute. Și iată că se făceau deja trei săptămâni de când Maureen venea s-o ajute o dată la două zile. Candice se felicita în fiecare clipă pentru că o angajase.

– Aveam intenția să mă duc să fac puțină ordine în camera lui Tyler, dacă n-aveți să-mi dați altceva de făcut.

Gânditoare, Candice se așeză în fața ferestrei și o deschise. În sfârșit, o adevărată zi de primăvară! se gândi ea trăgând cu putere în piept aerul care mirosea a flori. După o săptămână de ploaie aproape neîntreruptă, era o adevărată binecuvântare!

– Am o idee și mai bună, Maureen! De ce nu ne-am duce amândouă în parc, la un picnic? Tyler a rămas închis în casă mai multe zile și cred că o plimbare în aer curat i-ar face cel mai mare bine!

– Sunteți cu adevărat sigură că...

– Sigură!

– Dar... și dumneavoastră?

În fața stânjenelii tinerei sale angajate, Candice nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Nu-ți face griji pentru mine! Oricum, merit o pauză. Și... trebuie să dau o raită pe acoperiș, preciză ea, mai mult către sine. Fiul ei alege acest moment pentru a da buzna în bucătărie.

– Te duci pe acoperiș, mamă? Marc e deja acolo, nu-i așa?

– Știu, comoara mea! Maureen o să te ducă la un picnic în parc. Să fii cuminte și pe curând!

După câteva minute, Candice puse piciorul cu ezitare pe prima treaptă a scării sprijinite de fațada lui *Chestnut Manor*. Își va rupe gâtul fără nici o îndoială până la jumătatea drumului, dar în acea clipă nici vertijul n-ar fi făcut-o să renunțe!

În mod ciudat, examenul de contabilitate de la *Turtă Dulce* de la începuturi și până în prezent se dovedise mai instructiv decât o mie de cuvinte... Desigur, avea toate motivele să se bucure de amploarea pe care o lua afacerea ei. Totuși, nu acesta era lucrul cel mai important...

Oare nu obținuse cea mai mare victorie acceptând fără gânduri ascunse ajutorul pe care i-l oferise cu atâta generozitate Marc? Avusese nevoie de atât de mult timp pentru a-și da seama de asta! Ce mai contează! Adevărul era că această revelație adusese în mod firesc o altă. Și nu dintre cele mai mici... De acum înainte, era convinsă că poate reuși orice. Chiar și în viața ei sentimentală! Și nu mai trebuia să piardă nici un minut pentru a-l informa pe principalul interesat!

La capătul unei ascensiuni care i se păru interminabilă, Candice merse curajoasă pe cărămizile acoperișului.

Puțin mai departe, lângă coșul șemineului, Marc se agita cu ciocanul în mână. Cu bustul gol, îmbrăcat cu eternii lui blugi prespălați, își oferea superbul spate bronzat căldurii soarelui amiezii. Văzându-i mușchii puternici, Candice se simți mândră. Fără să facă zgomot, se apropie de el. Nici o reacție. Sigură că n-o auzise, nu putu rezista dorinței de a se distra puțin pe seama lui.

Asemenea unei feline gata să sară asupra prăzii ei, înaintă încet și, dintr-o dată, îl prinse de mijloc cu mâinile.

– Hai că asta-i bună! strigă el tresărind în timp ce cuiele și suruburile cădeau pe jos. Cine își permite să...

– Eu sunt. Sper că nu te deranjez prea mult...

Marc se îmbună când descoperi cine era autorul acestei glume.

– Iartă-mă, draga mea. Nu te-am auzit. Ce te aduce aici?

– Vreau să te rog ceva.

– Tot ce dorești. Despre ce e vorba? întrebă Marc, ștergându-și fruntea.

– În cursul acestor două luni, m-ai cerut în căsătorie... de o sută de ori, nu-i așa?

– Exact...

– Ei bine, mă întrebam dacă ești cu adevărat sincer.

Abia atunci Marc zări inelul bătut cu diamante care strălucea pe degetul lui Candice. Nebun de bucurie, o luă în brațe și o strânse mai s-o lase fără respirație.

– Vrei să te mai căsătorești cu mi. . .

Un hohot de râs o întrerupse pe Candice.

– Dacă nu l-aș aștepta pe Greg și pe tatăl meu din clipă în clipă, m-aș căsători chiar acum cu tine, frumoasă doamnă!

– Nu glumi! i-o întoarce Candice cu un fals aer de reproș. Am venit să-ți spun că. . . te iubesc. . .

Trei cuvinte magice care răsunară în mintea lui ca o muzică cerească și-l făcură să se bucure câteva minute de ele în tăcere, înainte de a bâigui cu vocea tremurând din pricina emoției:

– Te ador, Candice! Oh! Ce fericiți vom fi. . .

Apoi, ca și cum ar fi luat dintr-o dată cunoștință de ciudățenia cadrului în care se desfășura un moment atât de solemn, exclamă:

– Când mă gândesc că ai venit să-mi spui asta cu prețul vieții. . . Totuși, nu ți-au lipsit ocaziile în două luni de zile!

– Așteaptă! Mai am o surpriză: Tyler e în parc cu Maureen până diseară. . .

– Să fie o invitație la o după-amiază întreagă de plăceri. . . secrete?

– Exact!

– Depart de mine gândul de a refuza, doamnă d'Angelo! Vă urmez. . .

Nu fără teamă, Candice se uita la Greg, cumnatul ei, cum mărește gaura din salon cu ferăstrăul lui circular.

– Marc, te întreb încă o dată, ești sigur că nu e un perete de susținere? urlă ea pentru a acoperi zgomotul mașinăriei.

De data asta, căzu un întreg nivel, ridicând un nor de praf ocru și alb.

– Mai mult decât sigur, draga mea! Încrederea domnește, cum se spune. Ești neliniștită?

– Dac-aș fi numai atât! Mă cutremur la ideea că de la o secundă la alta am putea fi îngropați de tone de moloz!

– Fii liniștită, draga mea. Pot să afirm că acest perete a fost adăugat la mult timp după construirea casei.

În fața văditului scepticism al tinerei lui soții, Marc îi zâmbi ușor ironic și o luă în brațe.

– De acum înainte, nu mai există bariere între noi...

Și în timp ce cărămizile continuau să cadă la pământ, Candice înțelese că ultimul obstacol care o mai despărțea de fericirea deplină tocmai fusese înlăturat...

Sfârșit